tevhid

Muharrem 1437

“Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah’a yönelenlere müjde vardır...” (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | KASIM 2015 | YIL: 4 | SAYI: 43 | FİYATI: 5 ₺ | ISSN: 2148-4635

وَقَدِمْنَا اِلٰى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُوراً

"Onların yaptıkları bütün amellerine yöneldik
ve onları dağılmış zerreciklere çevirdik."

(25/Furkan, 23)

Masiyetiyle CENNETE, Taatiyle CEHENNEME GİDENLER

BAŞYAZI’16

Tevhid Dersleri
Sitemizin Arayüzü Yenilendi

Tevhid Dersleri

* Kirazlı Mh. 1. Sk.
  No21/A Bağcılar/İstanbul
* info@tevhiddersleri.net
* twitter.com/Tevhid_Dersleri
* www.facebook.com/tevhiddersleri1

tevhiddersleri.net

Masiyetiyle Cennete, Taatiyle Cehenneme Gidenler

MUHARREM 1437
KASIM '15 SAYI: 43

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun…

Müslüman bir kimsenin iman ettikten sonra ihtiyaç duyacağı olan en önemli husus; öğrendiği sahih bilgilerle amel etmesidir. Fakat bu amel, şeriatın istediği vasıflardan sıyrılmış, kulun kendi bilgisi doğrultusunda yapılan bir amel olmamalıdır. Şeriatın istediği vasıflarla donanmış bir amel olmalıdır ki, o amel kişiyi istikamet üzere tutsun ve sonunda da makbul bir amel sayılabilsin.

Şeriatın istemiş olduğu amel de *'salih'* vasfını taşıyan amel/amellerdir. Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'ın bir çok yerinde imanın akabine *'salih'* vasfını taşıyan ameli peşi sıra getirmiştir. Bu da bizlerin mücerred, vasıfsız, niteliksiz bir amel değil, şeriatın istediği vasfa uygun amel yapmamızı gerekli kılmaktadır.

Buradan hareketle; bu ay dünya gündeminin kıyılarından uzaklaşıp benliklerimizin otokontrolünü sağlayacağımız bir konuya dümenimizi çevirdik. Rotamız, selefin büyüklerinden Said bin Cübeyr'in *rahimehullah* rivayeti eşliğinde amellerimizin keyfiyetine doğru ...

Zalimlerin karşısında hakkı haykıran ilim ve hikmet ehli Said bin Cübeyr *rahimehullah* bizlere şunu hatırlatmıştır: *"Kimi insan günah işler onunla cennete gider. Kimisi taat işler onunla cehenneme gider. Bunun nasıl olduğu sorulduğunda şöyle cevap verir: 'Mümin günahını gözünün önüne koyar ve sürekli ondan istiğfar edip, Allah'a yönelir. Günahın sebebiyet verdiği tevbe, istiğfar ve Allah'a yöneliş onu cennete götürür. Facir ise yaptığı iyilik ve taati gözünün önüne koyar. Amelini beğenir ve ameli gözünde büyür. Taatinin sebebiyet verdiği kibir, ucub (nefsi beğenme) ve Allah'ın fazlını unutma onu cehenneme götürür.' "*

Hayatını İslami hizmete vakfetmiş ve her anıyla salih amel yapma bahtiyarlığına erişmiş hizmet ehlinin bu konuya titizlikle eğilmesi gerekmektedir. İşin sonunda bütün bir ömrün heba olması, geriye yorgunluk ve pişmanlık dışında bir şey kalmama tehlikesi vardır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* amellerimizi *'salih'* vasfından ayırmasın. Amellerimizi *'salih'* vasfını zedeleyecek herşeyden uzak tutsun. Allahumme Amin.

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun' duamız ile…

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid
Aylık Dergi
Muharrem 1437
Kasım 2015
Sayı: 43
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Abdullah DEMİR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli
Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.net
www.tevhiddergisi.net
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No: 21/A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

Yazışma Adresi: Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan
İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak Gösterilerek Alıntı Yapılabilir.

Satış Noktaları

İstanbul: Tevhid Kitabevi, Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No: 3 Bağcılar/İSTANBUL | 0 (545) 762 15 15
Bursa: İkra Kitabevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/BURSA | 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitabevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A Bağlar/DİYARBAKIR | 0 (541) 857 34 20
Konya: Tevhid Kitabevi, Sarıyakup Mh. Burhandede Cd. No: 28/A Karatay/KONYA | 0 (553) 513 48 48

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No: 21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No: 209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 2: İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No: 4 Sultangazi/İSTANBUL
Büro 3: 5 Nisan Mh. 749. Sk. No: 5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 4: Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81/A Karatay/KONYA
Büro 5: Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 (Erçek Durağı Karşısı) Tuşba/VAN

Ebu Hanzala

Tasavvufta Kitap ve Vahiy Tasavvuru

Sizin şeyhinize ya da üstadınıza açılan sema kapıları, bir başkasına neden kapalı olsun ki? Bana açıldı, yazdırıldı, Allah bana dedi ki vb. cümleler ispatı mümkün olmayan beşeri iddialardır. Sizin dışınızda biri bunu dediğinde; onu yalanlarsanız kendinizi yalanlamış olacaksınız; mecburi olarak, insanların sizi doğrulamasını istediğiniz gibi, siz de bu şahsı doğrulayacaksınız!

Allah'ın Adıyla...

Bizleri yoktan var eden, İslam nimetiyle rızıklandıran, kitapla hidayet eden Allah'a hamd olsun.

Allah'ın indirdiği vahyi eksiksiz bir şekilde bizlere tebliğ eden, söz ve filleriyle onu açıklayan Nebi'ye salât ve selam olsun.

Peygamberleri ayrıcalıklı kılan şey, onların Allah'tan vahiy alıyor oluşudur. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* muradını insanlara ulaştırdıklarından dolayı da Nebi/Allah'tan haber alan ya da Rasûl/Allah'ın elçileri unvanını almışlardır.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* Nübüvvet ve risaletinin iki temel özelliği vardır:

a) Risalet/Nübüvvet ve vahyin kendisiyle tamamlanmış olması

b) Bütün insanlığı kuşatan bir risaletle gönderilmiş olması

Bu satırları okuyan kardeşlerimizin aklına şu soru takılabilir: Yazar neden bunları anlatıyor? Bu bilgiler henüz mükellef olmayan çocuklara dahi ezberlettirilen, usul-ü dine dair bilgilerdir. Bu hakikattir. Ancak mutasavvıfların kitapları maalesef farklı şeyler söylüyor. Vahyin Kur'an'la son bulmadığını, Allah'ın tasavvuf büyükleriyle vahiy yoluyla iletişimde olduğunu, hızını alamayanlar ise kendilerine Allah tarafından kitap yazdırıldığını iddia ediyorlar.

Bazı örnekler vererek konunun daha iyi anlaşılmasını sağlayalım:

Tasavvufçuların Allah tasavvurunu anlatırken İbni Arabi'den bazı örnekler vermiştik. Hani şu putperestlerin taptığı putların Allah olduğunu, cinsi münasebet esnasında kulun Allah'la bütünleştiğini, bazen kendinin Allah'a bazen de Allah'ın kendine (İbni Arabi'ye) kulluk ettiğini söyleyen adam. Sizce İbni Arabi bu fikirleri nereden getiriyor? Siz bu soruya cevap arayadurun, İbni Arabi bunların Allah tarafından kendisine

vahyedildiğini, levh-i mahfuzda yazılı olduğunu ve Allah Rasûlü'nün bizzat kendisine kitap olarak teslim ettiğini söylüyor.

Fususu'l Hikem kitabının önsözünde kitaba dair zikrettiklerini okuyalım:

'627 senesinin muharrem ayının son on gününde, rüyamda Allah Rasûlü'nü gördüm. Onun elinde bir kitap vardı. Dedi ki: Bu, Fususu'l Hikem kitabıdır, onu al ve insanlara çık, ondan faydalanırlar. Ben dedim ki: Allah'a, Rasûlü'ne ve ulu'l emre işitip itaat ederiz emrolunduğumuz gibi… Halis bir niyetle bu arzuyu hayata geçirdim. Bu kitabı Allah Rasûlü'nün sınırlarını çizdiği şekilde, arttırıp eksiltmeden ortaya çıkardım… Gönül ehli olan insanlar bu kitabın nefsi arzulardan uzak, içinde çelişki bulunmayan ve yüce bir makamdan indirildiğini bilsinler diye… Nebi veya rasûl değilim; ama onların vârisiyim. Bu (kitap) Allah'tandır. Dinleyin ve O'na subhanehu ve teâlâ dönün!'

'Kitapta zikrettiğim bu hükümde, Ummu'l-Kitap/Levh-i Mahfuz'da sabit olan kadarını zikretmekle yetindim.' [1]

'Bu babta, zihnimde oluşan ilahi emirleri zikredeceğim…' [2]

Futuhat-ı Mekkiye'sinde de benzer şeyler söyler:

'… Biz ancak bu kitabımızda ve bütün kitaplarımızda keşfin verdiğini ve Hakk'ın bize yazdırdığını kaydederiz…'

'581 yılında kabristanda Cuma Namazı sonrasında bize gelen ayettir. Üç yıl boyunca namazda, uykuda ya da uyanıkken sadece bu ayeti okuyabiliyordum.' [3]

Şimdi, bu nakillerden ne anlaşılıyor? Kitaplar Allah tarafından bu şahsa yazdırılıyor, bazen Nebi sallallahu aleyhi ve sellem bizzat teslim ediyor. Mütevaziliği de elden bırakmıyoruz tabi, çünkü müellif peygamber de değil, Nebi de... Ama inen her neyse Kur'an'ın bütün sıfatlarını barındırıyor kendinde.

1. s.58
2. s.58
3. s.99

Öncelikle onu Allah indiriyor, levh-i mahfuzda aynısı mevcut, hiçbir arttırma ve eksiltme yok, içinde çelişki yok, üç yıl boyunca namazda onu kıraat eyliyor… Allah için ey akıl sahipleri bu indirilenle Kur'an arasında ne fark kaldı?

Devam ediyoruz. Mevlana, Mesnevi'sinin girişinde kitabını şöyle vasfediyor:

'… Mesnevi hakikate ulaşma ve yakin sırlarını açma hususunda din asıllarının aslıdır.[4] Allah'ın en büyük fıkhı, en aydın yolu, en açık burhanıdır. Kur'an'ı apaçık hâle getirir. Rızıkları genişletir, huyları güzelleştirir. Şanları yüce, hayırlı katiplerin elleriyle yazılmıştır. Temiz kişiden başkasının ona dokunmasına müsaade etmezler. Alemlerin Rabbi tarafından indirilmiştir. Batıl ne onun önünden gelebilir ne de arkasından, Allah onu korur, gözetir…' [5]

'… Bu ne yıldız bilgisidir, ne remil, ne de rüya... Allah doğrusunu daha iyi bilir ya! Allah'ın vahyidir. Sofiler, bunu halktan gizlemek için gönül vahyi derler. Sen istersen onu gönül vahyi farzet. Gönül zaten onun nazargahıdır. Gönül ona agah olunca nasıl hata eder.' [6] [7]

'… Ormanlar kalem olsa, denizler mürekkep yine mesnevinin biteceğini umma…' [8]

Kitaplar Allah tarafından bu şahsa yazdırılıyor, bazen Nebi bizzat teslim ediyor. Mütevaziliği de elden bırakmıyoruz tabi, çünkü müellif peygamber de değil, Nebi de... Ama inen her neyse Kur'an'ın bütün sıfatlarını barındırıyor kendinde.

Mevlana'nın kitabına verdiği bu özellikleri aklımızda tutarak, Allah'ın kitabını vasfettiği şu ayetleri okuyalım:

"… İçinde şüphe olmayan bu kitap, Alemlerin Rabbi olan Allah tarafından indirilmiştir." [9]

"Şüphesiz bu kitap insanları en doğru olana iletir." [10]

4. *Dinin aslı nedir? Kur'an'dır. Kur'an'ın aslı, Levh-i Mahfuz'dur. O'nun aslı da Allah'tır. Mesnevi'nin Allah'tan olduğu bir kez daha kanıtlanmıştır(!)*
5. *Mesnevi MEB yayınları s.11*
6. *4/151*
7. *Mevlana burada Mesnevi'sini vahiy olarak değil de gönül vahyi olarak tescil edenlere karşı çıkıyor. Hadi tamam, diyor. Sen öyle farzet. benim gönlüm zaten Allah'ın baktığı yerdir. Hatadan korunmuştur bu gönülden çıkanlar diyor.*
8. *6/178*
9. *32/Secde, 2*
10. *17/İsra, 9*

"… Size Allah'tan bir nur/aydınlık ve apaçık bir kitap gelmiştir…" [11]

"Çok şerefli, değeri son derece yüksek sahifelerdir. Emre itaatkar, oldukça değerli yazıcılar eliyle yazılmıştır." [12]

"… O izzetli bir kitaptır. Onun önünden de arkasından da batıl gelmez. O El-Hakim ve El-Hamid olan Allah tarafından indirilmiştir." [13]

"Eğer yeryüzündeki ağaçlar kalem, deniz de mürekkep olsa, arkasından yedi deniz daha ona katılsa, Allah'ın sözleri (yazmakla) yine de tükenmez. Şüphesiz Allah mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir." [14]

Bu ayetleri Mevlana alıyor ve birebir kendi kitabına uyguluyor. İçi baştan sona küfür, bidat ve ahlaksızlık olan bu kitabın Allah tarafından indirilmesi bir yana, İslam'la ilgisinin olduğunu söylemek dahi İslam'dan hiçbir şey anlaşılmadığını gösterir.

Aklınıza gelebilir, Kur'an'ın tefsiri ve açıklaması demek istiyordur, lakin kastını aşan ifadeler kullanmıştır… Oğlundan dinleyelim; Sultan Veled anlatıyor:

'Dostlardan biri babama 'Danişmentler, Mevlana Mesnevi'ye niçin Kur'an diyor?' diye benimle münakaşa ettiler. Ben kulunuz, onlara cevaben 'Mesnevi Kur'an'ın tefsiridir, dedim' diye şikâyette bulundu. Babam bunu işitince bir süre sustu, sonra dedi ki: 'Ey köpek! Niçin Kur'an olmasın? Peygamberlerin ve velilerin söz kalıpları içinde dahi ilahi sırların nurlarından başka bir şey yoktur. Allah'ın kelamı onların temiz yüreklerinden kaynamış ve ırmak gibi olan dillerinden akmıştır.' ' [15]

Moğollar İslam alemini talan ederken, ümmete güzel ahlaklı olmayı, sağa vurulduğunda sola dönmeyi, deniz, toprak, su gibi olmayı öğütleyen Mevlana'nın güzel ahlakına bakın! İşgalciye elsiz-dilsiz-yüreksiz olup, kendi ümmetine edepsiz olmak bu gerek.

Vahdet-i vücutçuların baş yapıtlarından kabul edilen, Türkçe'ye de çevrilmiş *'İnsan-ı kamil'* ki-

11. 5/Maide, 15
12. 80/Abese, 13-16
13. 41/Fussilet, 41-42
14. 31/Lokman, 27
15. Ariflerin Menkıbeleri s.261

tabını da zikredelim. Bu kitapta savunulan bazı görüşleri verelim önce:

'O (Allah) hem haktır (yaratan), hem de halktır (yaratılmış)… İnsanın durumu iki yönlüdür. Mahluk olması cihetiyle aciz ve zelildir. Rahman'ın sureti olması hasebiyle de kemal ve izzete sahiptir.'

'İki alemde de o mülk bana aittir. İki alemde de kendimden başka korkacak kimseyi göremiyorum.'

'Allah, İsa'ya 'Sen mi beni ve annemi Allah'tan başka iki ilah edinin' dedin." diye sorduğunda İsa 'Seni tenzih ederim, hakkım olmayan şeyi söylemeye hakkım yoktur' dedi. Bunun anlamı: Senin ve benim ayrı şeyler olduğumuzu nasıl söyleyebilirim? Allah'ın dışında bana ibadet edin nasıl derim? Sen benim zatım ve hakikatim, ben de senin zatın ve hakikatinin ta kendisiyim. Seninle benim aramda farklılık yoktur.'

Kendisinin Allah olduğunu ilan eden, hızını alamayan ve bu iftiraya İsa'yı *aleyhisselam* ortak eden, tevhid inancının en açık delillerinden olan bir ayeti şirke delil kılan bu necis müşriğin kitabı nereden gelmiş dersiniz?

'Allah bana bu kitabı gün yüzüne çıkarmayı emretti ve onun açık kapalı kısımlarını açıkladı. Bu kitabın genele fayda sağlayacağı sözünü de verdi. Ben de bu emre icabet ettim.' [16]

Kur'an-ı Kerim'i bir defa dahi okuyan bir insan, böyle bir kitabın şeytanın vahyi olduğunda tereddüt etmez.

Bir tasavvuf kaynağı olmasa da, bilgi kaynakları ve olaylara yaklaşımında tasavvufi bir damar taşıyan Said Nursi de, yazdığı külliyatın kendi yazısı olmadığı, kendisine yazdırıldığını iddia etmiştir.[17]

16. s.4
17. Nakiller için bknz; Risale-i Nur'a Eleştirel Bir Yaklaşım 31-64

'… O rüyada mazhar olduğu bir hakikati sonradan şöyle anladık ki Molla Said, Hazreti Peygamber'den ilim talebinde bulunmasına karşılık; Hazreti Rasûl-i Ekrem Aleyhissalâtü vesselam, ümmetinden sual sormamak şartıyla ilmi Kur'an'ın talim edileceğini (öğretileceğini) tebşir etmişler (müjdelemişler). Aynen bu hakikat hayatında tezahür etmiş. Daha sabavetinde iken bir alleme-i asır (asrın en büyük alimi) olarak tanınmış ve katiyyen kimseye sual sormamış, fakat sorulan suallere mutlaka cevap vermiştir.' [18]

'Bu rüyalar, birbirine yakın ve birkaç gün zarfında görülmüş ve Hz. Peygamber'in içinde bulunduğu cihetle, rü'yayı sadıkadır. Çünkü hadisçe sabittir ki, Peygamberin sallallahu aleyhi ve sellem görüldüğü rü'yaya şeytan karışamıyor. Bu rü'yayı sadıkadan her biri –gerçi rü'yadır, delil ve hüccet olamaz- aynı mealde ittifakları bir müjde veriyor ve Risale-i Nur'un makbuliyetine ve Hz. Peygamber'in daire-i rızasında bulunduğuna bizlere kanaat veriyor. Birincisi; Risale-i Nur şakirtlerinden Rıza görüyor: Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem camide Ebu Bekir es-Sıddık'a emrediyor: 'Çık hutbe oku' Ebu Bekir es-Sıddık koşarak minberin en üst basamağına çıkar ve der ki: 'Bu söylediğim hakikatlerin izahı 'Yirmi dokuzuncu' sözdedir…' ' [19]

'… Benim gibi yarı ümmi ve kimsesiz… Risale-i Nur'a sahip değildir ve o eser onun hüneri olamaz, onunla iftihar edemez. Belki doğrudan doğruya Kur'an-ı hakimin bu zamanda bir nevi mu'cizeyi maneviyesi olarak rahmeti ilahiyye tarafından ihsan edilmiştir…' [20]

'… Doğrudan doğruya Kur'an'ın feyzinden mülhemdir (ilham olunmuştur) ve sema-ı Kur'ani'den (Kur'an semasından) ve ayatin nucumundan (ayetlerin yıldızlarından) iniyor, nüzul ediyor.' [21]

'… Hatta bir kısım risaleleri ihtiyarım haricinde yazdığım gibi, Risale-i Nur'un ehemmiyetini zikretmekte ihtiyarsız hükmündeyim.' [22]

Bu kitabın Allah tarafından yazıldığına o kadar inanılmıştır ki, nerede yazılacağı, nasıl telif edileceği, uzunluk ve kısalığı, parçaların nereye yerleştirileceğine dahi Allah'ın müdahale ettiği iddia edilmiştir.

'Bunlar doğrudan doğruyya menba-ı vahiy (vahyin kaynağı) olan Zat-ı pak-i Risaletin (Peygamber'in temiz zatının) manevi ilham ve telkinatıdır. Celcelutiye ve Mesnev-i Şerif ve Futuhu'l Ğayb ve emsali asar (eserler) hep bu nevidendir. Bu asar-ı kudsiyyeye (kutsi/kutsal eserler) o zevat-ı alişan (yüce zatlar), ancak tercüman hükmündedirler…. Risale-i Nur ve tercümanına gelince bu eseri alişanın… Nur-u mahzı Kur'an olduğu (sadece Kur'an nuru olduğu) ve evliyaullahın asarından ziyade feyzi envarı Muhammediye (Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem nurundan gelen ilham) hamil bulunduğu (taşıdığı)…… Güneş gibi aşikar bir hakikattir.' [23]

Buraya kadar anlıyoruz ki; bu eser Said-i Nursi'ye yazdırılmış. Eserinin farklı yerlerinde buna dair şöyle bir delil zikreder: Normal zamanda ve şahsi özellikleriyle altı günde yazamayacağı incelik ve tahkike sahip risaleleri altı saatte yazmıştır.[24]

Yukarıda gördüğümüz gibi bazı yerleri iradesi dışında yazmıştır. İradesi dışında kalbine gelen bu ilimler neye denktir acaba? Müelliften dinleyelim:

"… Biz ona kendi katımızdan bir ilim verdik." [25] *"Ebced hesabıyla bu ayet 598 yapar. Risale-i Nur Arapça yazıldığında o da 598 yapar."*

Bakara Suresi 32. Ayet *"Senin bize öğrettiğinden başka ilmimiz yoktur"* ayeti 974 yapar, Resail-i Nur kelimesi eliflamla yazıldığında ebced hesabıyla 976 yapar.

'Metni Maidetu'l-Kur'an'da şöyle denir: "Ve ya 'ilme mülhemin min ledün hakimin habir" Yani, ey el-Hakim ve el-Habir tarafından ilham olunan ilim' [26]

Bu kendisine yazdırılan kitap ve ledunni ilim, Allah'ın nebisi olan Hızır'a aleyhisselam verilen

18. Tarihçe-i Hayat s.32
19. Sikke-i Tasdiki Gaybi, 21
20. Şualar, 534
21. Şualar, 559
22. Şualar, 572
23. Tarihçe-i Hayat, 579
24. Sikke-i Tasdiki Gaybi, 97
25. 18/Kehf, 65
26. Bknz; Tılsımlar Mecmuası, 189

ilimle[27], Allah'ın meleklere öğrettiği ilimle[28] ve Nebi'ye ilham olan Kur'an'la aynı ilim oldu!

Bu kitabın Allah tarafından yazıldığına o kadar inanılmıştır ki, nerede yazılacağı, nasıl telif edileceği, uzunluk ve kısalığı, parçaların nereye yerleştirileceğine dahi Allah'ın müdahale ettiği iddia edilmiştir.

'… Tafsilatlı yazmak kaç defa niyet ettimse de izin verilmedi. Yalnız icmalen kısacık yazılacak.' [29]

'Ben gönderilen Risaleleri mütala ettim. Bir kısım hakikatleri mükerrer (tekrar edilmiş) gördüm… Benim arzum ve ihtiyarım olmadan niye böyle olmuş? Birden şiddetli bir ihtar (uyarı) ile on dokuzuncu sözün ahirine (sonuna) bak denildi. Baktım, Risalet-i Ahmediye'nin Mucize-i Kuraniye'sinde (Kur'an mucizesinde) tekraratın (tekrarların) çok güzel hikmetleri, tam tefsiri olan Risale-i Nur'da da tamamiyle tezahür etmiş…' [30]

Bu nakil üzerinde düşünülmesi gerekiyor. Öncelikle Risale'de bazı tekrarlar var. Bu, Said-i Nursi'yi sıkıyor. O sıra kalbine bir ihtar geliyor. 19. Söze bakması isteniyor. 19. Sözün sonunda Kur'an-ı Kerim'deki tekrarın hikmetleri anlatılıyor. Risale de onun tefsiri olduğundan aynı hikmetler Risale için de geçerli olmuş oluyor.

'… Şu fıkra (bölüm/parça) Arabî geldiği için Arapça yazıldı.' [31]

'… Yani bu münacaat, kalbe Farisi olarak tahattur ettiğinden (hatırlatıldığından) Farisi yazılmıştır.' [32]

Son olarak: Said Nursi Kur'an-ı Kerim'de yer alan ve Kur'an'ın özelliklerini anlatan ayetleri ebced hesabına tabi tutmuştur. Bakın ortaya çıkan tarihlerle, Said-i Nursi'ye yazdırılan risale arasında nasıl bir bağlantı oluşmuş oluyor.[33]

"İşte bu kitap, kendisinde şüphe olmayan ve muttakiler için yol gösterici bir kitaptır." [34]

Bu ayetin Arapça'sı sayı olarak 1922-1921 yapar. Bu tarih Risale-i Nur'un yayılmaya başladığı tarihtir.

"Eğer kulumuza indirdiğimiz Kur'an'dan şüphe içindeyseniz, haydi onunki gibi bir sure getirin." [35]

Ayetin ilgili bölümünün Arapça'sı 1372 sayısına tekabül ediyor. Bu da Risale-i Nur devrinin başlangıç tarihidir. Bu da ayetin Risale-i Nur'a işaret ettiğini gösterir.

"Rabbimiz! İçlerinden onlara bir peygamber gönder; onlara âyetlerini okusun, kitabı ve hikmeti öğretsin ve onları her kötülükten arındırsın. Şüphesiz, sen mutlak güç sahibisin, hüküm ve hikmet sahibisin." [36]

Ayetin rakamsal karşılığı 1302'dir. Bu da Risale-i Nur müellifinin Kur'an dersini aldığı tarihe muvafakat eder. Bu da ayetin Risale-i Nur'a işaret ettiğini gösterir!

"Nitekim kendi aranızdan, size âyetlerimizi oku-

27. *18/Kehf, 65*
28. *2/Bakara, 32*
29. *A.g.e 189*
30. *Kastamonu Lahikası, 14-15*
31. *Sözler, 443*
32. *Sözler, 193*
33. *Bknz: Risale-i Nura Eleştirel Bir Yaklaşım 92-115*
34. *2/Bakara, 2*
35. *2/Bakara, 23*
36. *2/Bakara, 129*

yan, sizi her kötülükten arındıran, size kitap ve hikmeti öğreten, ayrıca bilmediklerinizi de öğreten bir peygamber gönderdik." [37]

Bu ayetin rakamsal karşılığı 1338'dir. Bu tarih Said Nursi'nin inzivaya çekilip, Risale'nin hakikatlerini yazmaya başladığı tarihtir.

Bunlar sadece bazı örneklerdir. Kur'an'a, Allah'ın ayetlerine, Allah'ın Nebisi'ne, Allah'ın sıfatlarına dair altmışa yakın ayeti rakamsal bir karşılıkla Risale-i Nur kitabıyla ilişkilendirmiş ve bu ayetlerin Risale'lere işaret ettiğini iddia etmiştir. İmkan bulanların kitabın ilgili bölümünü okumasını şiddetle tavsiye ediyorum. Rabbimiz indirdiği birçok ayette lafızları öyle özenle seçmiştir ki, aslı Yahudilik olan ve bir nevi falcılık görevi gören ebced alfabesine uygun olsun, öyle ki bu ayetler Risale-i Nur'a işaret etsin.

Bir insan nasıl olur da dinini böylesi çürük bir temel üzere inşa eder? Yahudiliğin muharref anlayışını Kur'an'a tatbik eder ve ondan sonuçlar çıkarır ve bu sonuçlarla övünür? Ya Rabbi bir insan senin azametin karşısında nasıl bu kadar cüretkar olur? Eliyle yazdığı kitabı sana mâl eder, bununla yetinmez senin kitabındaki ayetleri yazdığını meşrulaştırmak için alet eder?

Mesela, *"Ey örtüsüne bürünen Peygamber"* ayeti 233 rakamına tekabul etsin ki Said Nursi'nin lakabı olan ve 234'e tekabul eden *'Kurdi'* ye işaret etsin.

Ya da *"Ey örtüsüne bürünen, kalk ve uyar"* ayetleri 1316'ya tekabul etsin ki, Said Nursi'nin Risale'yle vazifeli kılındığı tarihe denk gelsin ve ona işaret etsin.

Ya da *"Müşrikler hoş görmese de, dinini, bütün dinlere üstün kılmak için, Rasûlü'nü hidayet ve hak dinle gönderen O'dur."* [38]

Bu ayetin ilgili kısmı 359'a tekabul etsin diye seçilmiştir ki, bu rakam *'Said-i Nursi Bediu'z-Zaman'*ın karşılığı olan 359'la aynı olsun...

İnsan ne diyeceğini şaşırıyor! Bir insan nasıl olur da dinini böylesi çürük bir temel üzere inşa eder? Yahudiliğin muharref anlayışını Kur'an'a tatbik eder ve ondan sonuçlar çıkarır ve bu sonuçlarla övünür? Ya Rabbi bir insan senin azametin karşısında nasıl bu kadar cüretkar olur? Eliyle yazdığı kitabı sana mâl eder, bununla yetinmez senin kitabındaki ayetleri yazdığını meşrulaştırmak için alet eder?

Allah'ım bizleri Tevhid ve Sünnet üzere sabit kıl. Hidayet ettikten sonra kalplerimizi eğriltme…

Nakşibendiler tarafından başyapıtlardan kabul edilen Miftahu'l Kulub (Kalplerin Anahtarı) kitabı da böyle bir işaretle kaleme alınmıştır:

'… 1259 senesi, Rebiu'l ahir ayında idi. Hücremizde müteveccih iken Sultanu'l enbiya, Sertaci'l evliya ve'l asfiya ve atkıya sallallahu aleyhi ve sellem *Efendimiz hazretleri zuhur etti ve bu naçiz kulunu ihsanen ve mürüvveten taltif etti:*

"Onları (ümmeti) helak olmak mertebesine getiren bu uçurumdan kurtarmak ve tecilleri gereğince şeriat, tarikat, marifet, hakikat ve vuslatın ne olduğunu anlatmak için bir risale hazırla!" ' [39]

İsmail Hakkı Bursevi'nin *'Tefsiru'l Ruhu'l Beyan'*ı da böylesi bir işaretin ürünüdür:

'Manevi pederim, Şeyh Ekber Muhyiddin-i Arabi'nin delaleti ile birgün rüyamda Rasûlullah bana lütfedip arkamı sıvadılar. Tatlı bir ifade ile 'Ümmetim için bir tefsir yaz!' diye emir buyurdular. Bunun üzerine Allah'tan ve Rasûlullah'ın ruhaniyetinden yardım isteyerek üç ciltlik tefsir yazdım.'

Çok merak ediyorum, müellif Fatiha suresini tefsir ederken *"Yalnız senden yardım dileriz"* ayetini nasıl izah etmiştir? Allah Rasûlü geldiğinde müşrikler, salih olduğuna inandıkları insanların ruhaniyetinden; Hristiyanlar, İsa'nın aleyhisselam ruhaniyetinden yardım talebinde bulunuyorlardı. Allah Rasûlü'nün sallallahu aleyhi ve sellem sapıklık ve şirk dediği tam da buydu. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, davetinin özü olan ve Fatiha'ya yerleştirilerek kullara en az on yedi defa tekrar ettirilen bir hakikati anlamamış bir adama geliyor, onu İslam'a davet etmiyor da insanları irşad etmesi için tefsir yazmasını emrediyor.

'Sen ve Allah dilersen' diyen ve lafızda Allah'la Peygamber'i eşitleyen adama *'Ne kötü hatipsin'*, *'beni Allah'la denk mi tuttun?'* diyen Nebi sallallahu aleyhi ve sellem, isteme/dua/meded gibi bir konuda Rasûl'ü sallallahu aleyhi ve sellem Allah'a denk tutanın sırtını sıvazlayıp, onu taltif ediyor.

"Allah'ım benim kabrimi ibadet edilen bir puta

37. 2/Bakara, 151

38. 61/Saf, 9

39. s. 2-3

çevirme." diye Rabbine yalvaran, ümmetini *"Kabrimi bayram yerine çevirmeyin."* diyerek uyaran Nebi, sadece kabrine gelerek değil onun ruhaniyetinden yardım isteyerek ona her yerde ibadet eden bu şahsa teveccüh gösteriyor! Birileri de kerametleri kendilerinden menkul bu adamların kudsiyetine inanmamızı bekliyor bizlerden!

Mahmut Ustaosmanoğlu'nun şerh ettiği Risale-i Kudsiyye de yazdırılıyor tabi.

17. beyti şerh ederken şunları kaydeder:

'Zuhur etti o dem sırrımda bir nur

Görenler zan ederdi nefha-i sur

Ki icmal üzre izhar eyle bir nur

Dediki bazı aşık ala pür nur

Bu nurdan hisse al hakka gidelim

Cemali ba kemale seyr idelim

Büyük şeyh Efendi Mustafa İsmet Garibullah, bu derste de Risale-i Kudsiye'yi telif etmesinin sebebini anlatmaya devam ediyor… Bu Risale-i Kudsiyye manevi bir emirle yazılmıştır, onun için çok kıymetlidir…' [40]

'Dediler (Allah tarafından gönderilen manevi heyet) dili Türkçe olsun, vezin ile olsun, ben yanyalım ve şiir lisanını bilmem dedim… Ben manevi heyete lisanımın fasih olmadığını, şiir yazmayı bilmediğimi söyleyince onlar da: Bu bizim değil Allah'ın emridir, yazılmasını Allah istiyor' dediler… Bu Allah'ın dilemesiyle olduğundan seni hatadan korur… Ben yazı kurallarını bilmem dedim. Burada murad edilen manadır, lafız önemli değil dediler… Bütün kardeşlere kısa bir delil, bu kitabı kim okursa ona feyiz ve rahmet olsun. Allah yolcularına feyz ve rahmet olsun... Vesveseler gitsin, bu kitabı okuyan teşvik ve rağbet bulsun.[41]

Bu açıklamalar size bir şey anımsattı mı? Hani Cibril. Allah Rasûlü'ne gelir *"Oku"* der, *"ben okuma yazma bilmem"* der.. *"Yaratan Rabbinin adıyla oku"* denerek Kur'an nazil olur. Buraya dikkat edin, *'yaz'*, *'ben yazma bilmem'*, *'Allah'ın emriyle yaz'*… Neredeyse kıssa birebir aynıdır. Sadece *"oku"* kelimesi çıkarılmış yerine *'yaz'* kelimesi konmuştur.

40. *Risale-i Kudsiyye Şerh ve İzahı, 1/78-79*

41. *A.g.e 1/80-85 özetle*

Tabi kitap için zikredilen sıfatlara da dikkat etmek gerekiyor:

'Allah'ın dilemesiyle olduğundan seni hatalardan korur.'

'Kısa bir delil' [42]

'Feyiz ve rahmet olsun okuyana.'

'Vesveseler gitsin.'

'Okuyan rağbet ve teşvik bulsun.'

Burada zikredilen sıfatların tamamı Kur'an-ı Kerim'e ait olan sıfatlardır. Ee tabi, inişi Kur'an'la birebir olanın sıfatları da birebir olmalı hâliyle(!)

Ortak Özellikler

Örneklerini verdiğimiz ve saymakla bitirilmesi pek mümkün olmayacak kadar fazla örneğe sahip bulunan Tasavvuf tarihi dikkatle incelendiğinde ortak bazı özelliklerin olduğu görülecektir. Kur'an dışında vahiy ya da ilham aldığını iddia eden, kendisine bir kitap yazdırıldığını veya bütün olarak bir kitap verildiğini iddia edenlerde şu özellikler dikkat çekmektedir:

a) Hepsinin dayanağı, sadece Allah'ın doğruluğunu bilebileceği ve onların iddiasından ibaret olan rüyalar veya manevi işaretlerdir. Oysa bunlar İslam dininde delil ve hüccet değildir. Yani Kur'an'ın evrensel ilkelerinden olan *'Eğer sadıklardansanız delilinizi getirin'* ayetini bunlara tatbik edecek olursak, ellerinde hiçbir delil yoktur.

Allah'la direkt irtibat kurmak, Rasûl'den *sallallahu aleyhi ve sellem* kitap almak, hayali bazı manevi mertebeleri kat etmek üzere kurulu bu kitaplar aynı zamanda nefsi temize çıkarmadır… Oysa Kur'an'ın yani vahiy olduğu ve Allah tarafından

42. *metinde orijinal hali 'icmal bir hüccet'*

indirildiğinden hiçbir şüphenin olmadığı kitap *"Nefislerinizi temize çıkarmayın. O sizden takva ehlini bilir."* der. Yine *"Görmüyor musun nefislerini temize çıkaranları, oysa Allah dilediğini temize çıkarır."* der. Bu iddia edilen ulvi makamlar nefisleri temize çıkarmak değildir de nedir?

b) Tüm kitapların ortak özelliği kelime-i şehadetin içeriğine muhalif öğretiler içermesidir.

Allah'tan geldiği söylenen kitaplar; köpeğe Allah demekte, Allah'ın özellikle kadınların uzuvlarında tecelli ettiğini söylenmekte, velileri nebiden üstün görmekte, bazı insanların şeriat sınırlarının dışına çıkabileceğini çünkü onların levh-i mahfuzdan bilgileri direkt aldıkları söylenmekte, sıradan insanların bile ağzına almakta hayâ edeceği hikayeler ve benzetmeler ahlaki hikmet diye insanlara yutturulmaktadır.

Allah'tan geldiği iddia edilen bu kitaplardaki ahlaki sapıklıklar için özel bir bölüm açacağız inşaAllah.

Müşrikler yaptıkları yanlışları Allah'a nispet eder ve bunları Allah bize emretti derlerdi. İddiaları şuydu; bu yaptıklarımız İbrahim'in *aleyhisselam* şeriatıdır ve o da bu emirleri Allah'tan almıştır. Ama yaptıkları Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* elindeki vahiyle çelişiyordu. Rabbimiz bu bozuk anlayışı şöyle düzeltti:

"Çirkin bir iş işledikleri vakit, "Biz atalarımızı bunun üzerinde bulduk, Allah da bize bunu emretti" derler. De ki: "Şüphesiz, Allah çirkin işleri emretmez. Siz bilmediğiniz şeyleri Allah'ın üzerine mi atıyorsunuz?" De ki: "Rabbim adaleti emretti. Her secde yerinde yüzlerinizi (ona) doğrultun. Dini Allah'a has kılarak ona ibadet edin. Sizi başlangıçta yarattığı gibi (yine ona) döneceksiniz." Allah bir kısmına hidayet etti, bir kısmına da sapıklık layık oldu. Çünkü onlar Allah'ı bırakıp şeytanları dost edinmişlerdi. Kendilerinin de doğru yolda olduklarını sanıyorlardı." [43]

Allah'tan geldiği söylenen kitaplar; köpeğe Allah demekte, Allah'ın özellikle kadınların uzuvlarında tecelli ettiği söylenmekte, velileri nebiden üstün görmekte, bazı insanların şeriat sınırlarının dışına çıkabileceğini çünkü onların levh-i mahfuzdan direkt aldıkları söylenmekte...

Her insanın bu ayetler üzerinde tefekkür etmesi gerekir. Allah fuhşiyatı, ahlaksızlığı, adaletin zıddı olan zulmü, şeyhlerin elinde müridlerin oyuncak hâline dönüştürülmesini, mescitlerin değil de kabirlerin-türbelerin ma'bed edinilmesini, Allah'tan başkasına duayı, onların her şeyi bilip gördüğünü iddiayı, onlardan korkma ve onlara sığınma anlamına gelen fiilleri emretmez. Bunlar olsa olsa şeytanı dost edinip, kendisini hidayet üzere zanneden sapkınların yazdıkları olabilir.

Bu ayetlerin nüzulüne sebep olan olay; müşriklerin Kabe'yi çıplak tavaf etmesi ve bu konudaki uyarılara *'babalarımızı bunu yaparken bulduk, Allah bize bunu emretti'* demeleriydi. Kur'an sadece bu iddiaya değil, konuyla bağımsız gibi görünen birçok maddeyi içine alan bir cevap verdi.

Adeta ayet günümüze inmiş gibi. Tevhid ve Sünnete aykırı öğretiler vaz edip, bununla ilgili uyarıldıklarında *'Bu falanca kitapta vardır, bunca yıldır okunmasına rağmen kimse (babalarımız) karşı çıkmamıştır, hem bu kitaplar Allah tarafından yazılmıştır'* diyenlere bütün yakinimizle deriz ki: Allah, fuhşiyatı, zulmü, bidatı ve şirki emretmez! Bu dost edindiğiniz şeytanların sizi Allah'la aldatmasından başka bir şey değildir.

c) Yine ortak özelliklerinden biri *'Kur'an'ın anlaşılmayacağı, bizim onu idrak etmemizin mümkün olmadığı'* iddiasıdır.

İlginçtir, Allah'ın vahyi olan Kur'an anlaşılmıyor ama bu zevata indirdiği vahyi için böyle bir durum söz konusu değil! Siz hiçbir nurcunun *'Bu kitabı okuma, vahiy olup yazdırıldığı için anlayamazsın'* dediğini duydunuz mu? Ya da bir sofinin *'Risale-i Kudsiyye'yi anlaman için on iki ilmi bilmen lazım'* dediğini… Ya da bir mevlevinin *'Mesnevi Kur'an'dır, onun için bir alim olmadan onu anlayamayız'* dediğini. Ya da bir menzil müridinin *'Miftahu'l Kulub veya Minah kitapları bize göre değil kurban, bunlara çok dalarsan delirirsin'* dediğini...

43. *7/A'raf, 28-30*

Mümkünatı yok! İnsan soramadan edemiyor *'Bu nasıl bir paylaşım?'*, *'Size ne oluyor nasıl hükmediyorsunuz?'* Kur'an vahiy ama onun anlaşılması mümkün değil, sizin kitaplar vahiy ama onu her bir insan anlıyor(!)

İlim meclisinin birinde bu tarz kitaplar okuyan ve bu kitapları kutsayan bir grup genç vardır. Bir konuşma sırasında *'Bu kitapların Kur'an'ın tefsiri olup onları izah ettiğini'* savunur. Orada bulunan ve bahse konu kitabı daha önce okumuş olan bir genç *'Bir deneme yapalım'* der. Kur'an'ı açar ve Kur'an'dan bir sayfa okur. Oradakilere sorar: *'Anlamayan var mı?'* Herkes anlamıştır. Sonra Allah tarafından yazdırıldığı ve Kur'an'ın tefsiri olduğu söylenen kitaptan okur bir sayfa. Sorar: *'Anlayan var mı?'* O kitabı Allah'ın kitabından daha fazla okuyan hatta *'Risale hafızlığı'* gibi garabet bir kavramın altına imza atan gençlerden başka kimse bir şey anlamaz!

Haliyle düşünen insanın aklında soru beliriyor: Birinci vahiy olan Kur'an anlaşılsın diye ikinci vahiy olarak bu kitap yazdırıldı. Ancak birincisi ikincisinden daha iyi anlaşılıyor. Nasıl bir mantık bu? Bırakın günümüz Türkçesini, açın Hasan Basri Çantay, Elmalılı Hamdi Yazır ve Mehmed Akif'in Osmanlı Türkçesi ile yazılan meallerini okuyun. Bu kitaplardan daha iyi anlaşıldığını göreceksiniz!

d) Bu kitapların müellifleri kalplerine gelen manaların Allah'tan olduğuna ve vahiy olduğuna o kadar eminlerdir ki, farklı bir ihtimali tartışmaya dahi açmazlar.

Oysa vahiy olduğunda şüphe olmayan Kur'an, bu konuda farklı şeyler söylüyor:

"Üzerine Allah'ın adı anılmayanlardan yemeyin. Çünkü o bir fısktır. Gerçekten şeytanlar sizinle tartışmaları için dostlarına vahyederler. Şayet onlara itaat ederseniz müşriklerden olursunuz." [44]

"Biz insanlardan ve cinlerden bazısını peygamberlere düşman kıldık. Onlar birbirlerine süslü sözü vahyederler." [45]

Bu ayetler gösterir ki; insanın kalbinde yer eden manalar, ilham ya da vahiy olduğunu sandığı düşünceleri iki kısımdır. Bunlar Rahmani olabileceği gibi şeytani de olabilir. Peki bunları nasıl ayırt edeceğiz? Ayırımda ölçü insani olamaz. Çünkü kendi başına hak ile batılı, şeytani ve Rahmani olanı ayırt edemediğinden Allah ona peygamber göndermiştir. Ölçü vahiydir. Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* elindeki vahye uyan Rahmani, uymayan ise şeytani vesvese ve hayallerdir.

"Çirkin bir iş işledikleri vakit, "Biz atalarımızı bunun üzerinde bulduk, Allah da bize bunu emretti" derler. De ki: "Şüphesiz, Allah çirkin işleri emretmez. Siz bilmediğiniz şeyleri Allah'ın üzerine mi atıyorsunuz?" De ki: "Rabbim adaleti emretti. Her secde yerinde yüzlerinizi (ona) doğrultun. Dini Allah'a has kılarak ona ibadet edin. Sizi başlangıçta yarattığı gibi (yine ona) döneceksiniz." Allah bir kısmına hidayet etti, bir kısmına da sapıklık layık oldu. Çünkü onlar Allah'ı bırakıp şeytanları dost edinmişlerdi. Kendilerinin de doğru yolda olduklarını sanıyorlardı." [46]

Yaptığı şeyi Allah'a nispet eden, bunun Allah'tan olduğunu iddia edenler, bu iddialarını vahiy olduğu şüphe olmayan Kur'an'a ve onun beyanı olan Sünnete arz etmelidirler. Şayet bu konuda Kur'an'da ve Sünnette karşılığını bulmu-

---

44. *6/En'am, 121*
45. *6/En'am, 112*
46. *7/A'raf, 28-30*

yorsa, bunun şeytani olduğu; karşılık buluyorsa Rahmani olduğunu anlarlar.

Tasavvuf büyüklerinden sayılan ve ilklerden kabul edilen şahsiyetler böyle yapardı.

Ebu Süleyman ed-Darani der ki:

'Kalbime çok ince nükteler gelir. Onu iki asla arz etmeden kabul etmem.'

Çünkü kalp ilahi feyizlerin mekanı olduğu gibi, şeytani vesveselerin de mekanıdır. Şeytan, insanoğlunun içinde kanın damarda gezdiği gibi gezer. Allah'ın koruması olduğu hâlde, Nebi'ye sallallahu aleyhi ve sellem Allah şöyle emrediyor:

De ki: "Ey Rabbim! Şeytanların vesveselerinden sana sığınırım. Ey Rabbim! Onların benim yanımda bulunmalarından da sana sığınırım." [47]

İnsan sormadan edemiyor; bu ümmet o kadar zor zamanlar yaşadı ki, bugün yaşanan sıkıntıların bir çoğu o zamanların sonucudur. Neden Allah o insanlara bir şeyler yazdırıp, ihtiyaçlarını gidermedi?

Allah Rasûlü'nden sallallahu aleyhi ve sellem dinleyelim:

"Dün namazımı kesmek için cinlerden bir ifrit bana dadandı. Allah ona üstün gelmemi sağladı. Onu mescidin kolonlarından birine bağlamak istedim, ta ki onu göresiniz. Sonra Süleyman'ın duasını hatırladım, bundan vazgeçtim. 'Rabbim bana öyle bir mülk ver ki, benden sonra kimsede olmasın.' " [48]

Hadisin Nesai rivayetinde şu ayrıntı veriliyor:

"…Onunla boğuştum, onu alt ettim, onu boğdum. Öyle ki onun dilinin soğukluğunu elimde hissettim." [49]

Şimdi, bu noktada durup düşünmek gerekiyor. Şeytan, Allah Rasûlü'ne namazda geliyor. Yani onun Allah'a en yakın olduğu anda. Namazını ifsad etmek için saldırıya geçiyor. Saldırdığı kişi Allah'a en sevimli insan olan, beşerin efendisi Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem. Allah Rasûlü *'ha deyince'* onu def edemiyor. Onunla mücadele ediyor, sonunda onu alt edip bu mücadeleyi kazanıyor.

Namazında dahi Allah Rasûlü'ne gelebilen ve onu bu denli uğraştıran bir şeytan... Sormak istediğimiz soru ise şu: Bu insanlara gelen ve onların kalbine bu manaları fısıldayan neden şeytan olmasın? Şayet kendilerini Peygamber'den üstün görüyorlarsa ona diyecek sözümüz yok! Hakikati kabullenip, *'ona dahi bu kadar açık ve şiddetle hücum etmişse, biz gibi günahkarlar ne eylesin'* derlerse Allah hidayet versin deriz.

Yazdıkları ya da yazdırıldıklarını iddia ettikleri satırları Kur'an ve Sünnete arz ettiğimizde, kitap ile vahyin aynı kaynaktan olmadığı hemen anlaşılır. Örneğin; bir kitabın bir alime nispetinde ihtilaf varsa, o alime nisbetinde şüphe olmayan kitapları okunur. Uslup, konu tertibi, meselelere yaklaşım metodu, kanaat ettiği hükümler… Bunlarda benzerlik varsa denir ki; bu kitabın falana ait olması muhtemeldir. Zıtlık varsa derler ki; bu kitap bu alime ait değildir. Birileri yazıp ona nispet etmiştir.

Kur'an'ı bir defa okumuş, sünnetten sıradan bir vatandaş kadar haberi olan bir insan, bu kitapları okuduğunda gönül rahatlığıyla diyebilir ki; bu kitaplar Allah'tan değildir. Ya müellifleri elleriyle yazdıklarını Allah'a nispet etmişlerdir ya da şeytan onları feci bir şekilde aldatmış, şeytanın Allah'la aldattığı mağdurlardan olmuşlardır.

Tasavvufçuların anlattığı meşhur bir kıssa vardır. Kıssanın sıhhatini bilmiyoruz. Onlar sahih kabul edip anlattıklarından hatırlatmak istiyoruz.

"Abdulkadir Geylani çölde seyir hâlindedir. Bulutlar toplanır, ilginç sesler çıkar, olağanüstü haller yaşanır. O sırada göklerden bir ses duyulur: 'Ey Abdulkadir! Seni bağışladım, bundan sonra senden sorumluluk düşmüştür.' Bu sesi duyunca 'Defol! Mel'un şeytan' der. Şeytan sorar: 'Beni nasıl tanıdın?' Der: 'Allah, insanları kulluk için yaratmıştır. Bu ses Allah'tan olsa daha fazla kulluk ister. İbadeti bırakmayı değil.' Bir başka menkıbede şu cevap zikredilir: 'Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem Allah'a en yakın ve sevimli kul olmasına rağmen ondan sorumluluk düşmezken, benden nasıl düşsün' Şeytan der ki: 'Vallahi ben bununla birçok abidi saptırdım.' "

Allah'tan vahiy aldıklarını iddia edenler, bu menkıbeler üzerinde dahi tefekkür etseler, iyi bir hâl üzere olmadıklarını anlayacaklardır.

---

47. *23/Müminun, 97-98*
48. *Buhari, 461; Müslim, 541*
49. *Fethu'l Bari 461 nolu hadis şerhi*

e) Başka bir ortak nokta; Kitapların ihtiyaç üzere yazdırılmış olmasıdır. Her müellif kitabının, içinde bulunduğu asrın sorunlarına çözüm getirdiğini, insanların ihtiyacına binaen Allah tarafından yazdırıldığını iddia eder.

İnsan sormadan edemiyor; bu ümmet o kadar zor zamanlar yaşadı ki, bugün yaşanan sıkıntıların bir çoğu o zamanların sonucudur. Neden Allah o insanlara bir şeyler yazdırıp, ihtiyaçlarını gidermedi?

Ali, Aişe, Talha ve Zubeyr *radıyallahu anhum* karşı karşıya gelip savaştılar. Bu ümmetin evlatları yalan-yanlış haberlerle Osman'ı *radıyallahu anh* katletti. Bu ümmetin askerleri Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ailesini Kerbela'da katletti. Mekke-Medine mancınıklarla ateş yağmuruna tutuldu. Harre vakıasında ensar kadınlarının namusu kirletildi.

Ümmetin seçkin imamları, zalim yöneticileri meşrulaştırmadıkları için işkence ve eziyetlerle ömür tüketti.

Ümmetin en fazla ihtiyaç duyduğu dönemde, neden kimseye bir şeyler yazdırılmadı? Bu sorunlara çözüm olacak bir kitap rüyada onlara verilmedi?

Acaba o dönemde yaşayanlar, bu müelliflerin mertebesine mi ulaşmadı? Yoksa bu müellifler gördükleri hayalleri ve şeytanın vesveselerini vahiy mi zannetti?

Yeri gelmişken belirtelim, o dönemde bazıları kendilerine semadan haberler geldiğini iddia etmişlerdir. Ama sahabe tepkisi şöyle olmuştur:

İbni Abbas'a dediler ki: *'Muhtar es-Sekafi kendisine gökten haberler geldiğini iddia ediyor.'* Dedi ki: *"Doğru söylemiştir. Allah buyurur ki: 'Şeytanın kimlere haber getirdiğini size haber vereyim mi? Her yalancı günahkar üzerine inerler. Onlar şeytanın haberlerine kulak verirler ve onların çoğu yalan söylerler.' "* [50]

Yine ona denir ki: *'Muhtar kendisine vahiy geldiğini söylüyor. Der ki: 'Doğru söylüyor. "Şüphesiz şeytan sizinle tartışması için dostlarına vahyeder."* [51] *buyuruyor Allah.'* [52]

50. 26/Şuara, 221-223

51. 6/En'am, 121

52. Mecmu'l-Fetava, 11/238-239

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* dışında birisi, semayla irtibat kurduğunu söylediğinde sahabenin tepkisi bu olmuştur.

Yalancı Peygamberliğe Giden Yol

Allah'tan vahiy alma, özel ilimlere sahip olma, kalbinin Rabbinden haber vermesi, manevi bir seyr-i sülükte karşılaşılan manevi feyiz ve işaretler; yalancı peygamberliğin yolunu açan, ona zemin hazırlayan etkenlerdir.

Sizin şeyhinize ya da üstadınıza açılan sema kapıları, bir başkasına neden kapalı olsun ki? Bana açıldı, yazdırıldı, Allah bana dedi ki vb. cümleler ispatı mümkün olmayan beşeri iddialardır. Sizin dışınızda biri bunu dediğinde; onu yalanlarsanız kendinizi yalanlamış olacaksınız, mecburi olarak, insanların sizi doğrulamasını istediğiniz gibi, sizde bu şahsı doğrulayacaksınız!

Asrımızın yalancı peygamberlik iddiasına sahip olan İskender Evrenesoğlu kendisine vahyin geldiğini şöyle gerekçelendirir:

'… Allah insana kitap yazdırır mı yazdırmaz mı? konusuna açıklık getirilmesi gerekmektedir. Çünkü günümüzdeki din bilginlerimiz Allah ile kulu arasındaki bu tür bir ilişkiyi reddediyorlar… Allah kuluyla konuşamaz, kitap yazdıramaz, ilham veremez diyorlar… Aşağıdaki bölümde bu konuya ışık tutacak ve ispatlayacak kanıtları bulacaksınız. Allah insana kitap yazdırır mı yazdıramaz mı görelim:

Abdulkadir Geylani Hz.nin **Risale-i Gavsiye** *tercümesinden:*

'Ya Gavs-ı azam, dedi Allah. Lebbeyk Rabbi Gavs dedim. Ya Gavs-ı azam hiçbir şeyde zahir olmazdım, insanda zahir olmuşum, dedi. Ya Gavs-ı azam insan benim sırrımdır, ben de onun sırrıyım, dedi. Gavs dedi, Rabbim Tealayı gördüm ve sordum: Ya Rabbi, aşkın manası nedir? Dedi: Ya Gavs aşık ol bana, aşk benim ve aşk benim…'

Görülüyor ki Abdulkadir Geylani'ye Allahu Teala ***'Risale-i Gavsiye'*** ismiyle bir kitap yazdırmış. Allah kendisine ***'Gavs-ı Azam'*** diye hitap ediyor. Ve de Allah'ı gördüğü kesin. Diğer taraftan Abdulkadir Geylani'ye yazdırılan kitabın adı da *'Risale'* yani bize yazdırılanla aynı.

Ayrıca Bediuzzaman Said-i Nursi'ye Allah tarafından yazdırılmış yüz otuz iki kitaba da Risale-i Nur adını vermiş Allah Teala…

Mevlana Celaleddin Rumi'ye Mesnevi'yi Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yazdırdığı, Mesnevi'nin takdim yazısında açıkça yer almaktadır:

Eşref Rumi'nin divanı da Allah tarafından yazdırılmıştır.[53]

Bu girizgahtan sonra İskender Bey asıl meramını anlatır. Allah'ın bu veli kullarına kitap yazdırdığı gibi, kendisine de İnzal suresiyle başlayan ve Kadiri Mutlak suresiyle son bulan yirmi üç surenin indiğini söyler.

Bu işler böyledir... Hayır ve güzellik, hayrı; şer ve bidat ise şerri doğurur. Bu kapıyı insanlara açanlar kutsanmayı beklemek bir tarafa, Allah'a nasıl hesap vereceklerini düşünmelidirler.

Bu işler böyledir... Hayır ve güzellik, hayrı; şer ve bidat ise şerri doğurur. Bu kapıyı insanlara açanlar kutsanmayı beklemek bir tarafa, Allah'a nasıl hesap vereceklerini düşünmelidirler.

Bir meseleye daha temas edelim. Vahiy alıp, kendine kitap yazdırıldığını iddia edenlerin çoğu hayattayken zındıklıkla itham edilmiş, ölümlerinden sonra ise etraflarında oluşan menkıbe kültürüyle kutsanmış, veli kabul edilmişlerdir. Bugün İskender Evrenesoğlu'na burun kıvıranlar olabilir, ancak şeytanların da yardımıyla kısa zaman sonrasının büyük velileri arasında yer alacaktır. Neden mi? Çünkü Allah tarafından ona yazdırılan bir kitabı vardır. Ama yaşadığı dönemde yalancılık ve zındıklıkla itham edilmiştir? Allah dostları hep öyledir, ilk başta anlaşılmazlar, sonra bir hazine gibi keşfedilir ve değer kazanırlar(!)

53. *Tasavvuf ve İslam 195-196. İskender Ali Mihr, http://www.tr.mihr.com/doc/1/21-risalenurlari/mihr*

Bu zevatın hangisinin doğru söylediği, hangisinin şeytanın vesveselerine kendisi de aldanıp vahiy zannettiğini, hangisinin çıkar amaçlı böyle bir yola tevessül ettiğini nereden bileceğiz? Hangi ölçüyle bunları birbirinden ayıracağız? Kur'an'ı biz anlamayız, bu zatlar hata etmez, hata gibi görünen bir durum varsa bunun mutlaka bir açıklaması vardır… Gel de çık işin içinden.

'Bana yazdırıldı' kapısını açarak bu ümmeti aldatanlar, şer'i olmayan yöntemlerle insanları irşad edenler, *"Ben dininizi tamamladım"*, *"Her şeyi açıkladık"* demesine rağmen mevcut vahiyle yetinmeyip, vesveselerini vahiy diye bu ümmete arz edenler yalancı peygamberlik müessesesine yardımcı olan ve yolunu hazırlayan saptırıcılardır.

Şu bilinmelidir ki; biz tezkiye, ahlak, adap ve gönül inceltici (rakaik) bahisleri ihtiva eden kitaplara karşı değiliz. Bu içerikteki kitapların gerekliliğine inanır ve insanlara tavsiye ederiz. Nasıl karşı olabiliriz ki? Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* temel vazifelerinden biri ümmetini arındırmadır.[54] Onları nefsin fücurundan ve günahların karartısından temizleyip taatin ve takvanın esenliğine çıkarmaktır. Elbette Peygamber vârisi olan alimler de bunu devam ettirmelidir. Sohbet, vaaz, nasihat ve kitaplarıyla dünyaya meyleden, unutan, şehvetlerine esir olan biz günahkarları sarsmalı, Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* ve hesabı hatırlatmalıdır. Allah'a hamd olsun ümmetin alimleri bunu yapmışlardır da. Bu noktada yazılan eserler evlerde, aile arasında, cemaatlerde, ders halkalarında, medreselerde, ilim meclislerinde düzenli okunmalı ve nasihatleşilmelidir de...

Haris el-Muhasibi'nin kalplerle ilgili yazdıkları, İmam Ahmed ve Abdullah ibni Mübarek'in

54. *"Nitekim kendi aranızdan, size ayetlerimizi okuyan, sizi her kötülükten arındıran, size kitap ve hikmeti öğreten, ayrıca bilmediklerinizi de öğreten bir peygamber gönderdik." (2/Bakara, 151) " Andolsun, Allah, mü'minlere kendi içlerinden; onlara ayetlerini okuyan, onları arıtıp tertemiz yapan, onlara kitab ve hikmeti öğreten bir peygamber göndermekle büyük bir lütufta bulunmuştur. Oysa onlar, daha önce apaçık bir sapıklık içinde idiler." (3/Al-i İmran, 164)*

'Kitabu'l-Zuhd' leri, İbni Ebi Dunya'nın *'Edebu'l Din ve'l Dünya'*sı, Hadis kitaplarının *'Kitabu'l Rekaik'* bölümleri, İmam Kurtubi'nin ölüm sonrasını tafsilatlı ele aldığı '*et-Tezkira'*sı, Hafız ibni Receb'in tezkiye ve ahlak hakkında risaleleri[55]

İbn Kayyım'ın *'Medaricu's-Salikin'* başta olmak üzere birçok kitabı...

Bizim karşı olduğumuz şey, bu içerikte kitaplar yazılması değildir. Olamaz da. Bizim karşı çıktığımız, yazılan kitapların Allah'a nispet edilmesi ve onun katından olduğunun söylenmesidir.

"Vay o kimselere ki, elleriyle Kitab'ı yazarlar, sonra da onu az bir karşılığa değişmek için, "Bu, Allah'ın katındandır" derler. Vay ellerinin yazdıklarından ötürü onların hâline! Vay kazandıklarından dolayı onların hâline!" [56]

Bizim karşı olduğumuz, Allah Rasûlü'nden sonra vahyin kesildiği, bunu sadece yalancı peygamberlerin iddia edeceği bilinmesine rağmen, bazı insanların elleriyle yazdıkları kitaplara ***'Vahiy'*** demesidir.

"Allah'a karşı yalan uyduran veya kendine bir şey vahyedilmemişken, "Bana vahyolundu" diyen, ya da "Allah'ın indirdiğinin benzerini ben de indireceğim" diye laf eden kimseden daha zalim kimdir? Zalimlerin şiddetli ölüm sancıları içinde çırpındığı; meleklerin, ellerini uzatmış, "Haydi canlarınızı kurtarın! Allah'a karşı doğru olmayanı söylediğiniz, ve onun ayetlerinden kibirlenerek yüz çevirdiğiniz için bugün aşağılayıcı azap ile cezalandırılacaksınız" diyecekleri zaman hâllerini bir görsen!" [57]

İşte bizim buğzumuzun, öfkemizin, ibarelerimizdeki katılığın nedeni budur. Merhametlilerin en merhametlisi dahi bu ahlaka sahip insanlara; *"Veyl olsun"*, *"Daha zalim kim vardır"* diye seslenmektedir.

Hususen Bakara suresindeki 79. ayete dikkat edelim: Bu ayet kimin hakkında inmiştir? Ehl-i kitap hakkında! Peki ehl-i kitap kimdir? Veya durumları bize niye anlatılmıştır? Çünkü bu ümmetten birileri adım-adım, karış-karış onlara tabi

55. *Bu risalelerden 'Kalp katılığının yerilmesi/Zemm-u kasveti'l kalb' risalesi, yayınevimizin yayınlayacağı eserler arasında sırasını beklemektedir.*

56. *2/Bakara, 79*

57. *6/En'am, 93*

olacaktır. Her ne yapmışlarsa onu yapacak, her ne yola girmişlerse o yola gireceklerdir..

"Sizden öncekilere adım-adım, karış-karış tabi olacaksınız. Onlar kelerin deliğine girseler siz de gireceksiniz! Bu kastettiğin Yahudi ve Hristiyanlar mıdır? diye sordular. Başka kim olacak diye cevap verdi." [58]

'Bu bana yazdırıldı', *'Rüyamda Nebi'den aldım'* gibi sözler, şeriattan ve ümmetin içinde bulunduğu hâlin sebeplerinden habersiz insanları etkileyebilir. Bu ibarelerle o kitapların kutsal olduğuna inanabilirler. Müelliflerin isimlerinin sonuna *'Hazret'*, *'Allah sırrını takdis etsin'* gibi islam ümmetinin bilmediği, Hristiyanlıktan alınma ifadelerle gizem ve heybet de katabilirler.

Ölçü, Kur'an ve Sünnettir. Din tamamlanmıştır. Bizim ikinci bir vahye ihtiyacımız olmadığı gibi, *'tamamlanmıştır'* denilene ekleme yapacak cesaretimiz de yoktur. Babamızın, abimizin, hocamızın sözünün üstüne söz söylemeyi edepsizlik sayarken, alemlerin Rabbi olan Allah'ın sözünün üstüne nasıl söz söyleyelim.

Vesselam…

58. *Buhari, 7320; Müslim, 2669*

Masiyetiyle Cennete, Taatiyle Cehenneme Gidenler

Kurtuluşun yolu amellerimizi ve hizmetlerimizi gözümüzde büyütüp nefsi beğenmek, kendini insanlardan üstün görmek ya da beklenti içerisine girmek de değildir. Kurtuluş; amellerimizdeki eksik yönleri ve günahlarımızı göz önünde bulundurup, ihtiyaç, acziyet ve kulluğumuzu hissederek Allah'tan istiğfar dilemektedir.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Hamd, âlemlerin Rabbi, Rahman ve Rahim olan, din gününün sahibi, sadece zatına ibadet edip, zatından yardım dilediğimiz Allah'a mahsustur.

Salât ve selam, şahit, müjdeleyici ve korkutucu olarak gönderilen Nebi'ye, pak ailesine ve değerli ashabının üzerine olsun.

Bizleri bu ay da buluşturan Allah'a hamd olsun. Bu ay gündemin yorucu ve bunaltıcı havasından sıyrılıp, her birimizin her anında ihtiyaç duyduğu bir konu üzerinde durmayı uygun gördük. Bir bölümünü başlık olarak yazdığımız, tamamı tabiin büyüklerinden Said bin Cübeyr'e ait olan rivayeti bu ayın nasihati olarak kabul ettik.

"Kimi insan günah işler onunla cennete gider. Kimisi taat işler onunla cehenneme gider. Bunun nasıl olduğu sorulduğunda şöyle cevap verir: 'Mümin günahını gözünün önüne koyar ve sürekli ondan istiğfar edip, Allah'a yönelir. Günahın sebebiyet verdiği tevbe, istiğfar ve Allah'a yöneliş onu cennete götürür. Facir ise yaptığı iyilik ve taati gözünün önüne koyar. Amelini beğenir ve ameli gözünde büyür. Taatinin sebebiyet verdiği kibir, ucub (nefsi beğenme) ve Allah'ın fazlını unutma onu cehenneme götürür.' "

Müslüman için iman ettikten sonra en önemli mesele *'salih amel'*dir. Çünkü imanı muhafaza eden, onu arttıran, son nefese kadar imanla yaşamayı sağlayan ve imanın semeresi olan, cennet ve Allah rızasını kazandıran şey salih ameldir.

'Salih amel' kalıbındaki *'salih'* amelin sıfatıdır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* nasıl bir amel istediğini belirtmek için kullanılmıştır. Allah, müminden amel/eylem/hareketlilik istemez sadece. Bu eylemlerin *'salih'* olarak Allah'a takdim edilmesini ister. O'nun *subhanehu ve teâlâ* katında insandan sadır

olan eylemler iki kısma ayrılır. Makbul olan, karşılığı alınan ve imanın semeresi olup cennetle taçlanan ameller... Reddedilen, yok sayılan ve sahibini ateşe sürükleyen ameller...

Kur'an-ı Kerim'de ahiret sahnelerinin anlatıldığı birçok pasajda bu iki amel türüne dikkat çekilir:

"(Ey Muhammed!) Onlara, Adem'in iki oğlunun haberini gerçek olarak oku. Hani ikisi de birer kurban sunmuşlardı da, birinden kabul edilmiş, ötekinden kabul edilmemişti. Kurbanı kabul edilmeyen, "Andolsun seni mutlaka öldüreceğim" demişti. Öteki, "Allah ancak kendisine karşı gelmekten sakınanlardan kabul eder" demişti." [1]

"… Ve şöyle çağrıldılar; bu cennetlere yaptığınız ameller karşılığında vâris kılındınız…"

"Onların yaptıkları bütün amellerine yöneldik ve onları dağılmış zerreciklere çevirdik." [2]

"Dehşeti her şeyi kaplayan felaketin haberi sana geldi mi? O gün birtakım yüzler vardır ki zillete bürünmüşlerdir. Çalışmış, (boşa) yorulmuşlardır. Kızgın ateşe girerler." [3]

Buradan anlıyoruz ki, mesele amel yapmak değil, salih ve makbul ameller yapabilmektir. Hususiyle hayatını İslami hizmete vakfetmiş ve her anıyla salih amel yapma bahtiyarlığına erişmiş hizmet ehlinin bu konuya titizlikle eğilmesi gerekmektedir. İşin sonunda bütün bir ömrün heba olması, geriye yorgunluk ve pişmanlık dışında bir şey kalmama tehlikesi vardır.

Yukarıda naklettiğimiz Said bin Cübeyr'e ait rivayet konumuzun bir başlığına işaret etmektedir. Asıl konumuz ise; salih amellerin afetlerinin olduğu ve bu afetlerden sakınılmadığı takdirde yapılan amellerin Allah katında reddedileceği, sahibini cennet arzularken, cehenneme sürükleyeceği, kimi yerdeyse ateşi onunla tutuşturacağıdır. Allah'a sığınırız.

Salih Amelin Afetleri

1. Riya

Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlerden sadece onun rızası içim amel yapmalarını ister. Kendi rızası-

1. 5/Maide, 27
2. 25/Furkan, 23
3. 88/Gaşiye, 1-4

nın dışında, insanların beğenisi, övmesi, makam elde etme arzusu gibi bir gaye amele bulaştı mı o ameli yok sayar.

"Onlar sadece dini Allah'a halis kılarak ona ibadet etme, namazı kılma, zekatı verme ve hanifler olmayla emrolundular. Dosdoğru din de budur." [4]

Evet, Müslümanın kendisiyle emrolunduğu en önemli ve ilk şey dini Allah'a halis kılmak, yani dine O'nun rızası dışında hiçbir şey karıştırmadan, katışıksız bir kullukla ona kulluk etmektir.

Riya ise kulluğun safiyetini bozmak, Allah'a verilen söze ihanet etmektir.

Bu denli ağır bir cürmün cezası da bu oranda büyüktür. Amele en fazla ihtiyaç duyulan ahiret yurdunda, amellerin heba olması ve geriye pişmanlık kalması...

"Kıyamet gününde hakkında ilk hüküm verilecek kişi şehittir. Allah'ın huzuruna getirilir, Allah subhanehu ve teâlâ ona nimetini hatırlatır, o da ikrar eder. Der ki: 'Bu nimetlerle ne amel yaptın?' 'Senin uğruna savaştım ve şehit oldum.' der. 'Yalan söyledin, sana cesur/kahraman denmesi için savaştın ve dendi de.' Denilir ve sonra emredilir ve yüzü üstüne sürüklenerek cehenneme götürülür. Sonra ilim öğrenen, öğreten ve Kur'an okuyan bir adam getirildi. Allah ona nimetlerini hatırlattı, o da kabul etti. Dedi: 'Bu nimetlerle ne amel yaptın?' Der: 'İlim öğrenip insanlara öğrettim ve senin rızan için Kur'an okudum.' Allah subhanehu ve teâlâ der: 'Yalan söyledin. İlmi, sana alim densin diye öğrendin. Kur'an'ı da sana kari densin diye okudun.' Sonra emredildi ve o adam yüz üstü sürüklenerek cehenneme götürüldü. Bundan sonra Allah'ın mal konusunda genişlik verdiği ve malın her sınıfından kendisine verdiği zengin getirildi. Allah subhanehu ve teâlâ ona nimetlerini hatırlattı, o da ikrar etti Allah dedi ki: 'Ne amel yaptın bu mal-

4. 98/Beyyine, 5

larla?' Dedi: 'Senin sevdiğin hiçbir yol bırakmadım, mutlaka o yolda infak ettim.' Allah: 'Yalan söyledin. Sana cömert densin diye infak ettin ve denildi de' buyurdu. Sonra bu adam da yüz üstü sürüklenerek cehenneme götürüldü." [5]

İslam toplumunda en önde olan ve insanların gıpta ettiği insanlar; şehidler, alimler ve zenginlerdir. Biri canını, biri ilmini, biri de malını Allah'ın yolunda seferber etmiştir. Ateşin zinakarlar, faiz yiyenler, katiller ve hırsızlarla tutuşturulmasını beklerken, dünyada gıpta edilen bu insanlarla tutuşturulduğunu görüyoruz.

Kendisi de bu sınıflardan birine dahil olan ve bu hadisi rivayet eden Ebu Hureyre *radıyallahu anh* hadisi rivayet ederken üç kere düşüp bayılmıştır.[6] İslam için çalışan ya da Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kulluk eden her insanın da bu sahneden ürpermesi ve Allah'a sığınması gerekmektedir. Kişinin böylesi bir korkuyu yaşamıyor olması dahi başlı başına bir problemdir. Hasan-ı Basri *rahimehullah* nifakı anlatırken; *"Vallahi ondan ancak mümin korkar, ancak münafık emin olur.'* [7] demiştir.

Salih amellerle Allah'a yaklaşan ve onun rızasını umanlar şu günün dehşeti yaşanmadan amellerini kontrol etmeli ve Allah'tan içtenlikle ihlas dilenmelidirler.

Salih amellerle Allah'a yaklaşan ve onun rızasını umanlar şu günün dehşeti yaşanmadan amellerini kontrol etmeli ve Allah'tan içtenlikle ihlas dilenmelidirler.

"Kıyamet Günü Allah şöyle nida eder: 'Ben şirke ihtiyacı olmayanım. Kim bir amel yapmış ve bir başkasını onda ortak etmişse, onu da amelini de terk ederim.' " [8]

"… Yaptığı amele benden başkasını ortak eden ecrini/mükafatını onun yanında arasın." [9]

Takdir edilmek ve beğenilmek her insanın fıtratında vardır. Bu duyguyu Rabbine yönlendiren *'Acaba Rabbim amelimi beğendi mi?', 'Semada beni anıp takdir ediyor mu?'* sorularıyla kalbi meşgul olanlar, fıtratlarıyla Allah'a yakınlaşan bahtiyarlardır.

Bu duyguyu Allah'a *subhanehu ve teâlâ* yönlendirmeden kendi hâline terk edenler ise, tabiat boşluk kabul etmediğinden, insanların beğenisine kul olan, onların takdirini karşılamak için amellerini onlara gösteren bedbahtlardır.

Bunun tedavisi, kıyamet sahnelerini hatırlamak, hadislerde varid olan insanların yerine kendi nefsini koymaktır. Ayrıca bizleri hizmetlerimizde riyaya sevk eden sebebin, umduğumuzu elde etmenin değil, ondan mahrum olma nedeni olduğunu bilmektir. Bizi sevmelerini ve takdir etmelerini umduğumuz insanlar, Allah'ın mülkü olan ve kalpleri O'nun *subhanehu ve teâlâ* tasarrufunda olan insanlardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* El-Vedud olandır. Tüm sevgi ve beğenilerin hazinesi O'nun katındadır. O *subhanehu ve teâlâ* müsaade etmeden bir kalbin bir şeyi sevmesi ve onu takdir etmesi mümkün değildir. Sevgi yerde başlayıp semaya yükselmez. Semada başlar, meleklere ilka edilir sonra müminlerin kalbine yerleşir. Riya, Allah'ın sevgisini elde etme yollarından olmadığı için, müminlerin sevgisini de kazandırmaz. Riyayla sadece Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* buğzu kazanılır. Allah'ın buğz ettikleriyse iki cihanda da mahrum olan insanlardır.

"Allah bir kulu sevdi mi Cibril'i çağırır. 'Ey Cibril! Ben falancayı seviyorum, sen de onu sev' der. Cibril onu sever. Cibril meleklere nida eder: 'Allah falanca kulu seviyor siz de onu sevin.' der. Melekler onu sever. Sonra o kul için yeryüzüne kabul (Kalplere sevgisi ve beğenisi) konulur. Allah bir kula buğz etti mi Cibril'i çağırır. 'Ben falancaya buğz ediyorum sen de ona buğz et' der. Cibril ona buğz eder. Sonra meleklere: 'Allah falancaya buğz ediyor, siz de edin' der. Melekler ona buğz eder. Ve yeryüzünde o kul için buğz kılınır. (Kalplere nefret ve sevgisizlik konulur.)" [10]

Yine bilinmelidir ki; dünyada riyasıyla insanları aldatanlar, kıyamet gününde insanlara ifşa edileceklerdir. Herkes onların hakikatini öğrenecek ve ona göre muamele göreceklerdir.

5. Müslim
6. Tirmizi
7. Buhari
8. Müslim
9. Tirmizi, İbni Mace

10. Müslim

"Kim riya yaparsa; Allah onun gerçek hâlini insanlara gösterecektir. Kim de amellerini insanlara işittirirse, Allah onun gerçek hâlini kıyamet gününde insanlara işittirecektir." [11] [12]

2. Minnet ve Eziyet

Taati bozan ve sahibini taatiyle cehenneme götürenlerden biri de amelini başa kalkmak/minnet etmek, sözlü ve ameli olarak iyilik yaptığı insanlara eziyet etmektir.

"Mallarını Allah yolunda harcayan, sonra da harcadıklarının peşinden (bunları) başa kakmayan ve gönül incitmeyenlerin, Rabb'leri katında mükafatları vardır. Onlar için korku yoktur. Onlar üzülmeyeceklerdir de. Güzel bir söz ve bağışlama, peşinden gönül kırma gelen bir sadakadan daha hayırlıdır. Allah her bakımdan sınırsız zengindir, halimdir (hemen cezalandırmaz, mühlet verir). Ey iman edenler! Allah'a ve ahiret gününe inanmadığı hâlde insanlara gösteriş olsun diye malını harcayan kimse gibi, sadakalarınızı başa kakmak ve gönül kırmak suretiyle boşa çıkarmayın. Böylesinin durumu, üzerinde biraz toprak bulunan ve maruz kaldığı şiddetli yağmurun kendisini çıplak bıraktığı bir kayanın durumu gibidir. Onlar kazandıklarından hiçbir şey elde edemezler. Allah kâfirler topluluğunu hidayete erdirmez." [13]

Bu ayetler her ne kadar sadaka hakkında inse de, tüm salih ameller için geçerlidir. Yaptığı salih amelleri insanların başına kakan, hizmetlerinin karşılığını bekleyen ve hizmetleri nedeniyle değer görmek isteyen herkes taatiyle ateşi elde edenler sınıfındandır.

11. Muttefekun aleyh

12. Amellerinde riyakar olmanın alametleri:

a) İnsanların yanında canlıyken, yalnız kaldığında amellerde isteksizlik.

b) İnsanların yanında yaptığı amelleri, yalnız olduğunda terk etmek.

c) Hizmetiyle ilgili bir eleştiri aldığında ameli terk ya da eleştiri öncesinde hissettiği heyecanı kaybetmek.

d) Yaptıklarını görünür kılmak için çabalamak, görünmediği yerlerde insanlara anlatarak duyurmak.

e) Salih amellerini kalabalık toplulukların önünde icra ettiğini ve onların beğenisini kazandığını hayal etmek.

f) Yaptığı amelleri veya hizmetini hesap verdiği merciye eksik ya da fazla olarak aktarmak. Kınanma korkusu ve endişesiyle işin uyarıya açık kısımlarını ört pas etmek.

g) İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü merak etmek ve bunun insanın kalbini sürekli meşgul etmesi.

h) Kendi nefsini ve amellerini sürekli küçümserken, başkaları tarafından aynısı yapıldığında öfkelenmek ve hazımsızlık…

13. 2/Bakara, 262-264

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Üç sınıf insan vardır ki; Allah onlarla konuşmayacak, onları temizlemeyecek ve onlara elim verici bir azap vardır: Verdiklerini başa kakan/minnet eden, elbisesini (kibirle) uzatan, yalan yeminlerle malını satandır." [14]

"Anne-babasına asi olan, içki bağımlısı, minnet eden ve kaderi yalanlayan cennete giremez." [15]

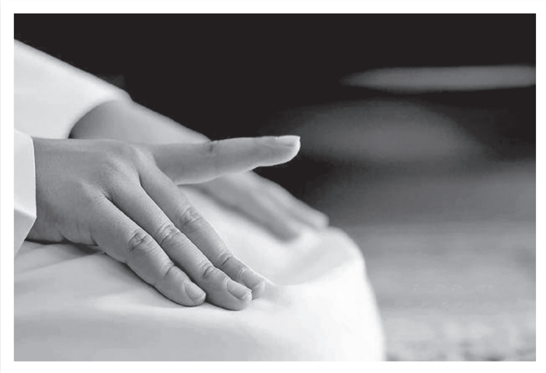
Allah'ın dinini hizmet eden ve salih amele muvaffak olan Müslüman ameliyle insanlara eziyet etmez. O bilir ki, onun bu hizmetleri Rabbi'nin lütfu ve onu muvaffak kılmasıyla mümkün olmuştur. Onu İslam'a hidayet eden, elinden ve perçeminden rıfk ile tutup hayır yollarına ileten onun Rabbi'dir. O, bu minnetin ve fazlın altında ezilir. Minnet, fazilet ve kerem Allah'a aittir der dili ve hâl lisanı. Bilir ki; yaptığı ameli hatırlatmak, insanların karşılık vermesini beklemek, onları hizmetleriyle ezmek önce Rabbine karşı nankörlük, sonra kardeşlerine eziyettir.

Hizmetleriyle beklenti içerisine giren ve insanlara eziyet eden; diliyle ikrar etmese de, lisan-ı hâliyle amelleri kendinden bilmiş, Rabbi'nin lütuf ve keremini inkar etmiştir.

Minnet iki türlüdür. Bazen dil ile açıktan yapılır; bazen dile yansımaz, kalp beklentisi olarak hislerde yaşanır. Birincisi amelleri boşa çıkarma ve sahibini ateşe sürükleme cihetiyle tehlikeli olsa da, ikincinin tehlikesi çok daha büyüktür. İlki açığa çıktığından sahibinin fark etmesi ya da kendisine nasihat edenlerin öğüdüyle fark edip ıslaha yönelmesi ve Rabbine iltica etmesi muhtemeldir. İkincisi ise, içte yaşanan ve çoğu zaman sahibinin dahi fark edemediği bir ma-

14. Müslim

15. Müsned

razdır. Tespiti ve farkındalığı zor olduğundan, ıslahı ve arındırılması da zordur. Gizli minnet ve başa kalkmanın alameti bilinmelidir. Nefisler ve his dünyasındaki beklentiler bu alametlere arz edilmeli, muhasebe yapılmalıdır.

Gizli minnetin alameti; insanın yaptığı hizmetlerle içinde bulunduğu konumu bağdaştırmaması, daha iyi yerlerde olması gerektiğine inanmasıdır. Bunun bir ileri merhalesi minnete, kıskançlık ve kinin eklenmesi ve bazı kardeşlerinin kayırıldığını düşünerek onlara ve onları kayırdığına inandığı insanlara karşı kin beslemesidir.

Her birimizin içinde bulunduğu konum, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* takdiri ve O'nun *subhanehu ve teâlâ* dilemesiyledir. O kimseye zulmedip amelini zayi etmeyeceği gibi kimseyi hak etmediği bir durumda kılıp hikmetsizlik edecek de değildir hâşâ. Her insan kendisi için en hayırlı ve en uygun olanı yaşıyordur. Rızıkları belirleyip, hikmetle insanlar arasında taksim eden Allah olduğu gibi, dereceleri, mertebeleri ve konumları takdir edip dağıtan da yine O'dur *subhanehu ve teâlâ*. Dilediğini yücelten Er-Rafi'i dilediğini alçaltan El-Hafid, dilediğini izzetli kılan El-Aziz, dilediğini zelil kılan yine O'dur *subhanehu ve teâlâ*.

Bizler hizmetlerimizi ve salih amellerimizi Allah için yaptığımız gibi, dünyevi karşılık olarak takdir edilmenin de O'nun dilemesiyle olduğunu bilmeliyiz. Her sabah ve akşam Allah'a *'Rabb olarak Allah'tan razı oldum'* diyerek verdiğimiz sözümüze sadık olmalıyız. O'nun *subhanehu ve teâlâ* Rabbliğine rıza, O'nun şer'i ve kaderi hüküm ve takdirlerine rızadır.

Kurtuluşun Yolu

Acziyetimizi, O'na *subhanehu ve teâlâ* olan ihtiyacımızı hissederek, içtenlikle Allah'a yönelmek, O'na sığınmaktır. O'nun sayısız nimetlerini hatırlamak ve nefse ikrar ettirmek, bunun yanında eksiklik ve nankörlüklerimizi göz önünde tutup dilimizi ve kalbimizi tevbe/istiğfarla canlı ve ıslak tutmaktır.

Said bin Cübeyr'in nasihatinde bu mana vardır. Mümin sürekli günahını göz önünde bulundurmalı ve o günahlardan bağışlanma dilemelidir.

Kurtuluş/felah, taatleri ve hizmetleri değil, ondaki eksikliği görmekte gizlidir. İnsanın yaptığı tüm salih ameller Allah'ın muvaffak kılmasıyla olduğundan insanın onda payı yoktur. Allah'ın rahmet ettiği azınlık bir zümre müstesna, insanların geneli muvaffak oldukları hayırları da hakkıyla yerine getirmez, Rabblerinin hoşnut olmadığı şeylerle amellerini kirletirler. Bundan ötürü her salih amelin peşinden bağışlanma dilemeyi emreder Rabbimiz.

Hac vazifesini tamamlayan Müslümanlara *"Allah'tan bağışlanma/istiğfar dileyin."* [16]

Gece namazı gibi seçkin insanların muvaffak olduğu bir amelin akabinde Allah istiğfar edilmesini talep eder…

"Onlar gecenin çok azında uyurlardı. Seherlerde ise istiğfar ederlerdi." [17]

Gecesini ihya eden ehlullah, sabah oldu mu hamd edip, amellerini görmek yerine, istiğfarla eksiklerini Allah'a arz ederler.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* namazını bitirince üç defa *'Estağfirullah'* [18]derdi.

Kurtuluşun yolu amellerimizi ve hizmetlerimizi gözümüzde büyütüp nefsi beğenmek, kendini insanlardan üstün görmek ya da beklenti içerisine girmek de değildir. Kurtuluş; amellerimizdeki eksik yönleri ve günahlarımızı göz önünde bulundurup, ihtiyaç, acziyet ve kulluğumuzu hissederek Allah'tan istiğfar dilemektedir.

16. 2/Bakara, 199
17. 51/Zariyat, 17-18
18. Müslim

FARUK FURKAN

Kıyafetin Nasıl Olmalı?

Bilindiği üzere tesettürdeki asıl gaye, kadının yabancı erkeklere karşı cinsî cazibesini gizlemek ve onda var olan etkileyiciliği, güzelliği karşı cinse karşı örtmektir. İşte bu nedenledir ki İslam, kadının kolundaki altın bileziğin gözükmesinden tutun da; küpenin, sürmenin, takıların, dikkat uyandıran kıyafetlerin ve benzeri diğer ziynetlerin açığa çıkarılmasına kadar birçok şeye sınırlama getirmiş, bunların yabancı erkeklere gösterilmesini kesin surette yasaklamıştır.

Allah'ın Adıyla...

Değerli mü'mine bacım, hatırlayacağın üzere bir önceki yazımızda sana, tesettür ve hicabında ihlâslı olmanın gerekliliğini anlatmış, *'Eğer örtünmezsem etrafımdaki insanlar ne der?'* mantığıyla örtünmenin senin bu husustaki amelini boşa çıkaracağını vurgulamış ve buna dair bazı gerçeklere temas ederek, sana nasihatlerde bulunmaya çalışmıştık. Bu yazımızda ise inşâallah elbise ve kıyafetlerde İslamî ölçünün ne olduğunu ve Müslüman bir bayanın nasıl kıyafetler giymesi gerektiğini anlatmaya çalışacağız. Gayret bizden başarı Allah'tandır.

Değerli bacım, sana Müslüman bir bayanın kıyafetlerin nasıl olması gerektiğini anlatmadan önce, çok önemli gördüğümüz şu iki hususu hatırlatarak yazımıza başlamak istiyoruz:

1) Bilmelisin ki kadın çekiciliği ve cazibesi ile yaratılmıştır ve bir erkek için kadının çekiciliği, neredeyse tüm dünyevî çekiciliklerin başında gelir. Ama üzülerek söylemeliyiz ki, bayanların geneli bu hakikatin çok da farkında değildirler. Oysa fıtratı bozulmamış bir erkek için *'kadın'* demek, dünyevî birçok şeyden; örneğin maldan ve mülkten, çoluk-çocuktan, tarla-tapandan ve vasıtalardan çok daha önemli, çok daha öncelikli demektir. Bunun böyle olduğunun en büyük delili Rabbimizin şu ayetidir:

***"Kadınlar**, oğullar, yük yük altın ve gümüş, salma atlar, davarlar ve ekinler gibi nefsin şiddetle arzuladığı şeyler insana süslü gösterildi. Bunlar*

dünya hayatının geçimliğidir. Oysa asıl varılacak güzel yer ancak Allah'ın katındadır." [1]

Bu ayetteki sıralama, öyle rastgele, gelişi güzel yapılmış bir sıralama değildir. Bu sıralamada her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilen Rabbimiz, erkek kulları için en çok değer ifade eden öncelikleri göz önüne almış ve adeta kendilerine neleri en çok sevdiklerini hatırlatmıştır. Dikkat edilirse kadın, bir erkeğin sahip olabileceği her türlü dünyevî metadan önce ve ilk sırada zikredilmiştir.

Peki, bu bir bayan için ne anlam ifade etmelidir?

Bizce bu, bir bayan için öncelikle kendisinin erkekler nazarında her şeyden daha dikkat çekici olduğunu; sonrasında da Allah'ın izin vermediği erkeklere karşı son derece temkinli davranması gerektiğini ifade etmelidir.

İşte bir bayan bu hakikati idrak ettiğinde, dışarıda gezen erkeklerin kendisini adeta bir *'av'* gibi gördüklerini rahatlıkla anlar ve avlanmayı bekleyen av, kendisini avlayacak yırtıcı karşısında ne kadar dikkatli ve temkinli davranıyorsa, kendisinin de aynı şekilde dikkatli ve temkinli davranması gerektiğinin farkına varır. Ve yine bu bayan, avın hareketleri avlanmayı bekleyen yırtıcının dikkatlerini nasıl üzerine çekiyorsa, kendisinden sadır olan dikkat çekici söz ve davranışların da aynı şekilde kendisini erkeklerin bakış ve iştahlarına maruz bıraktığını hisseder; bunu hissedince de kendisini daha bilinçli bir şekilde koruma altına alır.

Burada önemli olan, kadının kendisinin farkına varması, karşı cinsin gözünde ne gibi bir yere sahip olduğunun şuurunda olmasıdır. Burada hemen bir şeyi hatırlatarak konumuza devam edelim: Bilindiği üzere tüm insanların fıtratında; çekicilik, beğenilme, bakışları üzerinde toplama ve insanların kendisini dikkate alma duygusu/güdüsü vardır. Bu güdü, kadınlarda çok daha fazladır. Bu nedenle Müslüman bir kadının öncelikle fıtratında var olan bu özelliğin farkında olması gerekmektedir. Bunun farkına vardığında bazı şeyleri değerlendirmesi çok daha farklı olacaktır.

Bu nedenle ey bu satırlara konuk olan bacım, şunu hiçbir zaman unutmamalısın ki sen, bir kadın olarak kesinlikle etkileyicisin. Sen *'çekicilik'* olgusuyla yaratılmış ve doğasında *'cazibe'* bulunduran bir varlıksın. Mıknatıs, etrafındaki metalleri nasıl ki kuvvetle kendisine doğru çekerse, sen de yabancı erkeklerle karşılaştığın ortamlarda onların tüm bakış ve dikkatlerini –istemesen bile– kuvvetle üzerine çekersin. Çünkü bu, senin doğana yerleştirilmiş bir duygudur. Bu duygu –sen istesen de istemesen de– öz benliğinde mevcuttur. Önemli olan senin bunun farkında olmandır.

N'olur, artık bunun farkına var!

Bunun farkına var ki, karşı cinse karşı daha dikkatli davranabilesin.

Müslüman erkeklerin geneli açık-saçık kadınlardan daha çok, kapalı ve tesettürlü kadınlardan etkilenmektedir. Kapalı ve tesettürlü kadınların cazibesi, Müslüman bir erkeğin nazarında açık kadınların cazibesinden kat be kat daha fazladır.

Bizim burada bu gerçeğin altını çizmemizin nedeni; sana, senin nasıl olduğunu hatırlatmak ve senin mahiyetini sana fark ettirmeye çalışmaktır. Sen bunu fark ettiğinde bu, seni karşı cinse karşı her şeyde daha dikkatli olmaya sevk edecektir.

Şimdi, bu satırları okuduktan sonra başını ellerinin arasında al ve:

- Acaba ben, gerçektende erkekler nazarında böylesine etkileyici ve dikkat çekici bir varlık mıyım?

- Gerçektende ben, örtülü olmama rağmen erkeklerin bakışlarını üzerime çekecek kadar dikat-i câlip miyim? diye bir düşün…

Sen bunları düşünüp, etrafına akseden yansımalarını fark ettiğinde, kendinin ne kadar çekici bir yaratılışa sahip olduğunu anlayacak veya en azından bunun farkına vararak daha hassas, daha dikkatli ve daha erdemli davranmaya başlayacaksın. Bu ise, başlı başına başarının ta kendisidir. Bu nedenle n'olur bu noktayı asla basite alma!

2) Müslüman erkeklerin geneli açık-saçık kadınlardan daha çok, kapalı ve tesettürlü ka-

1. 3/Âl-i İmran, 14

dınlardan etkilenmektedir. Kapalı ve tesettürlü kadınların cazibesi, Müslüman bir erkeğin nazarında açık kadınların cazibesinden kat be kat daha fazladır. Bir markete gittiğimizde kabuğu soyulmuş bir meyve mi daha çok ilgimizi çeker, iştahımızı kabartır; yoksa kabuğu soyulmamış, yaratılışına uygun vaziyette duran meyve mi?

Hangisi?

Elbette ki fıtratı üzere bulunan, soyulmamış meyve daha çok ilgimizi çeker, iştahımızı kabartır. Bu, karşı cins için de hemen hemen geçerli bir örnektir. İşte bu nedenle Allah'ın emri gereği örtünen bacılarımızın kendilerine daha çok dikkat etmeleri, Müslüman erkeklerin bu yönlerinin farkında olarak daha fazla hassasiyet göstermeleri gerekmektedir. Eğer bacılarımız buna dikkat etmeyerek Müslüman erkekleri tahrik edecek davranışlarda bulunacak olurlarsa, o zaman iki suç birden işlemiş olurlar:

a) Allah'ın emrine uygun hareket etmedikleri için Allah hakkında bir suç.

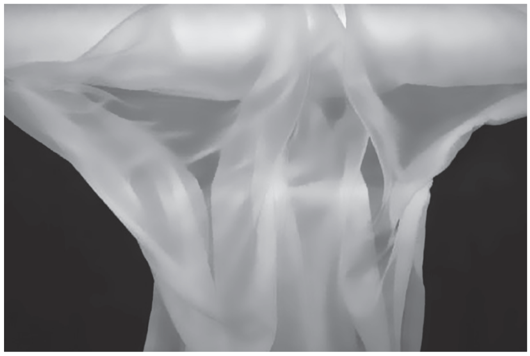
b) Bir insanı tahrik ederek kul hakkı ihlali yaptıkları için insan hakkında bir suç.

İşte bu nedenle Müslüman bir bayan, özellikle İslamî hassasiyeti olan erkeklerin bulunduğu ortamlara geleceğinde çok daha dikkatli olmalı, söz ve davranışlarına daha fazla özen göstermelidir.

Değerli bacım, yazımıza bizce çok önemli olan bu iki hatırlatmayı yaparak başladık; zira bu hakikatleri kavrayamayan bir bayanın, öncelikle İslam'ın kendisi için koyduğu kıyafet âdabının ne manaya geldiğini ve giyim-kuşam noktasında niçin bir takım sınırlandırmaların bulunduğunu anlaması, sonrasında ise niçin erkekler karşısında bu kadar dikkatli olması gerektiğinin farkına varması asla mümkün değildir. Bundan dolayı bu iki hatırlatma konunun gereği gibi anlaşılması açısından çok önemlidir. Şimdi bu hatırlatmaların ardından, İslam'ın senin için uygun gördüğü kıyafet âdabının nasıl olması gerektiğini anlatmaya geçebiliriz.

Nasıl Giyinmelisin?

Değerli bacım, İslam'ın kadınların kıyafetleri hakkında belirlemiş olduğu bir takım temel prensipler vardır. Buna göre İslam'da kadınların kıyafetlerinin şu şartlara haiz olması gerekmektedir:

a) Altını Gösterecek Kadar Şeffaf Olmamalıdır.

Müslüman kadının elbisesi, sık dokunmuş ve altını belli etmeyen kalınlıkta olmalıdır. Cildin rengini gösterecek derecede ince olan elbiseler, kesinlikle İslam'ın öngördüğü ve tasvip ettiği elbiseler değildir; bunlarla avret yerleri örtülmüş de sayılmaz. Buna göre bir kadının, vücut hatlarını belli edecek derecede ince ve içini belli eden şeffaf elbiseler giymesi haramdır, bu konuda âlimler arasında da herhangi bir ihtilaf yoktur.

İnce Çoraplara Aman Dikkat!

Burada çok önemli gördüğümüz ve birçok bacımızın belki de dikkatinden kaçan bir meselenin altını çizmek istiyoruz: Bu gün bazı çarşaflı bacılarımız –farkında olarak veya olmayarak– ten renginde çoraplar giyerek insanlar arasına çıkabilmektedirler. Kendileri belki de: *'Çarşafın altında nasıl olsa gözükmüyordur.'* düşüncesiyle bu tarz çorapları giyiyor olabilirler; ama şu bir gerçektir ki, bacakları gösteren bu tür ince çoraplar –renkleri siyah bile olsa– gözüktüğü zaman dikkat çekmekte, bir anda insanların bakmalarına neden olmaktadır. İşin aslı bu bayanların bu tarz çoraplarının gözükmesinin nedeni; ayaklarına giymiş oldukları ***'babet'***ler veya ***'sandalet'*** tarzı ayakkabılardır. Bacılarımız farkında olmasalar bile, özellikle yaz aylarında giymiş oldukları bu babet ve sandaletler, onların ayaklarını ortaya çıkarmaktadır. Bu da bütün dikkatleri üzerlerine çekmektedir. Çarşaf giyerek dışarı çıkan bir hanımefendi –kabul etsin veya etmesin– aslında İslam'ı temsil etmekte ve fiilî bir tebliğ yapmaktadır. Bu nedenle giydiklerine çok dikkat etmelidir.

Gözleri dahi görülmeyecek şekilde siyah peçe giyen bir bayanın, alttan pırlanta gibi parlayan

ayaklarını ince çorap ve babet ayakkabı giyerek teşhir etmesi ne ile izah edilebilir?

Ne kadar basit ve ne kadar sorumsuz bir tutumdur bu!

Cehennemden korunmak için bütün bedenini örtecek; ama bir karış yeri kapatmadığı için ateşe gitmekle yüz yüze kalacak!

Bu akıl kârı mıdır?

Bu nedenle çarşaflı bacılarımızın giymiş oldukları ayakkabılara ve çoraplara son derece dikkat etmeleri, bu noktada çok seçici davranmaları gerekmektedir.

Burada şu çok önemli hadisi aktarmadan geçemeyeceğiz. Dikkatle okumanı ve kendine dersler çıkarmanı tavsiye ederiz. Rasûlullah *sallallahu alyhi ve sellem* bir keresinde: *"Her kim kibirlenip, böbürlenerek giydiği elbisenin eteğini yerlerde sürürse, Allah kıyamette onun yüzüne bakmaz."* buyurmuştu. Bunu duyan Ümmü Seleme annemiz:

— Kadınlar eteklerini nasıl yapsınlar? diye sordu. Rasûlullah *sallallahu alyhi ve sellem*:

— Bir karış indirsinler, dedi. Ümmü Seleme *radıyallahu anhâ*:

— Bu durumda ayakları gözükür, diye karşılık verince Rasûlullah *sallallahu alyhi ve sellem*:

— O hâlde bir arşın uzunluğu kadar indirsinler ve daha fazla yapmasınlar, buyurdu.[2]

Bu rivayetin ortaya koyduğu hükme göre, sahabe hanımlarının yanında ayaklar bile açılmaması gereken avrettendir ve mutlaka örtülmelidir. Rasûlullah *sallallahu alyhi ve sellem* kibrinden dolayı elbiselerini yerlerde gezdiren kimselerin ateşe gireceğini bildirdiğinde, hanım sahabîler hemen ayaklarını nasıl örteceklerinin derdine düşmüşler ve bunun çıkış yolunun nasıl olması gerektiğini sorgulamışlardır. Bu da göstermektedir ki, sahabe hanımları ayaklarının örtülmesine dahi azami derecede dikkat eden kimselerdir.

Söz buraya geldiğinde şu gerçeği bir kere daha hatırlatmak istiyoruz: Allah'ın emrettiği şekilde örtünmeyen kadınlar, ten rengi çorap veya babet ayakkabı giyerek ortalıkta gezseler, ortalık onlar gibi kadınlarla dolu olduğu için çok da fazla dikkat çekmeyeceklerdir. Ama simsiyah çarşaf giydikleri, gözlerini dahi kapattıkları hâlde altlarına babet ayakkabı ve ten rengi çoraplar giyen bayanlar, son derece dikkat çekmekte ve bir anda insanların bakışlarının odak noktası hâline gelmektedirler. Çarşaflı bacılarımız toplumun kadınlarının geneline oranla azınlıkta oldukları için otobüste, yolda, sokakta ve caddelerde bulundukları sırada herkesin dikkatini çekmektedirler. Dikkat-i câlip oldukları için de, normal şartlarda kendilerine bakmayacak olanlar bile inceden inceye kendilerini süzmekte, bir dedektif gibi baştan aşağıya teftiş etmektedirler.

Simsiyah çarşaf giydikleri, gözlerini dahi kapattıkları hâlde altlarına babet ayakkabı ve ten rengi çoraplar giyen bayanlar, son derece dikkat çekmekte ve bir anda insanların bakışlarının odak noktası hâline gelmektedirler.

Bir domates kasasının içerisindeki kırmızı domates, insanların dikkatini çekmez. Ama bu kasanın içerisindeki yemyeşil bir biber tüm insanların dikkatini çeker. Çarşaflı kadınlar da şu an içerisinde yaşamış olduğumuz toplumda, aynı bu örnekteki gibi hemen dikkat çekmektedirler. Onlar, toplumun kadınlarına muhalif giyindikleri için domates kasasındaki biber misali anında bakışların odağı olmaktadırlar. İşte bu gerçekten ötürü bacılarımızın çok dikkat etmeleri, son derece hassas davranmaları gerekmektedir.

b) Dar Olmamalıdır.

Müslüman kadının elbisesi, uzuvlarını ve vücut hatlarını belli etmeyecek şekilde bol ve geniş olmalıdır. Dar olup, yabancı erkeklere vücut hatlarını tavsif eden tüm elbiseler, İslam'da haram kılınmıştır ve giyilmesi caiz değildir. Müslüman bir hanımın elbisesi, şeffaf ve ince olmasa bile, eğer organlarının şeklini ortaya koyuyorsa yine tesettüre muhalif olur. Pantolonlar ve kalçaları belli edecek etekler de bu hükme dâhildir.

2. *Tirmizî rivayet etmiş ve hasen-sahih olduğunu belirtmiştir.*

Pardösüne Dikkat Et!

Eskiden, Müslüman hanımın vücudunu örten çarşaflar vardı. Kadınlarımız bol ve geniş çarşaflarla gezerlerdi. Ama Modernizm'in bizleri etkisi altına almasıyla birlikte bu çarşaflar yerini pardösülere bıraktı. Pardösü giyen bacılarımız, üstlerine geniş, siyah başörtüleri alarak tesettürlerini gerçekleştirir oldular. Allah yokluğunu aratmasın, biz buna da razıyız. Ama moda putu bu pardösülere de el attı ve onları olması gereken standartlardan çıkararak modern şekle soktu. Artık Müslüman hanımların pardösüleri de dar, desenli, çekici ve cicili-bicili oldu. Üstlerine her ne kadar geniş başörtüsü alsalar da, alt tarafları gerekli şekilde kendilerini setr etmemekte, aynı normal kıyafetler gibi vücut hatlarını belli etmektedir. Bacılarımızdan bu noktaya azami derecede dikkat etmelerini ve pardösülerinin geniş olmasına özen göstermelerini Allah adına istirham ediyoruz. Bu, hem onların dikkat çekmemeleri hem de insanları fitneye düşürmemeleri için en evla olan yoldur.

Dar Giyinenlere Hatırlatılır!

Burada, Allah Rasûlü'nden *sallallahu aleyhi ve sellem* nakledilen şu hadisi, dar kıyafet giyerek gerekli tesettürü yapmayan bacılarımıza hatırlatmak isteriz. Usame bin Zeyd anlatır:

"Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, (sahabeden) Dıhyetu'l-Kelbî'nin kendisine hediye etmiş olduğu dar bir 'Kıbtiyye'yi (Mısırlıların giydiği ketenden bir elbise) bana giydirdi. Ben de onu hanımıma giydirdim. (Bir süre sonra) Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana:

— Hayırdır, keten elbiseyi giymemişsin? dedi.

Ben de:

— Ey Allah'ın Rasûlü! Onu eşime giydirdim, dedim.

Bunun üzerine Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

— O hâlde ona emret, onun altına bir astar giyinsin. Zira ben o kıyafetin, eşinin bedenini ortaya çıkarmasından korkuyorum, buyurdu.[3]

c) Dikkat Çekici Olmamalıdır.

İslam nazarında giyilen kıyafetlerin şeffaf ve dar olmaması gerektiği gibi, aynı zamanda erkeklerin dikkatini uyandıracak tarzda *'dikkat çekici olmaması'* da gerekmektedir. Zira yabancı erkekleri tahrik edecek her türlü kıyafet İslam'da yasaklanmıştır.

Burada şu gerçeği vurgulamamızın yerinde olacağını düşünüyoruz: Bilindiği üzere tesettürdeki asıl gaye, kadının yabancı erkeklere karşı cinsî cazibesini gizlemek ve onda var olan etkileyiciliği, güzelliği karşı cinse karşı örtmektir. İşte bu nedenledir ki İslam, kadının kolundaki altın bileziğin gözükmesinden tutun da; küpenin, sürmenin, takıların, dikkat uyandıran kıyafetlerin ve benzeri diğer ziynetlerin açığa çıkarılmasına kadar birçok şeye sınırlama getirmiş, bunların yabancı erkeklere gösterilmesini kesin surette yasaklamıştır. Hatta yine bu sebebe binaen kadının edalı konuşmasını ve ayak sesini insanlara duyurmasını bile haram kılmıştır. İşte bundan ötürü Müslüman bir bayanın, yabancı erkekler

3. *Ahmed bin Hanbel*

karşısında giyeceği kıyafetlerinde, kıyafetlerinin çekici olmamasına özen göstermesi gerekmektedir. Bir bayanın dışarı çıktığında erkeklere karşı giyeceği kıyafetin pardösü veya çarşaftan ibaret olacağı düşünüldüğünde, bu elbiselerin de çekici, motifli, desenli veya süslü-püslü olmaması gerektiği kolaylıkla anlaşılır. Yani Müslüman bir bayan, dikkat-i câlip motiflerin, desenlerin, süslemelerin ve işlemelerin bulunduğu bir pardösü veya çarşafı giyemez. Çünkü bunlar da –her ne kadar dış elbise olsa bile– bu şekliyle insanların bakışlarını ve dikkatlerini çekmektedir. Bu ise, üstte de vurguladığımız gibi caiz değildir.

Saçının Topuzuna Bile Dikkat Et!

Bazı bacılarımızın, çarşaflarının altına saçlarını topuz yapmak suretiyle erkeklerin dikkatini çektiklerine şahit oluyoruz. Onlardan kimisi, saçlarının çok uzun olmasından dolayı saçlarını bağlayarak topuz yapıyor; oysa saçlar bu şekilde bağlanarak topuz yapıldığında, üzerine çarşaf giyilse dahi dikkat çekiyor. Kimisi de, yüzlerini kapatmak için örtmüş oldukları nikabın iki ucunu, arka taraftan saçının altından geçirerek sıkıca bağlıyor ve bu durumda, saçı kısa dahi olsa arka taraftan sanki özel bir topuz yapmış gibi duruyor.

Bu iki gerekçenin hangisiyle olursa olsun, Müslüman bir bayanın hiçbir surette saçlarını topuz yapmaması gerekmektedir; zira bu, bir anlığına bile olsa erkeklerin dikkatlerini celbettiği gibi, aynı zamanda İslam tarafından da kesin surette yasaklanmış, yapanlara çok ağır tehditler varit olmuştur. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Cehennemliklerden iki grup vardır ki, ben onları henüz görmedim: Onlardan biri, sığırkuyrukları gibi kırbaçlarla insanları döven bir topluluk. Diğeri de, giyinmiş oldukları hâlde çıplak görünen ve öteki kadınları kendileri gibi giyinmeye zorlayan ve başları deve hörgücüne benzeyen kadınlardır. İşte bu kadınlar cennete giremeyeceklerdir. (Hatta) onlar cennetin kokusunu bile alamayacaklardır. Oysa cennetin kokusu şu kadar uzak mesafeden bile hissedilebilir." [4]

İmam Ahmed'in aktardığı diğer bir rivayette ise yine çok korkutucu bir ifade yer almaktadır:

"…O kadınlar giyinmişlerdir; (ama hakikatte) çıplaktırlar. Onların başlarında (topuz yaptıklarından dolayı) deve hörgücü gibi bir çıkıntı vardır. Onlar melundurlar/Allah tarafından lanetlenmişlerdir. (Bu nedenle onları gördüğünüzde) onlara lanet edin!" [5]

Bu nedenle kadınların, saçlarını topuz şeklinde bağlamaları asla caiz değildir. Bu hem lanete, hem de cennetin kokusunu alamamaya sebeptir. Bundan dolayı mutlaka sakınılmalıdır. Ama zannımızca zikrettiğimiz şekilde saçlarını bağlayan bacılarımızın geneli, bu durumun hiç de farkında değildirler. İnşâallah bu anlattıklarımız onlara bir hatırlatma olur ve daha dikkatli davranırlar.

Bazı bacılarımız da, dışarıya çıktıklarında özel eşyalarını koymak için yanlarına çanta almaktadırlar. Bunda asıl olarak herhangi bir sakınca yoktur; ama bazen öyle çantalar kullanmaktadırlar ki, bu çantaların dikkat çekici bir kıyafetten neredeyse hiç de farkı yoktur.

Çantalara, Ayakkabılara ve Telefon Kaplarına Aman Dikkat!

Bazı bacılarımız da, dışarıya çıktıklarında özel eşyalarını koymak için yanlarına çanta almaktadırlar. Bunda asıl olarak herhangi bir sakınca yoktur; ama bazen öyle çantalar kullanmaktadırlar ki, bu çantaların dikkat çekici bir kıyafetten neredeyse hiç de farkı yoktur. Bu çantalar, gerek renkleri, gerek motifleri, gerekse süslemeleriyle adeta erkeklerin bakışlarını çekmek için kasten yapılmıştır. Müslüman bir bayanın böylesi desenlere haiz çantaları kullanmaması ve mümkünse sade olan ve çarşafıyla uyum arz eden renklerde çantaları tercih etmesi tesettüründe en uygun olan yoldur.

Ayakkabılarda da durdum farklı değildir. Onlar da birçok işleme ve renkle tezyin edilerek piyasaya sürülmektedir. Böylesi bir durumda Müslüman bir bayanın bu tür ayakkabılar giymemesi; aksine sade, desensiz, gösterişten uzak ve mümkünse siyah renkte olanları tercih etmesi tesettürüne en uygun olanıdır. Bazen çarşı-pa-

4. Müslim
5. Müsned-i Ahmed b. Hanbel. Hadis, "sahih"tir. Bkz. es-Sahîha, 2683.

zarda gezerken erkeklerin gözleri öyle ayakkabılara ilişiyor ki, yüzlerini görseler çirkinliğinden Allah'a sığınacakları kadınlar, bu ayakkabıları sayesinde erkeklerin bakışlarına konu olabiliyorlar. Maalesef bazen bu hataya çarşaflı kadınlar da düşüyor ve siyah çarşaflarının altına –özellikle spor tarzı– renkli ayakkabı giyerek erkeklerin kendilerine bakmalarına neden oluyorlar.

Müslüman bir bayanın topuklu ayakkabı giyemeyeceği herkesin malumu olduğu için ona özellikle atıfta bulunmadık.

Telefon kaplarında da bu anlattıklarımız kısmen geçerli. Bazı telefon kapları var ki, allı-morlu, cicili-bicili olduğu için –özellikle de siyah çarşafla birlikte– çok dikkat çekmekte, bir anda erkeklerin bakışlarını kadının eline veya kulağında olduğu zaman yüzüne yoğunlaştırmaktadır. Bu da Müslüman bir bayanın dikkat etmesi gereken diğer bir noktadır.

d) Erkek Elbisesine Benzememelidir.

Müslüman kadının elbisesi erkeklerin giymiş olduğu kıyafetlere benzememelidir. Dar, şeffaf ve dikkat çekici giyinmeyen bacılarımız, aynı zamanda erkeklerin giyim tarzına benzeyen kıyafetleri de giymemelidirler. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* iki cinsin birbirine benzemelerini ve birbirlerinin, kendi cinsine özgü kıyafetlerini giymelerini yasaklamıştır. İbn Abbas'tan *radıyallahu anh* nakledildiğine göre Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Kadınlara benzeyen erkeklere ve erkeklere benzeyen kadınlara lanet etmiştir."* [6]

Ebu Hureyre'nin *radıyallahu anh* naklettiğine göre ise Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Kadın gibi giyinen erkeklere ve erkek gibi giyinen kadınlara lânet etmiştir."* [7]

Taberî'nin aktardığı bir rivayette de, bir kadın yay kuşanmış vaziyette Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* yanından geçmişti. Bunu gören Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Erkeklerden kadınlara benzeyenlere, kadınlardan da erkeklere benzeyenlere Allah lanet etsin."* [8] dedi.

Aktardığımız tüm bu rivayetlerden bir kadının, erkek kıyafeti olarak bilinen bir elbiseyi asla giyemeyeceği anlaşılmaktadır.

Erkeklere özgü pantolonların kadınlar tarafından giyilmesi, bu yasağın kapsamına girmektedir. Eğer bir kadın pantolon giyiyor ve bu hâliyle erkekler arasında dolaşıyorsa, kesinlikle Allah Rasûlu'nün lanetine muhatap olmuş demektir. Ve böyle bir kadın, bu durumda erkek kıyafetine benzer bir elbise giydiği için bir suç; dar giyindiği için de ikinci bir suç işlemiş olmaktadır.

Müslüman bacılarımız belki bu şekilde yapmıyorlar; ama onlar da, evlerde kadınlar arasında dar pantolonlarla dolaşabiliyor, kendi oturumlarında erkeklere has olan bazı elbiseleri giyerek bir arada bulunabiliyorlar. Bu da Allah Rasûlü'nün lanetine maruz kalmayı gerekli kılan bir unsurdur; bu nedenle mutlaka sakınılması gerekmektedir.

e) Kâfirlerin Elbisesine Benzememelidir.

Müslüman kadının elbisesinin, erkeklerin giymiş olduğu kıyafetlere benzemesinin yasak oluşu gibi, aynı şekilde kâfirlerin kıyafetlerine benzer oluşu da yasaktır. Buna göre Müslüman bir kadın, asla kâfirlerin kıyafetlerini andıran, onlarınkini çağrıştıran veya onlarınkine bire bir benzeyen kıyafetleri giyemez. Bu da şer'an yasaktır.

Abdullah bin Amr *radıyallahu anh* anlatır: Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* üzerimde sarıya boyanmış iki elbise gördü ve:

— Bu elbiseler kâfirlerin elbiselerindendir; bu nedenle sen onları giyme! dedi.

Ben:

— Onları yıkasam olur mu? dedim.

---

6. *Buhari*
7. *Ebu Davud*
8. *Taberî*

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

— Hayır! Bilakis onları yak, buyurdu.[9]

Bu rivayet, kâfirlerle özdeşleşmiş elbiseleri giymenin caiz olmadığını bizlere anlatmaktadır. Onların normal kıyafetlerini giymek bile caiz değilken, peki, onların simgesi hâline gelmiş kıyafetleri giymek nasıl caiz olur? Bu, haramlık açısından daha şiddetli değil midir? Bu nedenle Müslüman bir birey kıyafetlerine dikkat etmeli ve asla kâfirlerin giyim tarzını andıran şeyleri giymemelidir. Kendisi bu tür kıyafetleri giymediği gibi, çoluk-çocuğuna da giydirmemeye özen göstermelidir.

Müslüman kadının elbisesinin, yukarıda saydığımız hususların yanı sıra bir de kibir ve şöhretten uzak olması gerekmektedir. Müslüman bir birey, hayatının hiçbir ânında ve hiçbir alanında kibirli olamaz, kibre kapılamaz. Ne kıyafetinde, ne yürüyüşünde, ne de konuşmasında kibir ihsas eden bir davranışta bulunamaz. Eğer hayatına kibir karıştırır ve insanlara hava atacak tarzda tepeden bakmaya başlarsa Allah'ın alçaltmasıyla karşı karşıya kalır ki, Allah'ın alçalttığını asla yüceltecek yoktur.[10] Bu nedenle kıyafetinde kibirli olmaktan ve şöhrete vesile olan elbiseler giymekten sakınmalısın. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Her kim şöhret elbisesi giyerse, Allah ona kıyamet günü benzeri bir elbise giydirir, sonra da içerisinde alevler tutuşturulur." [11]

Bu gün bazı bacılarımızın, özellikle toplu davet ve genel oturumlara gittiklerinde fakir-fukarayı rencide edecek tarzda kıyafetler giydikleri, bu yaptıklarını dillerine doladıkları ve bu hususu sürekli gündem ederek sanki kendilerini beğeniyor izlenimi verdikleri kulaklarımıza gelmektedir. Bu, bırakın Müslüman olanı, normal insanlara bile yakışmayacak kadar terbiyesizce ve ahlaktan yoksun bir davranıştır. Bir insan güzel ve kaliteli giyinebilir; ama bununla kendini gündeme oturtmaya ve insanların diline pelesenk olmaya çalışması kabul edilir bir davranış değildir. Hem, Müslüman kıyafetinde şöhret ve kibri ima eden değil; tevazu ve alçakgönüllülüğü ortaya koyan biri olmalıdır. Eğer şöhreti ve ön planda olmayı amaç edinir ve bu şekilde davranırsa, Allah muhafaza cehenneme gitmesi an meselesi olur. Bu nedenle Müslüman kibirden, her tutum ve davranışında sakınmalı, tevazu ve alçakgönüllülüğü tüm hâllerinde kendisine şiar edinmelidir.

Değerli bacım, bu yazımızda da sana bazı önemli nasihatlerde bulunmaya çalıştık. Rabbim fırsat verir ve bizi bir sonraki yazıyı kaleme almaya muvaffak kılarsa, benzeri bazı konularla sana nasihatlerde bulunarak seni hayra ve takvaya yönlendirmeye çalışacağız. Allah bizi ve seni bu nasihatlerden en güzel şekilde faydalanan kullarından eylesin.

Bir sonraki yazımızda tekrar buluşmak dileğiyle, fî emânillâh…

9. *Müslim*

10. *22/Hac, 18*

11. *Silsiletu'l-Ehâdîsi's-Sahîha, 6526.*

ozcanyildirim@tevhiddergisi.net | ÖZCAN YILDIRIM

Nifak Hareketinin Kitlesel Harekete Dönüşmesi: Uhud

Bunlar İslami davaya hiçbir katkısı olmadığı hâlde köşe başlarında avare avare takılan bu ümmetin içerisindeki serseri ve zibidilerdir. Hiçbir işe yaramayan, dilbazlığı maharet bilen, ağzı bir çuval dolusu laf olan insanlardır. Müslümanlar her ne zaman bir iş yapsalar ahlaksızca eleştiriler yapar ve insanların morallerini alt üst ederek onların akıllarının işte değil de şüphelerde olmalarını sağlarlar. Bunlar, bunlar, bunlar...

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla…

Nifak sahibi kimselerin özelliklerinden bahsettikten sonra onların bu özelliklerini sahaya nasıl ve ne şekilde yansıttıklarını yaşanan hadiselerden, olaylar karşısında verdiği tepkilerden anlamamız mümkündür. Bundan dolayı da risalet döneminde yaşanan hadiselerde takındıkları tavırları mercek altına almamız daha uygun olacaktır. Bu aydan itibaren münafıkların yaşanan sosyal hadiselerdeki tutumlarının nasıl ve ne derece olduğundan bahsetmeye çalışacağız inşaallah.

Bilindiği üzere nifak sosyal bir vaka olduğu için sosyal vakaların başlangıcı da hareketle başlar. Münafıkların sosyal olaylar karşısında verdikleri tepkiler de yer yer ferdi düzeyde kalsa da kitlesel bir hareket hâline geldiği de olmuştur.

Risalet döneminde vitrine çıkan ilk kitlesel hareketleri Uhud olmuştur. Savaşa doğru giden süreçte yaşananlar kitlesel harekete geçişlerini göstermektedir.

Uhud İçin Yapılan İstişare

Uhud, nifak hareketlerinin tomurcuklanmaya başlamasının ve münafıkların hilelerinin çoğalmasının ilk merhalesini teşkil eder. Bu sebeple nifak grupları Uhud savaşını adeta dört gözle bekliyorlardı. Nitekim Kureyş'in Medine'ye hücum haberi gelince, Yahudi ve münafıkların sevindiği görüldü.

Abbas bin Abdulmuttalib, Mekke'den Kureyş'in hazırlık yaparak Medine'ye yürüdüğü haberini Peygamber'e ulaştırdı. Böyle bir haberle, Yahudi ve münafıklar Kureyş'ten ziyade kendilerinin

Peygamber'i *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine'den çıkarabileceklerini ümit ettiler.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Uhud için hazırlanan müşrik kuvvetlerinin çokluğu ve tehlikesi karşısında, ashabtan Evs ve Hazrec'in ileri gelenleri ile istişare etti. Ayrıca İbn Ubeyy bin Selûl ile görüştü. Yalnız İbni Ubeyy'i ilk defa çağırmıştı.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine'de kalıp müşriklere karşı savaşmayı uygun bulduğunu, buna karşı yine de görüşlerini açıklamaları için ashabıyla istişarede bulunmak istediğini söyledi. İbni Ubeyy, Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* görüşünü şöyle açıkladı: *"Ey Allah'ın Rasûlü! Medine'de kal. Sakın düşmana karşı çıkma! Çünkü biz ne zaman düşmana karşı çıkmış isek, mutlaka mağlup olmuşuzdur. Aksine ne zaman düşman Medine'ye girmişse mutlaka mağlup olmuştur. Eğer Kureyş üzerimize gelecek olursa, erkekler onlarla yüzyüze çarpışırlar; kadınlar ve çocuklar da kalelerden onların üzerine taş yağdırırlar. Eğer Medine'ye saldırmadan giderlerse, umduklarına eremeden geri dönmüş olurlar."* [1]

Sözü edilen istişarede Medine dışında harbetmek isteği belirdi. Cabir bin Abdillah'ın rivayetine göre Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* *"… Medine'de kalır ve onlar bizim üzerimize yürürler ise çarpışırız."* demesi üzerine Ensar'dan bazıları şöyle dedi: *"Ey Allah'ın Rasûlü! Vallahi onların cahiliye devrinde bile Medine'ye üzerimize yürümelerine meydan verilmemiştir. İslamiyet devrinde onların Medine'ye üzerimize yürümelerine nasıl müsaade edilir?"*

Bedir'de bulunmayan gençler de, düşmanla şehir dışında karşılaşıp vuruşmayı arzu ettiler. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine dışına çıkmasını çok istediler. Gençlerin bu isteğini sahabeden Hamza bin Abdulmuttalib, Sa'd bin Ubade, Numan bin Malik, Evs ve Hazrec'ten bazı yaşlılar da desteklediler. Böylece sahabenin çoğu, Medine'nin dışında düşmanla karşılaşmak ve gerekirse şehit olmak istediklerini, yaptıkları samimi konuşmalarla dile getirdiler. Abdullah bin Cahş da bunların arasında idi.

Bu kadar ısrar üzerine Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hazırlık yapmalarını emretti. Herkes hazırlıklarını tamamlamıştı artık savaşa hazır durumda idiler. Bu sırada Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* zırhını kuşanmıştı. Sa'd bin Muaz ile Usayd bin Hudayr ısrarları için özür dilediler: *"Ey Allah'ın Rasûlü! Senin hoşlanmadığın bir şeyi bizim istememiz uygun olmaz. Medine'de müdafaa yapmamızı istiyorsan Medine'de kalalım."* diye pişmanlıklarını bildirdiler. Fakat Peygamber'imiz *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Bir peygambere zırhını giydikten sonra, düşmanla çarpışmadan zırhını çıkarması yaraşmaz."* buyurdu.

İbni Ubeyy'in Propagandası

İbni Ubeyy, Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine dışında savaşmaktan vazgeçirmeye muvaffak olamayınca, iki kademeli nifak eylemine girmeye niyetlendi. Bu doğrultuda ilk olarak, altı yüz silahlı Yahudi grubunu kendi müttefiki olarak İslam ordusuna yerleştirmeye çalıştı. İkinci olarak da nifak grubunu teşkil eden üç yüz münafığın ordunun içinde kalmasını sağlayarak fitne çıkarıp, Müslümanların harbe gitmelerini engelleme yoluna girdi.

İbni Ubeyy, Rasûlullah'ı Medine dışında savaşmaktan vazgeçirmeye muvaffak olamayınca, iki kademeli nifak eylemine girmeye niyetlendi. Bu doğrultuda ilk olarak, altı yüz silahlı Yahudi grubunu kendi müttefiki olarak İslam ordusuna yerleştirmeye çalıştı.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Uhud savaşına giderken, Seniyye tepesi denilen mevkide iken arkasına dönüp baktığında okçuların meydana getirdiği büyük bir askerî birlik gördü. *"Kimdi bunlar?"* diye sordu. *"İbni Ubeyy'in müttefiki olan altı yüz kişilik Yahudi topluluğu diye cevap verdiler."* Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Onlar Müslüman oldular mı?"* diye sordu. *"Hayır"* dediler. Bunun üzerine Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Gidip onlara söyleyiniz, geri dönsünler; çünkü biz inanmayanları, inanmayanlara karşı yardımcı olarak kabul etmeyiz!"* buyurdu.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* cuma namazından sonra Uhud'a hareket etti. Güneş batmadan önce Şeyheyn'de orduyu teftiş etti. Buraya toplanan gönüllüler içerisinden, yaşları on üç, on dört arasındaki küçükleri Medine'ye geri gönderdi. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* daha sonra Uhud'a indi.

1. *İbni Hişam, Taberi*

İbni Ubeyy ise yol boyunca ektiği nifak tohumlarının ürününü almak üzere ordu içinde şu dedikoduyu yaymaya çalışıyordu: *"Peygamber* sallallahu aleyhi ve sellem *rey ve görüş sahibi olmayan toyların sözünü dinledi de beni dinlemedi. Ey ahâli! Şurada ne diye kendimizi öldüreceğimizi bir türlü anlayamadık…"* Bu sözler ordunun üçte birine tesir etmişti.[2]

Allah subhanehu ve teâlâ onların gizli gayelerini aslında açığa vurmuştu. Çünkü münafıkların ve kalbi hastalıklı olan insanların ortaya koyduğu mazeretlerin, ortaya attığı her meselenin bir de iç dünyalarındaki durumu vardır. Onların bu sözlerinin akabine sinelerinde gizledikleri açığa çıkmıştı:

"İki ordunun çarpıştığı gün başınıza gelen ancak Allah'ın izni ile olmuştu. Müminleri belirlemek ve münafıklık edenleri de ortaya çıkarmak için. O münafıklara: 'Gelin, Allah yolunda savaşın veya müdafaada bulunun!' denilmiş, onlar da: 'Savaşmayı bilseydik, ardınızdan gelirdik elbette.' demişlerdi. Onlar o gün, imandan çok küfre yakındılar. Ağızlarıyla kalplerinde olmayanı söylüyorlardı. Allah onların gizlediğini çok iyi bilmektedir." [3]

Uhud Esnasında Ortaya Çıkanlar

Uhud'da yer yer ferdî olarak bazı nifak hareketleri yaşanmıştı. Bunlardan bir kısmı ayette geçtiği üzere şunlardı:

"…bir kısmı da canları sevdasına düşmüştü. Allah'a karşı cahiliyet zannı gibi haksız bir zan besliyorlar. Bu işten bize ne? diyorlardı. De ki: Bütün iş Allah'ındır. İçlerinde sana açmadıkları birşey gizliyorlar. Bu, bize ait birşey olsaydı burada öldürülmezdik, diyorlar. De ki: Evlerinizde olsaydınız üzerlerine ölüm yazılmış olanlar yine mutlaka devrilecekleri yerlere çıkıp gideceklerdi. Bu; göğüslerinizin içindekini yoklamak, kalblerinizdekini temizlemek içindir. Allah, göğüslerdekini bilendir." [4]

Yine Rasûlullah'ın öldürüldüğü haberini yayıp orduda panik havası estirmek isteyenler de olmuştu. Burada zayıf imanlı kimseleri yer yer etkilemeyi de başarmışlardı. Bunlar ordu içerisinde İbni Ubeyy'e gitmeyi, Ebu Süfyan'dan eman almayı ve hatta Peygamber'in öldürüldüğünü ve dolayısıyla kavimlerinin dinine yeniden dönmenin çağrılarını yapmışlardır.

2. *Hz. Peygamber Devrinde Nifak Hareketleri, özetle*
3. *3/Âl-i İmran, 166-167*
4. *3/Âl-i İmran, 154*

Uhud Sonrasında…

Uhud savaşının sonucunu münafıklar istismar etmeye çalışmışlardır. Müslümanlar Uhud'daki şehitlerine ağlarken, münafıklar ve Yahudiler sahabeyi Rasûlullah'tan koparmak için mal bulmuş mağribi gibi olaya yaklaştılar. Uhud'da şehid düşenler hakkında: *"Eğer onlar bizim yanımızda bulunsalardı öldürülmezlerdi."* dediler. Bu gibi sözlerle Medine'de nifak kazanını kaynatmışlardı.

Bu olayın ardından gerçekleşecek olan Hamrau'l Esed seferine İbni Ubeyy iştirak etmek istemişti. Fakat Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buna izin vermemişti. Hamrau'l Esed seferi dönüşünde İbni Ubeyy cuma hutbesi irad edildikten sonra Rasûlullah'a bağlılığını ayağa kalkıp yeniden bidirecekti. Çünkü bu onun adeti hâline gelmişti. Herkesin arasında ayağa kalkar ve: *'Ey insanlar! Allah'ın aranızda bulundurup sizi şereflendirdiği Rasûlü'ne yardım ediniz, sözlerini dinleyiniz, O'na itaat ediniz.'* derdi. Fakat bu defa aynı adetini icra etmek istediğinde ise ortamda bulunan Müslümanlar onun eteğinden asılarak: *"Otur Ey Allah'ın düşmanı! Sen buraya layık değilsin. Sen yapılmayacak işler yaptın!"* dediler. Hatta Ebu Eyyub onu sakalından yakaladı, Ubade bin Samit de onu boynundan ileri doğru itti.[5]

Hatta bu olayın ardından İbni Ubeyy oğlu Abdullah'ı görünce de: *'Muhammed beni Sehl ve Süheyl'in hurma kurutma yerinden çıkardı.'* [6] diyerek dert yanmıştır.

Uhud'un İslami Sahaya Yansımaları

Uhud Gazvesi'ne münafıkların rolü açısından baktıktan sonra bu yaşananları analiz etmekte yarar var. Zira İslami sahada dün yaşananlar,

5. *İbni Hişam, Vakıdî*
6. *Yani Mescid-i Nebevi'den*

bugün yaşananların habercisi niteliğindedir. Önceki yazılarımızda da belirttiğimiz üzere tarihten vakıaya indirgenmeyen her olay bizim için sadece tarihsel bir bilgi olarak kalacak, yaşanan hadiselere de vahyin kıstasları ve yönergeleri ile bakamayacağız.

Burada dikkat çeken olayları şöyle sıralayabiliriz:

Birincisi: Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* müşriklerle çarpışma için yapılan genel istişaresine tanıklık etmekteyiz. Genel istişarede bulunan Müslümanlardan ziyade münafıkların lideri Abdullah bin Ubeyy'in de bulunması en dikkat çeken husustur. Allah Rasûlü'nün istişareye alma sebebi onun düşüncelerinden emin olmaktır.

Bu durum günümüz için de geçerlidir. Müslümanlara sürekli zararı olan kişi ve grupların fikirlerinin alınması veya bir şekilde onların düşüncelerinin elde edilmesi İslami hareket için kayda değer bir durumdur. Bu durumda onların içlerindeki hastalıkları ve davanın önünde set olabilecek planlarından emin olunabilinecektir. Ortaya koydukları fikirlerin kendi şahsi menfaat ve çıkarlarından, kin ve hasedinden ezcümle davanın mı yoksa kendi karakterini mi ortaya koyduğu açığa çıkmış olacaktır.

Müslümanlara sürekli zararı olan kişi ve grupların fikirlerinin alınması veya bir şekilde onların düşüncelerinin elde edilmesi İslami hareket için kayda değer bir durumdur. Bu durumda onların içlerindeki hastalıkları ve davanın önünde set olabilecek planlarından emin olunabilinecektir.

Bunun illa ki istişare veya görüş alışverişinin bulunduğu ortamlarda olması gerekli değildir. Bazen Müslümanların çevresinde bulunan hastalıklı insanların genel düşünce ve kanaatlerine vukufiyet de olabilir. Şayet bu olmazsa, sahada yapılan türlü desiselerden, kirli siyasetlerden ve gizli nifak hareketlerinden Müslümanların emin olması olanaksızdır.

Bu şer'i siyaset kapsamında olan ve emir sahiplerinin gözardı etmemesi gereken hususlardan biridir.

İkincisi: Abdullah bin Ubeyy'in söz konusu istişarede Medine dışında savaşma teklifini kendi kurgulamış olduğu kirli siyasetinin bir sonucu olarak görmekteyiz. Şurası bir gerçektir ki, ortaya atılan herhangi bir fikir/düşünce veya kanaat, kişisel çıkarlardan soyutlanmalıdır. Diğerleri imanlarının bir gereği olarak bir fikir ortaya atarken o ise etrafında döndüğü kendi dünyasından kaynaklı bir şeyler söylemektedir.

İslam davasında kişisel kabuklarını kıramayan ve hâlâ kendi çıkarları doğrultusunda bir şeyler ortaya atan ve Müslümanların umumuna taalluk eden hususlara kayıtsız kalan kimselerin verdiği zarardan sakınmamız gerekmektedir.

Davetin alenen yapıldığı bir sahada kendi korkaklıklarını hikmet olarak addeden insanların bu doğrultuda *'aslında şöyle şöyle yapılması gerekir'* diye ortaya kirli fikirlerini saçmaları da bu durumdan hâli değildir. Bunlara yaklaşılacak tavır da kendi menfaatleri ile onları baş başa bırakıp, onlara Müslümanların nasıl amel ettiklerini göstermektir.

Üçüncüsü: Nifak hareketinin öncüsü İbni Ubeyy'in kendi fikri olmamasına karşılık, yine de Medine dışında savaşa iştirak etmesi düşünülmesi gereken ayrı bir meseledir. Kendi kabul ettiği öngörülerine rağmen savaşa çıkmış ve emre itaat(!) etmiştir. Çünkü öyle bir atmosferde direkt kabul etmemezlik, onu hem ordunun üçte birini geri çevirme planından mahrum edecek, hem de söylemleri ferdî düzeyde kalacak ve sahada zemin bulamayacaktır.

Yaşanılan bu manzaraya, İslami bir yapı içerisinde, o yapının yönetimin öngördüğü kabullerinin dışında kendi kabulleri/doğrusu olan bir bireyin bu hastalığının geldiği dehşet verici sonu demek yerindedir. Önceki yazılarımızda[7] yönetimden kopuk, yönetim içerisinde ayrı bir yönetim oluşturmaya götüren etkin bir unsur olan *'Kişinin Kendi Doğrularının Olması'*ndan bahsetmiştik. O yazı hakkında malumat sahibi olanlar burada bir benzerini göreceklerdir.

İslami camiaların en fazla dikkat etmesi gereken hususlardan biri fertlerin kendi ortaya koydukları kabullerini ne kadar benimseyip, benimsemedikleridir. Burası tüm ihtilafların künhü

7. *Bkz. Tevhid Dergisi 38. Sayı-Nisan 2015. Münafıkların Özellikleri: Hiçbir Hayır Olmayan Şer Kulisleri Oluştururlar, makalesi.*

niteliğindedir. Çünkü bir camianın içerisinde bulunan bireyin kendisine has doğruları olduğu müddetçe bu tip vakıalarda bu doğruların patlaması da beklenilen bir durumdur.

Bu duruma birey açısından bakınca şunu da söyleyebiliriz: Kişinin bir veya bir çok meselede yönetimden kopuk doğrusu olduğu hâlde hâlâ o yapının içerisinde bulunmasına anlam verilemez. Bu pozisyonda olan bir kimsenin ihlası da su üzerine yazılmış yazı misalidir. Madem kabullenemediği bir şey ve o yapıdakiler yanlışlık içerisindedir, o hâlde onlarla yola çıkmak da yanlıştır. Kişiye düşen *'bana göre bu yanlıştır'* deyip o ortamı terk etmesidir. Aksi taktirde İbni Ubeyy'in ordunun üçte birini geri döndürmesi olayını tarihte hiçbir vakıaya indirgeyemeyecek şekilde cümlelerin arasına hapsetmiş oluruz.

Dördüncüsü: İbni Ubeyy'in bu karar alındıktan sonra bunu eleştirip, ordu içerisinde bunu gündem yapması sonucunda ordunun üçte birinin dönmesinde de bizler için ayrı ayrı ibretler vardır. Bunları maddeleyecek olursak:

• Söz konusu bu olayda karar alınmış ve son noktanın konulmuş olduğu bir mesele temcit pilavı gibi yeniden ısıtıp ısıtıp gündem edilmiştir. Bu, İslami bir çalışmada hastalıklı olan insanların genel prototipidir. Kabullenemediklerini *'yanlış anlaşılırım'* düşüncesi ile yönetimle paylaşmazlar. Daha çok en yakın gördükleri, yönetimden kendisi gibi kopuk olan, kendi dünyasını kurmuş olan insanlarla paylaşırlar. Aslında bunlara *'körler sağırlar birbirini ağırlar'* sözü yerindedir. Çünkü bu tip insanlar yönetim gibi düşünen insanlara fısıldamazlar, fısıldayamazlar.

• Cemaat ve cemaat bireylerinin yapmış oldukları gündem çok önemlidir. İslami bir yapının faaliyet alanına göre gündem belirlemesi, bu gündem üzerine yoğunlaşması gerekir. Davet faaliyeti içerisinde bulunan bir cemaatin gündeminin farklı bir alan çerçevesinde olması, onları kendi yapacakları davet faaliyetlerinden uzaklaştıracaktır. Dolayısıyla iki alana da muvaffak olunamayacaktır. Davet faaliyeti içerisinde olan bir cemaatin, cihad alanını kendilerine gündem yapması bunun en güzel örneğidir.

• Cemaat içerisinde cemaatin doğrusunu kabullenmeyip üstüne bir de aynı yolda ilerleyip bunu gündem hâline getiren veya cemaatin dışında bir

gündemi olanları emir sahiplerine bildirmemiz üzerimize bir vazifedir. Aksi takdirde insanları kendi hastalıkları ile etkileyen ve hastalığı olan bireylerin hastalığına hastalık katılması yadsınamaz bir gerçektir. Bu yapılan anti-propaganda, bir yapının içten kaynaması ve doğal olarak da yapının gücünün kırılması manasına gelmektedir.

• Bir yapı/cemaat içerisinde bir çalışma yapıldığında işler istenildiği gibi gitmediği zaman dilleri uzun, felsefesi sadece eleştirmek olan insanlar ortaya çıkarlar. Adeta sinema eleştirmeni gibi meseleyi enine boyuna masaya yatırıp, olumsuz taraflarını ön planda göstermeye çalışırlar. Bu tip insanların ortaya koydukları sadece ahlaki yoksunluk değil, bilakis etrafındaki insanların moralini bozmak ve yoldan alıkoymaya çalışmaktır. Bunlar İslami çalışmanın önüne sürekli hendek kazan ve geçişlere engel olanlardır. Bunlar davanın önünde kendi karakteri ve şahsiyetlerini kasis yapan kimselerdir. Bunlar İslami davaya hiçbir katkısı olmadığı hâlde köşe başlarında avare avare takılan bu ümmetin içerisindeki serseri ve zibidilerdir. Hiçbir işe yaramayan, dilbazlığı maharet bilen, ağzı bir çuval dolusu laf olan insanlardır. Müslümanlar her ne zaman bir iş yapsalar ahlaksızca eleştiriler yapar ve insanların morallerini alt üst ederek onların akıllarının işte değil de şüphelerde olmalarını sağlarlar. Bunlar, bunlar, bunlar… Denizler mürekkep olsa bunları vasfetmeye yeter mi acaba diye düşünmüyor değilim. Vasıflarını yazarken dahi insanı sıkan bir zümredir bunlar… Bir de şahsiyetsizliklerini, yaptıklarını ve sahaya yansımalarını gördükçe *'Allah'ım sen bizi bu hastalıklı zümreden muhafaza et'* diye dua etmekten başka çaremin de olmadığını biliyorum.

Bir sonraki sayıda görüşmek duası ile…

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun' duamız ile…

Enes Yelgün
enesyelgun@tevhiddergisi.net

İlk Müslümanlar Üzerine Birkaç Not

Maalesef günümüzde İslam'a girenler cahiliyedeki hâllerinin üzerine yeni bir şey eklememektedirler. Eski hayatında iyi olan iyi, kötü olan da kötü bir şekilde İslam'ını yaşamaktadır. Hatta güzel ahlaklı diyebileceğimiz bazı kardeşler İslam'ın bir gereği olarak düşünüp, anne-babaya kötü muamelenin farklı versiyonlarını uygulamaktadırlar.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a; salât ve selam, O'nun Rasûlü'ne olsun.

Geçen yazımızda bireysel davet yıllarında İslam'a giren ilk Müslümanlardan ve bu sahabelerin Müslüman olma süreçlerinde dikkatimizi çeken bazı hususlardan bahsetmiştik. İlk Müslümanlarla alakalı birkaç noktanın daha üzerinde durmak istiyoruz.

Allah Rasûlü'nün davetini kabul eden ilk kişinin Hatice *radıyallahu anha* olduğunu ve birçok hadiste vurgulandığı üzere Allah ve Rasûlü'nün yanında onun *radıyallahu anha* değerinin çok yüksek olduğunu belirtmiştik.

İşte Hatice annemizin bu fiili, sonuç itibari ile Allah ve Rasûlü'nün yanında elde ettiği konum günümüzde birçok Müslüman kadının ileri sürdüğü bahaneleri çürütecek niteliktedir. Şeytanın bir oyunu olan *"hayrın kapılarını sınırlama"* projesinden maalesef ablalarımız da etkilenmiş ve belli başlı amelleri yapmadan İslam'a hizmet edemeyeceklerine inanmışlardır. Bu yanlış anlayışı yerle bir eden bir portre olarak Hatice annemiz karşımızda durmaktadır.

Meselenin daha iyi anlaşılabilmesi için Aişe annemiz üzerinden bir kıyas yapabiliriz. Aişe *radıyallahu anha* Allah Rasûlü'nün en sevdiği hanımı idi. Ümmetin en fazla hadis rivayet edenlerindendi. Fakih idi. İnsanların meselelerini sorup, doyurucu cevaplar aldıkları bir kişi idi. Ama tüm bu meziyetleri onu, Hatice annemizin seviyesine çıkartamadı. Hem de Aişe'deki *radıyallahu anha* bu vasıfların çoğunun Hatice annemizde olmamasına rağmen!

Peki Hatice annemizi farklı kılan ne idi? Tek bir husus: O sıkıntılı dönemde Allah Rasûlü eve geldiğinde, evi ona dar etmemesi, bilakis orayı yenilenme, teselli etme, sükûnete kavuşma merkezi hâline getirebilmesi.

Bugün Müslüman bir kadının ilmi, infak edebileceği malı, güzel davet yapabilme imkanı, insanları yazı ile uyarma kabiliyeti olmayabilir. Ama evini İslam Davası için koşturan eşine, hizmetine fayda sağlayacak bir mekan hâline getirebilir. Böylece hem Hatice annemizin ulaştığı övgülere mazhar olma imkanını yakalayabilir hem de şeytanın onu İslami harekete hizmetten mahrum etme projesini boşa çıkartır.

Maalesef günümüzde bu nimetin farkına varan ve gereğini yerine getiren ablalarımızın sayısı çok azdır. Daha da düşündürücü ve üzücü olan ise bazı ablaların küfür toplumunda davet yapmanın bütün olumsuzluklarını üzerinde taşıyarak eve gelen eşlerine bir de kendi sıkıntılarını yüklemeleridir. Elbette eşler birbirlerinin dertlerini dinlemek ve çözüm bulmakla yükümlüdür. Ancak ortada İslam Davasının sıkıntıları dururken tarafların kişisel problemlerinin öncelenmesini istemesi, bu hususları sürekli gündemde tutması hizmet ehli olmak ile bağdaşmayan hareketlerdir.

İlk Müslümanlarla alakalı dikkatimizi çeken bir başka husus ise çocuk yaştaki Ali ve Zeyd'in *radıyallahu anhuma* İslam'ı kabul etmeleri ile alakalıdır. İki gencin yaptığı tercih aslında ailelerini daha doğrusu Allah Rasûlü'nün evi dışındaki bütün yaşantılarını ellerinin tersi ile itmeleri anlamına geliyordu. Zeyd *radıyallahu anh* zaten tercihini İslam'a girmeden önce açıkça ortaya koymuştu. Ali de *radıyallahu anh* iman etmesi ile beraber safını netleştirdi. Peki, akrabalık bağlarının bu kadar kuvvetli olduğu bir zamanda çocuk yaştaki Ali ve Zeyd'i *radıyallahu anhuma* Peygamber'den *sallallahu aleyhi ve sellem* yana tercih yapmaya iten etken neydi?

Elbette Allah Rasûlü'nün ahlakının birçok kişinin imanına vesile olduğu gibi burada da etkili bir sebep olduğunu biliyoruz. Fakat bu iki gencin yaptıkları tercihten bahsederken onların Allah Rasûlü'ne olan sevgilerini ve bu sevgiyi meydana getiren Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* insanlarla ilgilenme metodunun asıl etken olduğunu görmezden gelemeyiz.

Allah Rasûlü, hangi yaş grubu olursa olsun insanlara değer verir ve bunu onlara hissettirirdi. Onlarla rıfk ile muamele eder, onların dertleri ile dertlenir, ihtiyaçlarını onlar söylemeden tespit edip gidermeye çabalar, isteklerini dikkate almamazlık yapmazdı.

Bugün özellikle gençler ile ilgilenmek deyince maalesef insanların aklına sadece bol bol konuşmak ve espri yapmak geliyor. Allah Rasûlü'nün hayatını tüm ayrıntıları ile bize ulaştıran sahabeler ise ondan *sallallahu aleyhi ve sellem* bir elin parmağını geçmeyecek kadar espriyi ancak rivayet etmektedirler. Demek ki bu sünnete uygun olan ve gerçekçi bir ilgilenme metodu değildir.

Özellikle gençlere İslam Davasına sağlamakla görevli kardeşler bu hakikati unutmamalıdırlar. Elbette ilgilendikleri gençlerle muhabbet etmeliler, onlarla şakalaşmalılar. Ama asıl yapmaları gerekenin muhataplarının sorunları ile hakiki manada ilgilenmek, sevinç ve üzüntülerine ortak olmak olduğunu unutmamalıdırlar.

İlk Müslümanları anlatırken üzerinde durmak istediğimiz bir başka mesele ise Allah Rasûlü'nün güzel ahlakı ile alakalıdır. Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* risalet görevini yüklenmeden önce ahlakının düzgün olmasının davette olumlu etkisi açıktır. Fakat burada şöyle bir soru ya da itiraz akla gelebilir:

"Sahabelerin ya da İslam'a girenlerin hepsi cahiliyelerinde güzel ahlak sahibi değillerdi. O zaman onların Müslüman olduğunu gören insanlar bu dinden soğuyacaklar mı? 'Eğer bu kadar kötü ahlaklı biri bu dine girmişse, kesin o dinde bir sorun vardır mı?' diyecekler?"

Allah Rasûlü'nün ahlakının insanların hidayetine müsbet yönden etkisi olduğunu söylediğimiz anda böyle bir itirazla karşılaşmamız gayet doğal. Peki çelişki gibi görülen bu noktayı nasıl açıklığa kavuşturacağız?

Cevap verirken ki ölçümüz yine sahabe olacak. Onların cahiliyede iyi olanları İslam'da da iyi idiler. Cahiliyeleri kötü olanlar ise İslam'ın kapısında çirkin hasletlerinin hepsini bıraktıkları için onları gören müşrikler bu dine karşı yine gizli bir hayranlık duyuyorlardı. Çünkü onlara göre bir *'kelime'* sahabelerin hayatlarını 180 derece değiştirmişti.

Maalesef günümüzde İslam'a girenler cahiliyedeki hâllerinin üzerine yeni bir şey eklememektedirler. Eski hayatında iyi olan iyi, kötü olan da kötü bir şekilde İslam'ını yaşamaktadır. Hatta güzel ahlaklı diyebileceğimiz bazı kardeşler İslam'ın bir gereği olarak düşünüp, anne-babaya kötü muamelenin farklı versiyonlarını uygulamaktadırlar. Doğal olarak da insanlar *"bu inanç insanlarda bir değişiklik oluşturmuyor ise ya da onları daha kötü bir hâle getiriyor ise bizden uzak olsun"* diyebilmektedirler. İnsanların hidayete ulaşmalarının önünde var olan birçok engele bir de davetçilerin ahlaki bozuklukları eklenmektedir.

Öyleyse Müslümanlar cahiliyeleri nasıl olursa olsun, İslam'a dahil olduktan sonra güzel ahlakı kendilerine amaç edinmeliler. Böylece muhataplarının İslam'ına vesile olacak yolları çoğaltmalıdırlar.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

muratmuslihan@tevhiddergisi.net
MURAT MÜSLİHAN

Zor Günlerin Adamı Sadık İnsan

Hilafetin onuncu yılında Rasûlullah hastalığa yakalanmıştı. Habis adam Müseyleme ona mektup göndermeye cüret etti. Mektubunda nübüvvetin ikisi arasında ortak olduğu iddiasında bulunuyordu.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun…

Bir önceki yazımızda Ebubekir *radıyallahu anh* döneminde meydana gelen riddet hadiselerine değinmiştik. Dinden dönenlerin kısım kısım olduğunu beyan ettikten sonra ilk olarak zekât vermeyenleri ele almıştık. Bu yazımızda ise yalancı peygamber ve ona tabi olanları ele alacağız.

2. Yalancı Peygamberler ve Ona Tabi Olanlar

A. Müseylemetu'l Kezzab

Müseyleme, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekke'de iken nübüvvet iddiasında bulundu. Kur'an'ı dinlemeleri ve kendisine okumaları için Mekke'ye bazı adamlar gönderiyordu. Kur'an'ı dinledikten sonra aynı tarzda bir şeyler söylüyor ya da işittiklerini kendi sözü imiş gibi halka aktarıyordu.

İslam'ın Arap yarımadasına tamamen yayıldığı hicretin dokuzuncu yılında Hanifeoğulları Müslüman olduklarını bildirmek üzere Medine'ye bir heyet gönderdiler. Müseyleme de onlarla birlikteydi. Hanifeoğulları onu elbiselerine bürüyerek getirdiler. Rasûlullah ile karşılaştı ve onun ile konuştu. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* elinde bir hurma dalı vardı. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ona: *"Şu elimdeki dal parçasını benden istesen, onu bile sana vermem."* dedi.

Diğer bir rivayette de şöyle geçmektedir: Müseyleme Rasûlullah'ın huzuruna gelen heyet içinde değildi. O onların hayvanlarını beklemek üzere geride kalmıştı. Rasûlullah heyettekilere

hediyeler dağıtınca onun için de bir pay verdi. Sonra da onlara onun hakkında; *"Onun işi sizinkinden daha kötü değildir."* buyurdu.

Hanifeoğulları memleketleri Yemâme'ye dönünce Müseyleme peygamberlik iddiasında bulundu ve bu hususta Rasûlullah'a ortak olduğunu ilan etti. Secili bazı sözler söylüyor, dilediği gibi helali haram, haramı da helal kılıyordu. Kendisine geldiğini iddia ettiği kitapta şu gibi şeyler vardı:

"Ey iki kurbağa kızı kurbağa! İstediğin şeyi seç, senin üstün suda, alt tarafın çamurda, ne su içeni engellersin ne de suyu bulandırırsın…"

İbn Kesir, Amr bin El-As'tan naklediyor: Amr Müslüman olmadan önce Müseyleme ile karşılaşmış ve Müseyleme ona; *'Muhammed üzerine Kur'an'dan ne indirildi?'* diye sormuş, Amr: *'Allah ona asr süresini indirdi.'* diye cevap vermişti. Bunun üzerine Müseyleme: *'Allah bana da onun benzeri gibi bir sure indirdi. O da: Ey göçebe, Ey göçebe! Sen ancak iki kulak bir göğüssün. Senin dışındaki ise bir kuyu ve oyuktur.'* dedi.

Müseyleme'nin gücü gitgide Hanifeoğulları arasında büyüdü. Öyle görünüyordu ki Hanifeoğulları Müseyleme'nin göz bağlayıcılığına aldanmaya hazırdılar. Rasûlullah'ın yanına hicret etmiş, Müslüman olmuş, Kur'an okumuş ve çok sayıda süre ezberlemiş olan Reccal bin Unfuv da ona aldandı.

Amr bin El-As da ona: *'Allah'a yemin ederim ki sen de benim, senin yalancı olduğunu anladığımı biliyorsun.'* dedi. Amr devamında: Müseyleme Kur'an'a eş değerde sözler söylemek istiyordu. Ancak ondan sadece bu hezeyanlar sudur etti. Onun bu hezeyanları o günün putperestleri tarafından bile kabul görmedi.

Hilafetin onuncu yılında Rasûlullah hastalığa yakalanmıştı. Habis adam Müseyleme ona mektup göndermeye cüret etti. Mektubunda nübüvvetin ikisi arasında ortak olduğu iddiasında bulunuyordu. Mektubu getiren Nevvaha namıyla maruf Ubade bin el-Haris idi. Mektupta: *'Allah Rasûlü Müseyleme'den, Allah Rasûlü Muhammed'e. İmdi ben yönetimde sana ortak kılındım. Yönetimin yarısı bize, yarısı da Kureyş'e aittir. Ama Kureyş, haddi tecavüz eden bir kavimdir.'* yazıyordu.

Bunun üzerine Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ona metnini Ubey bin Kab'ın yazdığı şu mektubu gönderdi: *"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Allah Rasûlü Muhammed'den, Müseylemetu'l Kezzab'a. İmdi yeryüzü şüphesiz Allah'ındır. Kullarından dilediğini ona mirasçı kılar. Sonuç Allah'a karşı gelmekten sakınanlarındır. Hidayete tabi olanlara selam."*

Müseyleme mektubu iki elçi ile göndermişti Rasûlullah onlara: *'Siz ne diyorsunuz?'* diye sordu. Onlar: *'Bizde onun dediği gibi diyoruz.'* dediler. Bunun üzerine Rasûlullah: *"Vallahi eğer elçiler öldürülmez diye bir kural olmasaydı, sizin boynunuzu mutlaka vururdum."* dedi.

Rasûlullah'ın mektubunu Müseylemetu'l Kezzab'a Habib bin Zeyd el-Ensari götürdü. Mektubu teslim etiğinde Müseyleme ona: *'Muhammed'in Allah'ın Rasûlü olduğuna şahitlik ediyor musun?'* diye sordu. Habib: *'Evet'* dedi. Müseyleme. *'Benim Allah'ın Rasûlü olduğuma şehadet ediyor musun?'* diye sordu. Habib: *"Ben sağırım duymuyorum."* dedi. Müseyleme sorusunu birkaç kere tekrar eti. Habib de aynı şekilde cevap verdi. Ancak Habib ona istediği cevabı vermediği için her sorudan sonra Müseyleme onun bir azasını kesti. Parça parça kesilmesine rağmen Habib, Allah için sabretti ve Müseyleme'nin önünde şehid oldu.

Müseyleme'nin gücü gitgide Hanifeoğulları arasında büyüdü. Öyle görünüyordu ki Hanifeoğulları Müseyleme'nin göz bağlayıcılığına aldanmaya hazırdılar. Rasûlullah'ın yanına hicret etmiş, Müslüman olmuş, Kur'an okumuş ve çok sayıda süre ezberlemiş olan Reccal bin Unfuv da ona aldandı. Rasûlullah ona halkını Müseyleme'ye karşı uyarmasını ve bu fitneden onları kurtarması için göndermişti. Ne var ki o, Müseyleme'nin yanına gider gitmez tam bir dönüş yaptı ve insanların huzurunda Rasûlullah'ın Müseyleme'nin nübüvvette kendisine ortak olduğunu bildirdiğini söyledi. Bu şakinin fitnesi Müseyleme'nin kendi fitnesinden daha büyük oldu.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hayattayken Reccal'in kötü bir dönüş yapacağına işaret etmişti. Ebu Hureyre rivayet ediyor: Rasûlullah'ın yanında bir gurupla birlikte oturuyorduk. Reccal bin

Unfuv da yanımızdaydı. Peygamber: Aranızda öyle bir adam var ki, onun azı dişi, cehennemde Uhud dağından daha büyük olacak. O heyettekilerin hepsi vefat ettiler, geride ben ve Reccal kaldık. Ben ondan daha korkulu idim. Nihayet Reccal, Müseyleme ile birlikte mürted olarak ortaya çıktı ve Müseyleme'nin peygamberliğine şahitlik etti. Reccal'in fitnesi, Müseyleme'nin fitnesinden daha büyük oldu.

Ebubekir *radıyallahu anh*, Halid bin Velid'i beraberindeki askerlerle birlikte Hanifeoğulları ile savaşmak üzere Yemâme'ye gönderdi. Müseyleme Halid'in gelişi haberini alınca ordugâh kurdu. Adamlarını Halid'e karşı savaşmaya teşvik ediyordu. Müseyleme Yemâme savaşında Halid bin Velid'in önderliğinde öldürüldü. Olayı Hamza'nın katili ve Cübeyr bin Mutim'in kölesi Vahşi bin Harb şöyle anlatıyor:

Rasûlullah vefat edip de Müseyleme çıkınca: *"Tam sırasıdır, muhakkak ben Müseyleme'ye karşı savaşacağım. Umarım ki ben onu öldürürüm de böylece Hamza'ya karşı işlediğim suçu karşılarım."* dedim ve Müseyleme üzerine gönderilen ordu ile hareket ettim. Savaş esnasında yıkık bir duvarın karaltısında, saçı dağınık, yüzü boz bir deve renginde olan birisinin durduğunu gördüm. Mızrağımı atarak onu iki göğsü arasından vurdum. Öyle ki mızrağın ucu kürek kemikleri arasından çıkmıştı. Bunun üzerine Ensar'dan bir kişi ona koşarak boynunu kesti.

B. Esved El-Ansi

Veda haccı dönüşü Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* hastalandığı haberi duyulur duyulmaz Esved El-Ansi nübüvvet iddiasında bulundu. Kendisine Rahmanu'l Yemen adını taktığı söylenir. Ancak Rasûlullah'ın nübüvvetini inkâr etmiyordu. Sahik ve Şakik adında iki meleğin kendisine vahiy getirdiğine inanıyordu. Önceleri kendini gizliyor ve etrafına uygun gördüğü kişileri topluyordu. İş ortaya çıkınca evvela kendi kabilesi Ans'e mensup olanlar ona tabi oldular. Daha sonra Mezhic kabilesine mektup yazdı. O kabileden avam takımı olanlar da ona tabi oldular. Liderlik talebinde bulunan bazı kabile reisleri de ona tabi oldular. Kabile tutuculuğunu harekete geçirerek faaliyetlerde bulundu. Çoğunluğu Beni Haris bin Kab ve Ans'tan olmak üzere altı yüz süvari ile birlikte San'a'yı almak için harekete geçti.

Başlarında Şehr bin Bazan El-Farisi olan San'a halkı ile karşılaştı. Şehr, babasıyla birlikte Müslüman olmuştu. San'a'nın dışında Şuub adlı yerde iki taraf arasında şiddetli bir çarpışma yaşandı. Şehr bin Bazen öldürüldü ve San'a halkı Esved bin Ansi karşısında hezimete uğradı. Esved, zuhurundan yirmi beş gün sonra San'a'ya hâkim oldu ve Gamdan sarayına yerleşti. İslam'a sıkı sıkıya bağlı olanlara çok çirkin işkencelerde bulunuyordu. Numan isminde bir Müslümanı tutup parça parça doğradı.

Onun hâkimiyeti dışında bulunan Müslümanlar bir araya toplanmaya ve birlikte hareket etmeye çalışıyorlardı. Ferve bin Müseyk, Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* Esved El-Ansi ile ilgili haberi yazdı. Bu işi Rasûlullah'a ilk haber eden o idi. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* İslam dinine bağlı olanlara haber göndererek Esved fitnesine karşı koymalarını, çarpışma ya da suikast yolu ile onu ortadan kaldırmalarını emretti.

Yemen'deki bütün İslami güçler Esved'e karşı işte bu şekilde bir araya toplandılar. Zahir olan o ki; onu öldürmek için bir araya toplanmışlardı. Zira onlar biliyorlardı ki o öldürülürse ona tabi olanlar dağılıp gidecek ve onlardan kurtulmak kolay olacaktı.

Feyruz ve Dazeveyh, Esved'in ordu komutanı Kays bin Mekşuh ile Esved'i ortadan kaldırılmak üzere anlaştılar. Çünkü Esved ile Kays arasında ihtilaf vardı ve Kays, Esved'in kendisine karşı pozisyon almasından endişeleniyordu. Esved'in öldürülmesi üzerine anlaşanlar arasında Esved'in hanımı Azad El-Farisiyye'yi de kattılar. Azad daha önce Şehr'in hanımı idi ayrıca o, Feyruz El-Farisi'nin amcakızıydı. Yemen'in sahtekârı onun kocasını öldürdükten sonra ona zorla sahip olmuştu. Azgın Esved'e karşı çıkanların suikast planına o da dâhil oldu. Esved'i öldürmeleri için

onları Esved'in yatak odasına sokacaktı. Plan tatbik edilip Esved öldürülünce başını adamlarının önüne attılar. Esved'in kesik başını görenler korkuya kapılıp kaçmaya başladı.

Esved'in öldürüldüğü gece Allahu Teâlâ onun öldürüldüğünü Peygamber'ine *sallallahu aleyhi ve sellem* bildirdi. Üç gün sonra Rasûlullah vefat etti. Esvedu'l Ansi'nin öldürülüşünün tafsilatı ise Usame ordusu Medine'den ayrıldıktan sonra Ebubekir'e ulaştı. Bu, Ebubekir'e gelen ilk fetih haberiydi.

Ebubekir, Feyruz Ed-Deylemi'yi San'a'ya vali tayin etti. Dazeveyh, Cüşeymiş ve Kays bin Mekşuh'u Feyruz'un yardımcıları yaptı. Bu arada Kays bin Mekşuh değişti. Ebnalar'ın üç liderini öldürmeye teşebbüs etti. Dazeveyh'i öldürdü. Bu arada Feyruz Havlan'daki dayılarının yanına kaçtı. Kays milliyetçiliği kullanarak Ebna'ya karşı bazı kabile liderlerini toplamaya çalışıyordu. Ancak liderler buna tarafsız kaldılar. Kays'a: *"Kendi başına onlara ne yaparsan yap."* dediler. Kays onlardan umudu kesince Esvedu'l Ansi'den geriye kalan asker döküntülerine mektup yazdı. Onlardan Ebna'yı bölgeden sürmek üzere kendilerine katılmalarını istedi.

Feyruz, Havlan'a ulaşınca Ebubekir'e mektup yazıp Kays'la ilgili hadiseleri bildirdi. Ebubekir mektubu alır almaz Rasûlullah'ın kendilerine mektup yazdığı liderlere mektup yazdı. Onlara şöyle diyordu: *"Düşmanlarına karşı Ebna'ya yardım edin. Onları kuşatın. Feyruz'u dinleyin. Onunla birlikte hareket edin. Onu ben görevlendirdim."* böylece iki taraf arasında savaş meydana geldi…

C.Tulayha El-Esedi

Rasûlullah daha hayattayken zuhur eden yalancı peygamberlerin üçüncüsüdür. Hicretin dokuzuncu yılında kavmine mensup bir heyetle birlikte Rasûlullah'a gelip Müslüman olduklarını söylediler. Geri döndüklerinde Tulayha irtidad etti ve nübüvvet iddiasında bulundu. Sümeyra'da ordugâh kurdu. Avam takımı ona tabi oldu. Bunun üzerine Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ona karşı savaşmak üzere Darrar bin Ezver El-Esedi'yi gönderdi.

Tulayha'nın işi bitirilmeden önce Rasûlullah vefat etti. Ebubekir hilafete geçince ordu sancaklarını bağladı ve onları mürtedlerin üzerine gönderdi. Tulayha'da o mürtedler arasındaydı…[1]

Sonuç: Bu yazıda yalancı peygamberleri, yaptıklarını ve onlara karşı yapılanları kısaca yazmaya çalıştık. Allah nasip ederse bir sonraki yazımızda buradan çıkaracağımız derslere değinmeye çalışacağız…

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir…

1. *Ali Muhammed Sallabi*

emreacar@tevhiddergisi.net

EMRE ACAR

Hatalara Karşı Muamelemiz; **İnsanların Kusurlarını Araştırmamak**

Kişi, Müslüman kardeşinin kusurlarını araştırmaz, onun kusurlarını örterse, Allah da o kişinin kusurlarını araştırmaz, dünya ve ahirette onun hatasını bütün insanların içinde örter. Fakat kişi kardeşinin kusurlarını araştırır bunu gündeme getirirse Allah da onun kusurlarını araştırır ve onu dünya ve ahirette bütün insanların içinde rezil eder.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

Değerli kardeşim!

Şeytanın Müslümanlar üzerinde oynadığı oyunlardan biri de kendi hatalarını terk ettirip başkalarının hatalarıyla uğraştırmasıdır. Maalesef şeytan bu tuzağında başarılı olmuştur. Cahiliyeden çıkmış, üzerinde bataklığın lekesi olan Müslümanlar kendi eksiklerini ıslah etmeyi terk etmiş, başka Müslüman kardeşinin hatasını araştırmakta, bunu kendisine gündem yapmaktadır. Oysa yüce Allah kitabında Müslümanlara hitaben birbirlerinin kusurlarını araştırmayı, gündeme bu kusurları getirmeyi yasaklamıştır.

"Ey iman edenler! Zannın çoğundan kaçının. Çünkü zannın bir kısmı günahtır. Birbirinizin kusurunu araştırmayın. Biriniz diğerinizi arkasından çekiştirmesin. Biriniz, ölmüş kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz değil mi? O hâlde Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah, tevbeyi çok kabul edendir, çok esirgeyicidir." [1]

Kuşkusuz Rabb'imizin emir ve nehiyleri insanlar için maslahatı celbetmekte, mefsedeti de def etmektedir. İnsanların kusurlarını araştırmanın nehyinin, Hucurat suresinde zikredilmesi, bu nehyin hikmetini ortaya koyduğu gibi bu meselenin ehemmiyetini de göstermektedir. Çünkü

1. *49/Hucurat, 12*

Hucurat suresi Müslümanlar arasındaki muamele ahlakını belirleyen bir suredir.

İnsanların kusurlarını araştırmanın nehyedilmesindeki hikmetleri dört başlık altında özetleyebiliriz:

1) Birbirinin eksiklerini araştıran toplumlarda, güven ilkesi yıkılır. Güven ilkesi yıkılan bir yerde tefrika, hainlik gibi sıkıntılar baş gösterir. Çünkü güven, bütün ilişkilerin bel kemiğidir. Şeytan, ümmetin arasındaki dayanışmayı, birlik ve beraberliği bölmek için Müslümanları birbirlerinin eksikleri ile meşgul etmiştir. Bu da maalesef Müslüman toplumu paramparça etmiş, güç kaybına sebep olmuştur.

2) Başkalarının kusurları ile ilgilenme hastalığı, üreyen türdendir. Bu, haramın hemen akabinde gıybete bulaşır.

Rabb'imiz bu hakikati: *"Birbirinizin kusurunu araştırmayın. Biriniz diğerinizi arkasından çekiştirmesin. Biriniz, ölmüş kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz değil mi?"* buyruğu ile belirtmiştir. Dikkat edilirse ayetin öncesinde kusurları araştırmama emredilmiş hemen akabinde gıybet konusuna yer verilmiştir.

Genellikle gıybet yapan insanlara gıybet yapmaması gerektiği hatırlatıldığı zaman 'Biz kardeşimizin hatasını ıslah etmeye çalışıyoruz. Yoksa gıybetin haram olduğunu biliyoruz' diyorlar.

Pratik de, bu hakikati doğrulamaktadır. Genellikle gıybet yapan insanlara gıybet yapmaması gerektiği hatırlatıldığı zaman *'Biz kardeşimizin hatasını ıslah etmeye çalışıyoruz. Yoksa gıybetin haram olduğunu biliyoruz'* diyorlar. Şeytanın tuzaklarına karşı cahil olan insanlar, gıybeti sorunları çözmek olarak isimlendirseler de Peygamber'imizin *sallallahu aleyhi ve sellem* tanımladığı üzere gıybet: *"Kardeşinde olan bir vasfı konuşmaktır."*

3) Başkalarının kusurları ile ilgilenen insanların en büyük problemi, kendi kusurlarında ve yapması gereken görevlerinde gevşek ve gafil olmalarıdır.

Zunnun-i Mısri şöyle der: *'İnsanların ayıplarına gözlerini diken kimse, kendi hatasını görmez. İlgi ve alakasını cehennemden kurtulmaya ve Firdevs cennetine kavuşmaya yönelten kimse, dedikodudan uzak kalır. İnsanlardan kaçan kimse onların şerrinden emin olur. Kim de sahip olduğu nimetlere şükrederse, yüce Allah ona olan nimetini artırır.'*

Kendi sorunları ve sorumlulukları ile ilgilenmeyenlerin asıl sorunları kalbindeki İslam ve imandadır. İslam'ın güzelliği, imanın lezzeti, kendisini ilgilendirenleri dert edinmesi ve onun ile meşgul olmasına bağlıdır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Kişinin kendisini ilgilendirmeyen şeyleri terk etmesi İslam'ının güzelliğindendir." [2]

"Kendi ayıbını görüp insanların ayıbını görmeyenlere ne mutlu! Miskin olduğu hâlde Allah için alçakgönüllü olanlara ne mutlu! Helalinden kazandığı bir malı infak edenlere ne mutlu! İlim, hilim, hikmet ile beraber oturup kalkanlara ne mutlu! Sünnete uyup bid'atlere sapmayanlara ne mutlu!" [3]

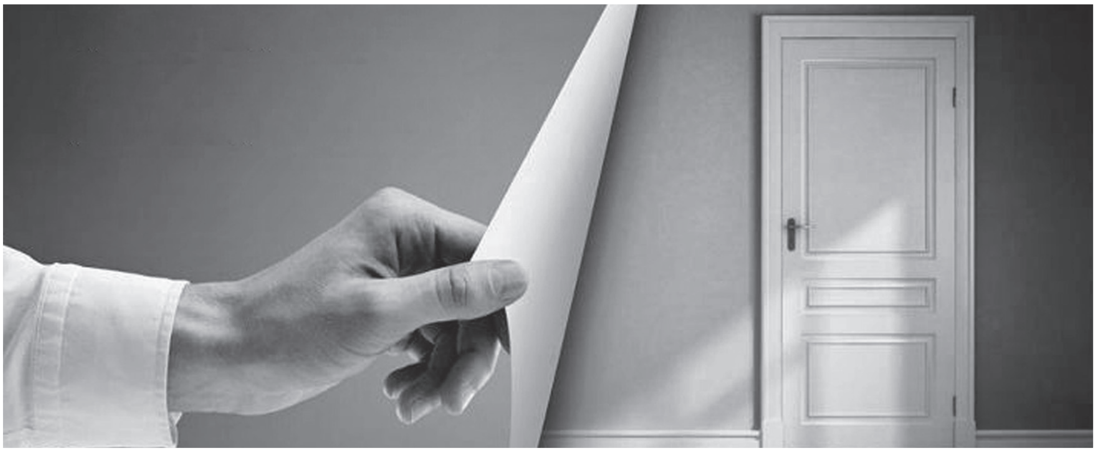
4) Başkalarının kusurlarını araştırmak, münafıkların özelliğidir.

Müslüman, kardeşi için ikinci el mesabesindedir. Ondaki hatalar konusunda ona nasihat eder, emir sahiplerinin ilgilenmesini ister, o sıkıntısı ile alakalı kitap okumasını sağlar. Bu şekilde onun hatasını izale etmeye çalışır. Onun kusurlarını araştırmaz, ulu orta her yerde kardeşinin hatalarından bahsetmez.

Fakat münafık, Müslüman kardeşi için musibettir. Müslümanların hatalarını, açıklarını gözlemler ki eline bir fırsat geçtiğinde bunu fitne konusu yapsın. Bundan dolayı Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* münafıkları toplamış onlara şu uyarılarda bulunmuştur:

"Ey diliyle Müslüman olup da imanın kalbine girmediği topluluklar! Müslümanlara eziyet vermeyin, onları ayıplamayın, onların gizli kusurlarını araştırmayın. Çünkü hiç şüphesiz Müslüman kardeşinin kusurlarını araştıran kimsenin Allah da kusurlarını araştırır. O kimin kusurlarını araştırırsa, evinin içinde olsa dahi onu rezil eder." [4]

2. *Tirmizi*
3. *Müsned-i Şihab*
4. *Sahihu'l-Cami*

Değerli kardeşim!

Kardeşimizin kusurlarını araştırmamanın zararı veya onun kusurlarını örtmenin bize olan faydası nedir?

Kişi, Müslüman kardeşinin kusurlarını araştırmaz, onun kusurlarını örterse, Allah da o kişinin kusurlarını araştırmaz, dünya ve ahirette onun hatasını bütün insanların içinde örter. Fakat kişi kardeşinin kusurlarını araştırır bunu gündeme getirirse Allah da onun kusurlarını araştırır ve onu dünya ve ahirette bütün insanların içinde rezil eder.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"*Her kim Müslümanın kusurunu örterse, Allah da dünyada ve ahirette onun kusurlarını örter.*"

"Şüphesiz Müslüman kardeşinin kusurlarını araştıran kimsenin Allah da kusurlarını araştırır. O kimin kusurlarını araştırırsa, evinin içinde olsa dahi onu rezil eder." [5]

Değerli kardeşim!

İnsanların kusurlarını araştırmanın tehlikesini ve haram olduğunu öğrenmiş oldun. Şeytan seni bu harama çekmeye çalıştığında hemen aklına kendi günahların, kendi ayıpların gelsin. Ben bu günahımın hesabını Allah'a nasıl vereceğim ki başkalarının sıkıntıları ile meşgul oluyorum? Peygamber bile Allah'a vereceği hesabı düşünürken, kızı Fatıma'ya: *"Ey kızım Fatıma! Benim sana faydam olmaz, bana güvenme."* diye nasihat ederken, ben kendi günahlarımdan nasıl bertaraf olurum diye kaygılandığını ifade etmektedir. İşte başkalarının günahları ve hataları ile uğraşanlar kendi kusurlarından ve sorumluklarından gafildirler.

İnsanoğlu Hata Yapmaya Meyilli Yaratılmıştır

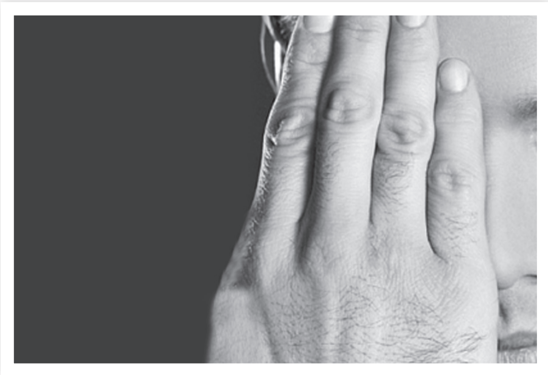
Değerli kardeşim!

Hepimiz günaha/hataya meyilli olarak yaratılmışız. Kalp hem takvayı hem de fücuru barındırıyor. Bu hatayı kimi zaman sen, kimi zaman da Müslüman kardeşin yapmaktadır. İnsanoğlunun hata yapabileceği inancına sahip olmak önemlidir. Çünkü hata kabul etmeyen insanlar, içerisinde bulunduğu toplumda birilerinin yanlışı olduğu zaman, bunu anlam verilmeyen sorun hâline getirmektedirler.

Örneğin; Müslüman kardeşinin çok şaka veya yalan söyleme problemi var. Her insan hata yapabilir, yanlışı olabilir düşüncesine sahip olmayan dört dörtlük bir topluluk hayalini kuranlar, o Müslümanla kardeşlik ilişkisini kesiyor, bu insanların ümmetten uzaklaştırılmasını talep ediyor. İşin daha tehlikeli olan boyutu ise o hata ile içerisinde bulunduğu grubu eleştiriyor. Ve sonuç olarak, o toplumdan uzaklaşıyor.

Bu metot yanlış ve sünnette yeri olmayan bir metottur. Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* sahabesi arasında hırsızlık yapan oldu, borç alıp ödemeyen oldu. Hatta zina yapan, içki içen bile oldu. Sahabelerden biri içki haram kılınmasına rağmen bırakamadı. Her içtiğinde Allah Rasûlü'ne getirildi. Peygamber'imiz ona Allah'ın belirlediği had cezasını uyguladı. Artık bu sahabe çok içki içtiğinden dolayı himar diye isimlendirildi. Bir-

5. *Sahihu'l-Cami*

çok sahabenin buna benzer hataları oldu. Ki bu hatalar üzerine ayetler indi ve hadisler söylendi.

Fakat Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ilk etapta bu sahabeleri İslam toplumundan uzaklaştırmadı.[6] Bazı sahabeler çok içki içen sahabeye lanet okumaya başladığında Allah Rasûlü: *"Ona lanet okumayın. O, Allah ve Rasûlü'nü çok seviyor."* diye tepki koydu. Allah Rasûlü onları ilk olarak ıslah etmeye çalıştı. Tabi ki ıslah programına uymayan, kendi bildiğini okuyanlara da gereği gibi muamele etti.

Fakat bugün ümmet içerisinde kendi hassasiyetleri ile Müslümanları değerlendiren, ıslaha başvurmadan hatası ile kardeşine muamele eden ve kardeşini, dinden ve davadan nasibi olmayan insanların bakışı ile vasıflandıranlar vardır. Bu yaklaşımla hareket ederek hem kardeşi ile hem de ümmet ile ilişkisini kesiyor. Böyle bir usul ne Peygamber'de *sallallahu aleyhi ve sellem* ne onun sahabesin de ne de selef imamlarında görülmüştür.

Değerli kardeşim!

Yukarıda da belirttiğim gibi, Allah bizleri günaha meyilli yaratmıştır. Kendimiz hataya bulaştığımızda tövbe ederiz. Kardeşimiz hata yaptığı zaman ise usulümüz şu olmalıdır:

a) Islah etmeye çalışacağız: Bunun için ayet ve hadisler ışığında nasihat edeceğiz, bununla alakalı sohbet dinleteceğiz veya kitap okutturacağız...

b) Emir sahiplerine durumu aktaracağız: Onun sözünü dinlediği, itaat ettiği emir sahiplerinden de onun ıslahı için yardım talep edeceğiz.

c) Onun bu hatasını ne başkasından dinleyeceğiz ne de başkasıyla paylaşacağız; bu gıybet ve zulümdür.

d) Asli imana taalluk eden bir konu olmadığı müddetçe hatası ile kardeşimize muamele etmeyeceğiz. Hatalı olduğu alanda tepkimizi koyacak ancak kardeşliğimizi kesmeyeceğiz. Örneğin; Kardeşimizin ticaretinde problemi var ise o kardeşimiz ile ticaretimizi bitiririz. Kardeşliğimize, ona olan sevgimize bunu yansıtmayız.

Rabbi'm bizleri kardeşlik nimetine sahip çıkanlardan, onun şükrünü eda edenlerden kılsın. Kardeşlerimizin hatalarında onlara el uzatan ve yardımcı olan kullarından eylesin. Allahumme amin.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

6. *Burada sözümün yanlış yere çekilmemesi için şunu izah etmek isterim: Allah Rasûlü'nün cemaatinin içerisinden Ka'b bin Malik gibi insanları uzaklaştırdığı, kalbi hastalıklı olan, münafık olan insanlar ile iş yapmadığı, Bedir'de müşriklerin safında yer alanları ve anlaşmalarında hainlik yapanları öldürdüğü olmuştur. Benim konum ve anlatmak istediğim bu değildir.*

mahi@tevhiddergisi.net

MAHİ

Ahzab Savaşı

Müslümanlar nefeslerini tutmuş hendeği gördüklerinde yaşayacakları şaşkınlığı görmek için sabırsızlanıyorlardı. Atıyla hızla gelenler hendekle karşılaşınca afalladı, atlar hendeğe düşmekten son anda kurtuldu.

Zeyd'in anlattıkları günlerce aklından çıkmadı Rafi'nin. Canım Peygamber'imin ayakkabısına kanlar dolacak kadar taşlanmış olması içini burktu. Kaç gece sıçrayarak uyandı yataktan. Anam babam sana feda olsun ya Rasûlallah… Sana bunları reva görenler helak olsun ya Rasûlallah…

Durgundu Rafi gibi diğer arkadaşları da. Öyle hareketli oyunlar oynamıyorlardı. Ya Mescid-i Nebevi'de Peygamber sohbetlerine katılıyor ya onun sadık arkadaşlarının yanından ayrılmıyor ya da birbirlerinin kapılarının önündeki sedirlere geçip yeni inen ayetleri ezberlemek için çaba sarf ediyorlardı.

Yeni bir gün başlamıştı. Havalar epeyce soğumuştu. Buraların soğuğu sertti ama kısa sürerdi. Rafi sabah namazına yetişmek için kalkmıştı. Annesi su ısıtmış, o ve babasına sıcak suyla abdest aldırmıştı. Baba oğul mescidin yolunu tuttular. Üvey babası da olsa, Rafi onu çok seviyordu. Çünkü hem ona hem kardeşlerine hem de annesine iyi davranıyordu.

Mescitte sabah namazı kılındı. Sabah zikirlerinin ardından Rafi bir köşeye çekilip azıcık uyumak istedi. Ama bir tuhaflık vardı büyüklerde, bir hareketlilik… Kadınları ve çocukları mescitten çıkarmaya başladılar ve halktan bazı adamları da. Sadece Rasûl ve önemli olaylarda karar alan askerî kadro kalmıştı. Rafi bulunduğu köşeye iyice sinmişti. Merak duygularıyla ilk başta dışarı çıkmamış, daha sonra da herkes boşaldığı için çıkmaya cesaret edememişti. Belli ki büyük bir sorun vardı. Aman Allah'ım neler oluyordu? Korkmaya başladı Rafi. İyice büzüldü olduğu yere. Sesleri seçebiliyordu ancak yüzleri göremiyordu. Kafasını kaldıracak olsa fark edilebilirdi çünkü. Rasûl, Allah'a hamd ettikten sonra aldığı istihbarattan bahsetti. Yahudiler, Kureyşi ve bir çok kabileyi kışkırtmış, büyük bir ordu toplama-

larını sağlamıştı. Kureyş buna dünden razıydı. Muhammed ve ashabını yok etmek onların tek hayaliydi. Askerî şûradakiler pür dikkat Nebi'yi dinliyordu. Rasûl devam ediyordu konuşmasına:

—Oldukça kalabalıklar bu sefer. Hemen hemen on bin kişiler, dedi.

Rafi neredeyse çığlık atacaktı. Hemen dilini ısırdı. On bin kişi mi? Aman Allah'ım, Medine'de yaşayan kadınlar, çocuklar ve erkeklerin kaç katı bu sayı, diye hayıflandı. İçindeki korku hepten büyüdü. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Hepimizi yok edecekler bu sefer, demekten alamıyordu kendini. Bu sırada sahabeden birsi sözü aldı.

—Ey Allah'ın elçisi! Ne kadar çok kişi toplanırsa toplansın, bu bizi asla korkutmayacaktır. Müslüman olmamız için bizi davet ettiğinde, bize zaten bunu vaad etmemiş miydin? İslam olduktan sonra kavimlerin aç kurt gibi üzerimize saldıracağını daha önceden söylememiş miydin? İşte ey Allah'ın elçisi, azhapların toplanıp üstümüze gelmesi bizi korkutmadı; aksine imanımız arttırdı, dedi.

Rasûl'ün yüzü aydınlandı. Sadık arkadaşlarından da bunu bekliyordu. Allah'a hamd etti.

Rafi ise kendinden utandı. '*Amma korkaksın oğlum. Üç beş müşrik toplanmış deyince ödün patladı. Bak müminlere, imanımız arttı diyorlar.*' Rafi iç sesini dinliyordu. Çok utandı kendinden. İstiğfar etti…

Biri daha söz aldı. Bu sesin sahibini tanıyordu. Selman-ı Farisi idi bu. İranlı'ydı.

—Ey Allah'ın Rasûlü! Biz İran'dayken bir saldırı olacağında şehrin etrafına hendekler kazardık. Düşman bu hendekleri atlarıyla dahi geçemezdi. Ve savaşta zafer elde ederdik.

Nebi, ashabından bu teklifi değerlendirmelerini istedi. Konuşup tartışıp anlaştılar. Selman'ın taktiğini uygulayacaklardı. Araplar neye uğrayacağını şaşıracaktı. Çünkü bu, Arapların hiç bilmedikleri bir savaş taktiği idi.

Allah'a hamd edip mescitten çıktılar. Onlar gidince Rafi de sessizce çıktı saklandığı yerden. Koşar adımlarla eve gitti.

Öğle namazına daha çok vardı. Tüm sokaklara haberciler yollandı. Ve herkes mescitte toplandı. Yapılacaklar bir bir anlatıldı. Her on kişi 26 metrelik bir hendek kazacaktı. Bu pek kolay bir iş sayılmazdı. Süre azdı. Medine'de bu yıl kuraklık vardı. Bu, açlığa sebep olmuştu. Buna rağmen kazma küreğini alan hemen çalışma alanına doğru hareket etti. Çocuklara bu sefer izin verilmişti, onlar da hendeklerden çıkan taş ve toprakları taşıyacaktılar.

Rafi hemen arkadaşlarını bulmuştu. Hep beraber Medine çıkışına doğru yola koyuldular. Vardıklarında birçok sahabe canla başla çalışmaya başlamıştı bile.

Rasûl dua etti, yemeğin kapağını açtı. Herkes o yemekten yedi. Rafi ve arkadaşları da öyle acıkmıştı ki etleri iki elleriyle yiyorlar hatta çiğnemeden yutuyorlardı. Tüm gruplar yedi ve kalktı; fakat hem et hem ekmek öylece duruyordu.

Rafi ve arkadaşları da hemen toprak taşımak için kovalarını doldurmaya koyuldular. Tüm işi organize eden Selman-ı Farisi idi. Kimin ne yapacağını söylemişti. Böylelikle bir uyum içinde çalışıyordu herkes.

Peygamber'imiz de çalışanlar arasındaydı. Ashab ona iş yaptırmamaya çalışsa da o yapacak bir şeyler buluyor, sahabesini teşvik ediyordu. Bir yandan da şiir okuyordu:

"Allah'ım hakiki hayat ahiret hayatı

Affet sen muhacir ve ensarı"

Sahabesi de Nebi'ye karşılık veriyordu.

Hendekler yavaş yavaş büyüyordu. Ama herkes çok yoruluyordu. Açlığın verdiği halsizlik de cabasıydı.

Birkaç gün böyle yoğun bir tempo ile devam etti. Ancak artık kimsede hâl kalmamıştı. Cabir evdeki küçük kuzuyu kesmiş, Rasûl'ün açlığını biraz da olsa dindirmek için yemek hazırlatıp sessizce bunu canım Peygamber'ime iletmişti. Rasûl'ün güzel sesi duyuldu:

—Ey Allah'ın dininin yardımcıları! Haydi Cabir size kuzu kesmiş, yanına da arpa ekmeği yapmış, ona misafir oluyoruz, dedi.

Cabir'in yüzü sapsarı kesildi. Çünkü yapılan yemek sadece üç kişilikti. Çalışanlar ise hemen hemen bin kişiydi. Allah'ım nasıl yetecek bu yemek diye düşünürken Rasûl, Cabir'e:

—Ben gelmeden yemeğin kapağını açmayın, dedi.

Rasûl dua etti, yemeğin kapağını açtı. Herkes o yemekten yedi. Rafi ve arkadaşları da öyle acıkmıştı ki etleri iki elleriyle yiyorlar hatta çiğnemeden yutuyorlardı. Tüm gruplar yedi ve kalktı; fakat hem et hem ekmek öylece duruyordu.

Subhanallah! Bu, Peygamber'imizin bir mucizesiydi.

Bir başka gün çalışma yine ağırlaşmıştı. Sebebi aynıydı tabi: Açlık…

Küçük bir kız, babası ve dayısına üç beş hurma götürüyordu. Rasûl onu fark edince yanına çağırdı, bir bez istedi. Herkes durmuş Peygamber'i izliyordu. Kız bezi getirdi. Rasûl hurmaları bezin üstüne atıp:

—Haydi muhacir ve ensarın yiğitleri! Buyurun hurma yemeye, diye seslendi.

Aynı mucize yaşandı. Herkes doyuncaya kadar hurma yemişti. Buna rağmen bezin etrafından hurmalar yerlere taşıyordu… Rafi ve arkadaşları da o kadar çok yemişlerdi ki; bir yandan da ceplerini hurma ile doldurmayı ihmal etmemişlerdi.

Artık hendek kazmada sona yaklaşılmıştı. Herkesin elleri şişmiş, yorulmuşlardı. İş oldukça azalmıştı. Bir grup Rasûl'e seslendi. Koca bir kaya çıkmıştı karşılarına. Kıramıyorlardı bir türlü. Rasûl hemen oraya doğru ilerledi. Bizim ufaklıklar da peşindeydi. Hendeğe indi Peygamber. Bismillah diyerek kayaya vurdu ve kaya biraz parçalandı.

—Allahu ekber, bana İran'ın anahtarları verildi. Medain'in beyaz sarayları göründü, diye bağırdı Rasûl.

İkinci vuruşta:

—Allahu ekber, bana Şam'ın anahtarları verildi. Şam'ın kızıl sarayları göründü, dedi.

Üçüncü vuruşta kaya tamamen parçalandı ve o:

—Allahu ekber, bana Yemen'in anahtarları verildi. San'a'nın kapısını görüyorum, dedi.

Bunu duyan tüm Müslümanlar tekbir getirdiler. Tüm yorgunluklarını unuttular. Çünkü bu bir zafer müjdesiydi. Şam, İran ve Yemen'e kadar İslam yayılacak ve o topraklar müminlerin olacaktı.

Bu olağanüstü hadise, Rafi ve arkadaşlarını da çok etkiledi. Hem iş yapıyorlar hem de kendi aralarında konuşuyorlardı:

—Yemen'i alacak Müslümanlar.

—Acaba onu alan orduda olabilecek miyim?

—Tabi oluruz abicim, büyümüş oluruz o zamana kadar.

—Ben Yemen valisi olacağım.

—Sen ancak Yemen valisinin aşçısı olursun bu iştahla...

—İran'ı fethetmeye giderim ama orada kalmam ben.

—Niye ki?

—Mecusileri sevmiyorum.

—Mecusi kalmayacak ki, onlar Müslüman olacaklar.

—Olsun ben orada kalmam

—Boş konuşma Salim, emir isterse kalmak zorundasın.

—Niyeymiş?

—Emire itaat, Rasûl'e itaat de ondan canım arkadaşım.

—İnşallah bana kal demez.

Bu muhabbet öyle koyulaşmıştı ki kovaları bırakmış oldukları yere oturmuş bir yandan *'kalırsın, kalmazsın'* tartışması yapıyor, diğer yandan da sabah stokladıkları hurmaları yiyorlardı. Taki hendek sorumlusu Selman'ı görene kadar. Onu görür görmez ellerindeki hurmaları atıp kovalarına sarıldılar ve işe koyuldular.

Sonunda onları içten kuşatmayı düşündüler. Medine'den birçok Yahudi sürülmüştü. Yalnızca Kureyza Yahudileri kalmıştı. Onların da Rasûl ile anlaşmaları vardı. Bu anlaşmayı bozmaları sağlanıp içeriden Müslümanları bozguna uğratabilirlerdi. Nitekim ne yapıp edip bunun bir yolunu buldular.

Hubeyb, Selman'ın gittiğini görünce attıkları hurmaları toplayıp cebine koymayı ihmal etmedi.

Hendekler tamamlanmıştı. Kazma ve kürekleri kaldırdılar, her şey hazırdı. Rasûl askeri heyet ile birlikte birkaç kez hendeğin tamamını gezdi. Bir yerde dar bir bölüm vardı. Oraya çok sayıda okçu yerleştirilmesini emretti.

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber tüm askerler hendeklerin etrafına yerleştirilmişti. Herkes ok ve yaylarını hazırlamıştı. Çocukların savaş alanına gelmelerine izin verilmedi. Rafi ve arkadaşları buna biraz üzülseler de Medine'de kalan kadın ve çocukların güvenliğinde yardımcı olacaklarını, gözcülük yapacaklarını öğrenince sevindiler. Tüm kadın ve çocuklar Medine kalesine yerleştirildi. Medine'ye imam olarak Abdullah Ümmü Mektum tayin edildi. Kör bir sahabi olmasına rağmen Rasûl onu kendi makamına tayin etmişti. Hassan bin Sabit kadınlardan sorumluydu. Şehirde tek tük erkek kalmıştı. Geri kalan herkes Medine çıkışındaki hendeklerin başındaydı.

Ve müşrikler geldiler. Çok kalabalıklardı. Bir karargah kurdular. Askerleri savaş düzenine soktular. Kabilelerin başlarındaki kumandanlar, düzeni tamamladıktan sonra atlarıyla Müslümanların olduğu tarafa doğru hızla yaklaşmaya başladılar. Müslümanlar nefeslerini tutmuş hendeği gördüklerinde yaşayacakları şaşkınlığı görmek için sabırsızlanıyorlardı. Atıyla hızla gelenler hendekle karşılaşınca afalladı, atlar hendeğe düşmekten son anda kurtuldu.

Bu da nereden çıkmıştı? Bu daha önce görmedikleri bir hile idi. Hemen geri dönüp orduyu biraz daha yakına aldılar ve ok atışlarıyla bir şeyler elde etmeyi umdular.

Savaş başlamıştı. Ok atışları yapılıyor, ama bir türlü hedefler tutturulamıyordu. Hendek yüzünden umduklarını bulamamışlardı. Müslümanlar savaşa çok güzel hazırlanmışlardı.

Müşrikler günlerce hendeği geçmek için uğraştılar. Bunu da başaramadılar. Yalnızca üç atlı, hendeğin dar geçidini fark etti. Gizlice karşıya geçtiler. Ancak Ali ortaya atılarak bunlardan birini öldürünce, diğer ikisi geldikleri gibi kaçtılar.

Bir yol olmalıydı. Müslümanları yenmek için bir yol…

Sonunda onları içten kuşatmayı düşündüler. Medine'den birçok Yahudi sürülmüştü. Yalnızca Kureyza Yahudileri kalmıştı. Onların da Rasûl ile anlaşmaları vardı. Bu anlaşmayı bozmaları sağlanıp içeriden Müslümanları bozguna uğratabilirlerdi. Nitekim ne yapıp edip bunun bir yolunu buldular. Yahudiler, Kureyş müşriklerine yardım edeceklerini, onlara yiyecek içecek göndereceklerini bildirdiler. Bu haberi alan Rasûl iki ajan yolladı Yahudilere. Olayın doğruluğunu öğrenip geleceklerdi. Gerçekten de Yahudiler anlaşmayı bozmuştu. Bu, Müslümanlar ve münafıklar arasında duyulunca korkuya sebep oldu.

Çünkü Medine'de evleri, eş ve çocukları vardı. Münafıklar tek tek Rasûl'e gelip izin istiyordu. Bizi bırak evimize dönelim. Çoluk çocuğumuz zarar görecek diyorlardı.

Müminlere de bu musibet çok ağır gelmişti. Rasûl elbisesini topladı. Biraz uzandı ve bir müddet sonra sevinçle yerinden kalktı:

—Allahu ekber. Ey Müslümanlar! Allah fetih ve zafer müjdeledi, dedi.

Allah, Kureyza Yahudilerinin kalbine pişmanlık soktu. Anlaşmayı bozduklarına çok pişman oldular. Müşriklere haber yollayıp yardımdan vazgeçtiklerini söylediler. Bunun hemen ardından öyle şiddetli bir rüzgar çıktı ki ne var ne yok önüne katıp sürüklüyordu. Müşriklerin çadırlarını söküyor, kazanlarını deviriyor, ipleri koparıyordu bu şiddetli rüzgar. Allah Rasûlü sürekli Allah'a dua ediyordu yardım etmesi için. Bir aydır kuşatma devam ediyordu ve artık takatleri kalmamıştı. Ciddi bir savaş olmasa da açlık yüzünden oldukça yıpranmışlardı. Kureyzaoğullarının yaptığı da onları çok zorlamıştı. Allah, melek ordularını gönderdi. Melekler müşriklerin kalbine korku ve endişe salıyor, onları sarsıyordu. Müşrikler toparlanıp gitmeye karar verdiler. Artık burada duramazlardı. Kabileler yavaş yavaş toparlanmaya başladılar. Gitmekten başka çare yoktu. Müşrikler, sayıları ne kadar çok olsa da, Muhammed'in küçük devletini yıkamayacaklarını bir kez daha anladılar.

Medine'de kalan kadın ve çocuklar ise olanlardan tamamen habersizdi. Peygamber'in halası kalenin üstüne çıkıp etrafı kolaçan ediyordu. Aşağıda kale etrafında şüpheli şüpheli dolaşan bir Yahudi gördü. Hassan bin Sabit'e '*git o adamı hemen öldür'* dedi. Hassan: *'Kale kapıları kilitli, bir şey yapamaz size. Ben öldüremem onu.'* deyince Rasûl'ün halası Safiye kalınca bir sopa aldı. Sessizce aşağıya indi. Rafi ve arkadaşları Safiyye ile Hassan'ın konuşmalarını duymuştu. Safiyye'ye yardım etmek için peşinden indiler. Ama Safiyye çoktan adamı öldürmüştü bile.

—Haydi çocuklar, gidip Hassan'a söyleyin bu adamın ölüsünü buradan kaldırsın, dedi.

Rafi ve arkadaşlarının ağız açık kalmıştı. Yaşlı bir kadın, genç bir erkekten daha cesur olabiliyordu demek ki.

Bu sırada savaş alanından atıyla yaklaşan birini fark ettiler. *"Müşrikler kaçtıııııııı… Müşrikler kaçtıııııııı…"* diye bağırıyordu. Bunu duyan kadın ve çocukların sevinçleri görülmeye değerdi.

(devam edecek inşallah...)

Bağışıklık ve Anne Sütü

Anneler gebelik süresince ve lohusalıkta hormonal değişimlerinden dolayı psikolojik ve fizyolojik olarak hassas bir dönem yaşarlar. Hem ruhsal destek verilmeli hem de ev işleri, yemek pişirme, bebekle ilgili (gazını almak, altını değiştirmek, duş aldırmak gibi) durumlar için onlara yardımcı olunmalı ve annelerin çok iyi dinlenmesi sağlanmalıdır.

Hamd, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* mahsustur; O Allah, *subhanehu ve teâlâ* ki, kuluna kitabı indirmiş ve onun anlaşılmasını güçleştirecek hiçbir çarpıklığa yer vermemiştir.[1] Âlemlere rahmet ve bereket olarak gönderilen Muhammed'e, âline, ashabına ve yolunda giden tüm Müslümanlara salât ve selam olsun.

Başta bağışıklık sistemi olmakla beraber diğer tüm sistemlerin gelişiminin, bebeğe verilen anne sütü ile doğrudan bağlantılı olduğunu önceki yazımızda belirtmiş ve anne sütünün bilinen faydalarından bir nebze de olsa bahsetmiştik. Henüz bilinemeyen ve belki de hiç bilinemeyecek olan diğer faydaları El-Alim olan Allah *subhanehu ve teâlâ* katındadır.

Anne sütüyle alınan enerji, bebeğin gelişiminin devamlılığı ve sağlığının korunması için çok önemlidir. Anne sütüyle beslenen bebeklerin enerji alımları bulundukları aylarına göre değişen düzeylerdedir. Anne sütünün mucizevî yönlerinden biri; sütün içeriği doğum sonrasında ve ilerleyen dönemlerde bebeğin ihtiyaçlarına göre değişkenlik gösterir. Gün içinde verilen sütte dahi farklılıklar olabilmektedir. Yani, gece sütü ile sabah sütü veya diğer saatlerdeki sütün içeriğinde farklılıklar olabilmektedir.

Anne sütü hiçbir besin grubuna benzemeyen ve taklit edilemeyen içeriğiyle çok özel bir besindir. Kendine özgü karbonhidrat, yağ ve protein yapısı vardır. Doymamış yağ asitlerinden zengin olması merkezi sinir sistemini, beyin gelişimini ve vücutta hücre çoğalmasının normal olmasını sağlar.

1. 18/Kehf, 1

Anne sütünde bulunan maddelerin bağırsaklarda sindirimi ve emilimi inek sütüne, yapay mamalara veya diğer besinlere oranla çok daha kolaydır. Aynı zamanda anne sütünün içerikleri bebeğin tüm ihtiyaçlarını karşılayacak oranda ve yapıdadır. Örneğin; anne sütünde bulunan protein, bağırsakta sindirildikten sonra (Net Protein Kullanımı %100 olduğundan dolayı) insan proteinlerine tam dönüşür, aynı zamanda anne sütünde bulunan büyüme faktörleri de protein yapıdadır.

Anne Sütü Verilirken Dikkat Edilmesi Gereken Hususlar

Anne sütünün yeterli düzeyde ve enerjide olabilmesi birtakım faktörlere bağlıdır. Sağlıklı bir emzirme sürecinin başlaması için bebekle annenin doğum sonrası en kısa sürede (en geç 1 saatte) temasları sağlanmalı ve emzirme hemen başlanmalıdır. İlk sütle beraber 3-7 gün anne sütü bebeklerin gelişimi için en önemli besindir.

Annelerin sütlerinin yetmeyeceği/yetmediği düşüncesi çok sık karşılaşılan bir durumdur. Bu tarz düşünceler ve stres faktörü (özellikle süt ve bebekle ilgili endişeler) sütün azalmasında/kesilmesinde büyük rol oynayan, istenmeyen durumlardandır.

Anneler gebelik süresince ve lohusalıkta hormonal değişimlerinden dolayı psikolojik ve fizyolojik olarak hassas bir dönem yaşarlar. Hem ruhsal destek verilmeli hem de ev işleri, yemek pişirme, bebekle ilgili (gazını almak, altını değiştirmek, duş aldırmak gibi) durumlar için onlara yardımcı olunmalı ve annelerin çok iyi dinlenmesi sağlanmalıdır. Emzirme sonucu beyinden birtakım hormonlar salgılanır, bu hormonlar annelerin daha rahat uykuya geçmelerini sağlamaktadır.

İyi bir emzirme sonrası en erken 2 saat, en geç 3 saat arayla tekrar emzirme sağlanmalıdır. Anne emzirme dönemine uygun, yeterli ve dengeli beslenmeli, en önemlisi de bol sıvı (gece dahi olsa her emzirme sonrası en az bir bardak) tüketilmelidir.

Her süt veren annenin şunlara dikkat etmesi gerekir:

1) Emzirme işlemi sırasıyla her defasında sağ-sol diye ayırılarak yapılmalıdır. Bu süt kanallarının dinlenmesi ve dolması için önemlidir.

2) Bebek istediği zaman veya istemediğinde ise saati geldiğinde sırayı bozmadan emzirmesi gerekir.

3) İyi emzirememe kaynaklı süt kanallarının tıkanması sonucu mutlaka bir süt sağma pompası ile emzirmeyle beraber kanalların açılmasına destek verilmelidir.

4) Bol sıvı tüketilmeli, özellikle içilecek suyun ılık veya çay sıcaklığında olmasında faydalar vardır. (Çay, kahve ve hazır içeceklerden uzak kalınmalı)

5) Ana öğünler kesinlikle ihmal edilmemeli ve ara öğünlerde meyve, kuru meyve, kuruyemiş yenilmelidir.

6) Çok tuzlu, baharatlı, turşu, konserve/paket ürünler tüketilmemelidir.

7) Rabbim, dilediğine bol rızık verir ve dilediğinden kısar[2] ayetine binaen Allah'a *subhanehu ve teâlâ* tevekkül ederek stresten ve endişelerden uzak kalınması gerekir.

Tüm bu tavsiyelerle beraber süt artıran besinlerden de istifade edilmelidir. Bulgur, haşlanmış yumurta, taze üzüm, kuru ve taze incir, pekmez, maden suyu, ısırgan otu başlıca süt artıran besinlerdendir. Dereotu, rezene, kimyon, süt artıran ve bebekteki gaz problemlerine iyi gelen bitkilerdendir. Aktarlardan bu bitkilerin tohumlarının bulunduğu karışımlar temin edilebilir. Bu bitkiler veya tohumları kaynatılıp ılıtılarak içilmesi tavsiye olunur.

İlk 6 ayda bebeklere sadece anne sütü verilmeli, 6. aydan sonra anne sütüyle beraber ek besinlere başlanmalıdır. Bu ek besinleri bebeklerin en

2. *34/Sebe, 36*

çok acıktıkları saatlerde vermeye çalışılmalıdır. Ek besinlere tedricen başlanmalı ve yeni başlanan besinler arasında birer hafta ara olmalıdır. Tamamlayıcı besinler ile birlikte 2 yaşına kadar veya daha fazla anne sütüne devam edilmelidir.

Vücuttan Toksinlerin[3] Atılması

Aşıların içerisindeki metal ve kimyasallara maruz kalmış bebeklerin bağışıklık sistemleri başta olmakla beraber tüm sistemleri etkilenmiştir. Aşılar bundan dolayı kesinlikle toksiktir.

Vücudun toksin arındırma kanalları desteklenerek metal, kimyasal ve toksinlerin vücuttan güvenli şekilde atılabilmesi sağlanır, böylelikle vücudun iç dengesini yeniden kurmasına çalışılır.

Aşılanmış çocuğun almış olduğu ağır metallerin bir kısmından kurtulabilmesi ve aşıların zararlı etkilerinden bazılarının geri çevrilebilmesi için kullanılabilecek detoks yöntemlerinden bazıları şunlar:

İyi bir emzirme sonrası en erken 2 saat, en geç 3 saat arayla tekrar emzirme sağlanmalıdır. Anne emzirme dönemine uygun, yeterli ve dengeli beslenmeli, en önemlisi de bol sıvı (gece dahi olsa her emzirme sonrası en az bir bardak) tüketilmelidir.

1. Bentonit kili: Güçlü bir vakum temizleyici gibi hareket ederek vücutta mevcut metal ve kimyasalları bağlayarak vücuttan atar. Daha birçok faydaları olan bentonit kilinin bilinen bir yan etkisi bulunmamaktadır.

Kullanımı:

—Bir tatlı kaşığı bentonit kilini, 1 bardak kaynatılıp ılıtılmış suya katarak sabah ve akşam olmak üzere yarımşar su bardağı içirilir. Tadından dolayı içiremiyorsak su miktarı biraz daha artırılabilir.

—Bentonit kilini banyo suyuna katarak aşılanmış çocuğunuza kil banyosu yaptırabilirsiniz veya bir kabın içine hafif sulandırılarak çamur hâlinde tüm vücuda sürülerek banyo yaptırılabilir.

2. Çörek otu: Çörek otu tohumu veya yağı kullanılabilir. Güçlü bir antioksidan olup bağışıklık sistemini kuvvetlendirir.

Ebu Hureyre *radıyallahu anh* anlatıyor: *"Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdular ki: "Ölüm dışında hiçbir hastalık yoktur ki çörek otunda onun için bir deva bulunmasın."* [4]

3. Probiyotikler: Bağırsak florasını toparlamak ve bağışıklık sistemini dengelemek için güvenilir probiyotiklerden istifade edilebilir.

4. Kişniş kullanımı: Kişniş bitkisinin yaprakları vücuttan cıva ve alüminyum atılımını hızlandırır. 2-3 hafta boyunca günde en az 1 çay kaşığı kişniş alınması gerekiyor. Buna ilaveten banyo suyuna veya bentonit uygulamasında 3-4 damla kişniş suyu damlatılabilir. Demleyerek içirilmesi de tavsiye olunur.

5. Mürver: Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yarattığı bitkilerden mürver, çocuklar için mükemmel bir şifa kaynağıdır. Şurup şeklinde veya gıda desteği olarak alınabilir. Araştırmalara göre mürver bitkisi, virüslerin sağlıklı hücrelere saldırdığı zamanki kullandığı enzimleri etkisiz hâle getiriyor.

Doğal mürver şurubu: 2 yaşın altındaki çocuklar için ideal olmakla beraber yetişkinler de istifade edebilirler. Özellikle gribe karşı kullanımında da çok etkilidir.

Şurubun yapılışı:

- 1 fincan kurutulmuş kara mürver
- 2 su bardağı Su
- 2 yemek kaşığı kurutulmuş veya taze zencefil kökü
- 1 çay kaşığı karanfil veya karanfil tozu
- 1 su bardağı işlenmemiş bal

Bal dışında tüm malzemeleri kaynatmak üzere bir tencereye döküp, yaklaşık 45 dakika boyunca kısık ateşte, ara ara karıştırılır. Karışım daha sonra soğumaya alınır ve ince bir süzgeç veya temiz bir tülbent kullanarak yeterince büyük ve

3. *zehirli madde*

4. *Buhari, Müslim*

kapaklı bir cam kavanoza dökülür. Daha sonra ise karışıma hiç dahil edilmeyen 1 su bardağı balımızı da katarak, iyice karışması sağlanır.

Yaptığımız karışım çocuklara günde yarım tatlı kaşığı olmak üzere 2 veya 3 kez verilebilir. Bağışıklık sistemini aktifleştirerek vücudun direncini artırır, bunun için düzenli kullanılması tavsiye olunur.

6. C Vitamini: Aşılardaki ağır metaller, kimyasallar ve toksinlerin yaptıkları hasarı gidermede etkilidir ve bağışıklık sistemini güçlendirir. C vitaminini almanın en iyi yolu bu vitaminden zengin gıdaları tüketmek, ancak detoks aşamasında gün içinde sık sık alacağımız güvenilir destek ürünlerle daha iyi netice beklenir.

7. Beslenme: Aşıların zararlı etkilerini azaltmanın en iyi yolu hiç tartışmasız beslenme! Çocukların beslenme yoluyla desteklenmesi için ise en etkin ve kullanışlı yöntemler çiğden sıkılmış meyve-sebze sularıdır.

Detoks süresince normal öğünlerinin haricinde günde en az 2 ila 3 bardak da çiğden sıkılmış meyve-sebze suyu içmelerini sağlamamız gerekiyor. Mutlaka brokoli, lahanagiller, beyaz turp, sarımsak, soğanlar, baharatlar ve güvenilir kaynaklardan alınmış köy yumurtası sarısı tüketmelerine dikkat edilmelidir.

8.Masaj: Detoks süreci boyunca ve özellikle de banyo yaptırırken; *"lenf düğümlerini açmak"* için parmak uçlarıyla boyun, göğüs kafesi, koltuk altı, ve kasıklara hafif masaj uygulaması çok önemli.

Lenfatik sistem vücudumuzun temizlikten sorumlu bölümü ve masaj da lenf düğümlerinin toplayıp biriktirdiği hücre atıklarının, proteinlerin, sıvı fazlasının, virüs ve bakterilerin temizlenmesine yardımcı oluyor.

9. Su: Vücuttan çekilen toksinlerin böbreklere taşınarak vücuttan dışarı atılabilmesi gerekir. Böbreklerin tam kapasite çalışabilmesi vücutta yeterli su bulunmasına bağlıdır. Gazlı içecek, kola, konvansiyonel süt ve süt ürünleri ile hazır meyve sularını kesip; çocuklar günde 5 bardak su içmeye teşvik edilmeli. Suyu biraz balla tatlandırıp (C vitamini için) biraz da limon sıkılabilir.

Müslüman şuuru tüm tedbirlere rağmen Allah'ın subhanehu ve teâlâ belirlemiş olduğu kaderi-

ni değiştiremeyeceğini *"Sizi yaratan ve zamanı gelince de öldürecek olan Allah'tır subhanehu ve teâlâ."* [5] ayetine binaen, Allah'ın subhanehu ve teâlâ takdir ettiğine karşı ne kadar faydalı gıdalar tüketilirse ve tedbirler alınırsa da hiçbir şey fayda vermeyeceğini bilmelidir. Yapılan tüm tedbirler sonucunda tevekkül ederek şifanın Allah'tan subhanehu ve teâlâ olduğuna iman etmelidir.

Ebu'd Derda radıyallahu anh anlatıyor: *"Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdular ki: "Allah hastalığı da ilacı da indirmiştir. Ve her hastalığa bir ilaç var etmiştir. Öyleyse tedavi olun. Ancak haram olan şeyle tedavi olmayın."* [6]

"Bağışıklık Sistemi ve Aşılar" eksenli yazı serisini bitirdik, bizleri buna muvaffak kılan Allah'a subhanehu ve teâlâ hamd olsun. Bir sonraki yazımızda biiznillah; çağın hastalığı kabul edilen *"Obezite ve Beslenme"* konularını değerlendireceğiz.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

5. *16/Nahl, 70*
6. *Ebu Davud*

Geldi Sıramız Bizim

Yok olur da bir gün Firavun ve zümresi
Uyanır insanlık, yücelir şanımız bizim
Kundakta yavrular heceler tevhidi
Al eline Kur'an'ı, budur davamız bizim

Haykır sabır ve sebatı, umut yoktur deme
Bak! Musab'a, Bilal'e, hepsi önderimiz bizim
Kopacaktır elbet meydanlarda bir kıyamet
Baki kalsın İslam, akınca kanımız bizim

İslam'a ve kalplere saplanmışsa bir elem
Ümmete umut olmak, görevimizdir bizim
Her gün akıyorsa gözlerden birer birer dem
Al eline sancağı, geldi sıramız bizim

Yol aldı tevhid ehli Allah buyurdu ferman:
Vakit fedakarlık vaktidir. Sana haram uyuman
Ey zalim tağutlar size artık yok eman
İslam hâkim olacak, yarınlar elbet bizim

VEYSEL TÜRK

veyselturk@tevhiddergisi.net

Güncel İtikad Meseleleri

Ebu HANZALA

Kitap: Güncel İtikad Meseleleri

Yazar: Ebu Hanzala

Yayınevi: Furkan Basım ve Yayınevi

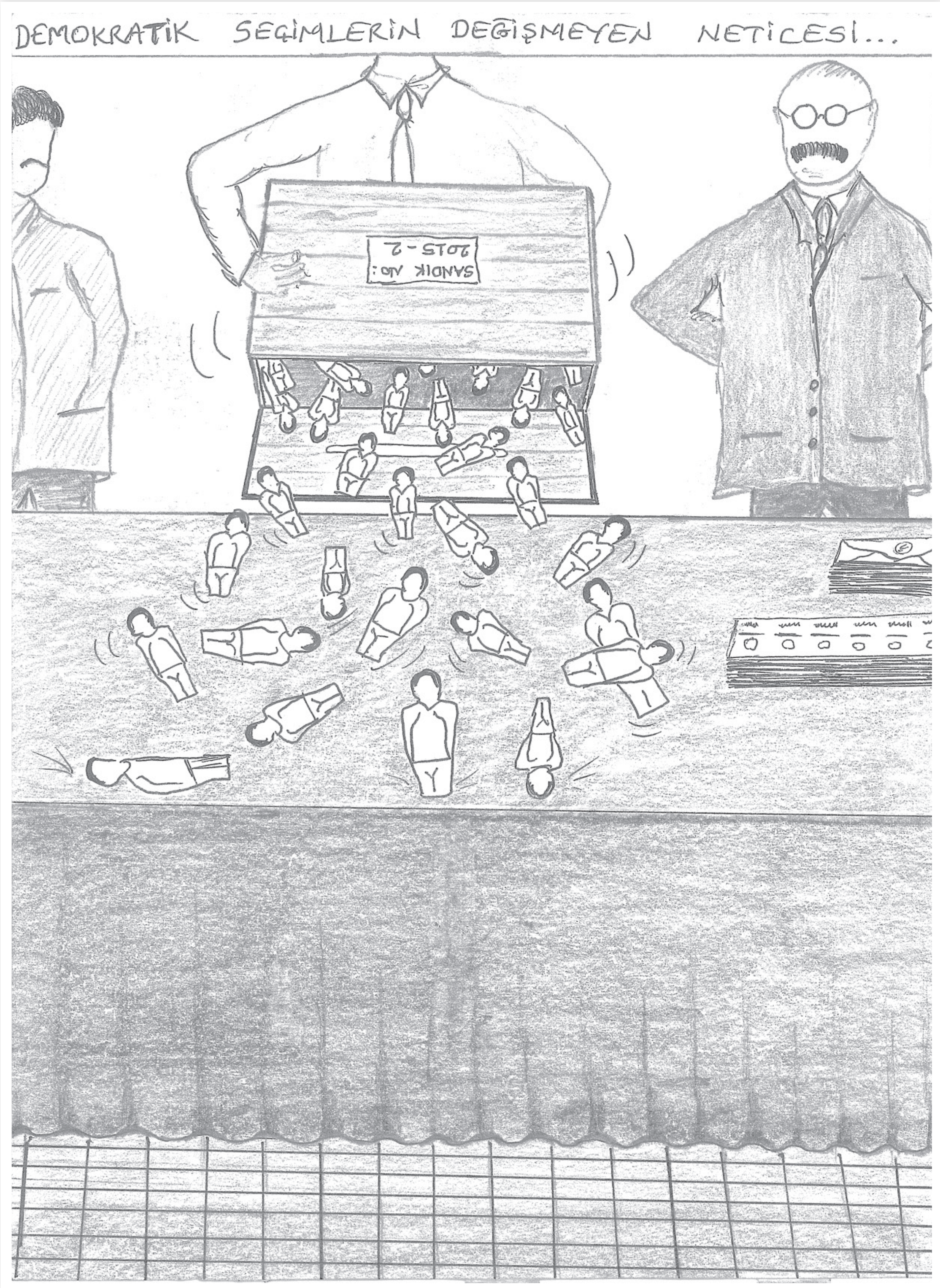
Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Şehadet ederim ki O'ndan başka ilah yoktur. O tektir ve ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

Allah, tüm insanlık şirk ve küfür içerisinde yüzerken, onları karanlıklardan aydınlığa çıkaracak bir Peygamber ve kitap gönderdi. Kısa bir süre içinde bu aydınlık din yeryüzüne yayıldı. Ancak Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sünnetullahı gereği her peygamberden sonra ihtilaflar çıkmıştır. Son Peygamber Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* dininde de böyle olmuştur. Ancak sahabe döneminde Allah Rasûlü'nün olması insanlık için bir rahmetti ve o çıkan ihtilaflarda tek merci idi. Bu durum sahabe ve sahabe çocukları döneminde de kısmen de olsa devam etti. Ancak Peygamber'in terbiyesinde yetişen insanların vefatı ve İslam düşmanlarının Müslüman kısvesi altında dine soktukları fitnerler bugün ümmeti çok farklı bir duruma getirmiştir. Gerçi Allah Rasûlü bu durumu haber vermişti ve ihtilaf hâlinde kurtuluşun Kur'an ve Sünnet'te olduğunu bize bildirmiştir. Ve her dönem azınlık bir grup bu istikamet üzere kalmıştır. Ancak geriye kalan çoğunluk şirke, küfre ve bidata saptılar. Kimisi, hakkında hiç bir bilgi olmadan bidat ve hurafelere uydular. Kimisi de bilgi ve begeleri kendi heva ve hevesine göre yorumladılar.

Bu ay tanıtımını yaptığımız kitap, bu yanlış yorumlamalar ve yanlış anlamalara bir cevaptır. Bu kitabın yayınlandığı tarihte muassır alimler, itaat edilmesi gereken alimler denilen şahısların bugün durdukları çizgiyi görünce, bu kitabın önemi ve değeri daha çok anlaşılıyor.

Allah'tan isteğimiz ümmet arasındaki ihtilafların giderilmesi ve bu ümmetin yeniden Kur'an ve Sünnet etrafında toplanmasıdır.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.

DEMOKRATİK SEÇİMLERİN DEĞİŞMEYEN NETİCESİ...
SANDIK NO: 2015-2